ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ

Θανάσης Βέμπος

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Αντικαθρέφτισμα στην Άβυσσο
του Σύμπαντος της Ψυχής

ΑΧ, ΠΑΤΡΙΔΑ

Μια προαιώνια διένεξη
στο Διάστημα

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ

Όλα είναι πληροφορίες
Απομένει μόνο ένας θόρυβος λευκός

ΚΛΑΔΟΓΕΝΕΣΗ

Στο όνομα του Έρωτα, η τεχνολογία
νικά ακόμη και το θάνατο

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ

Μια προαιώνια αντίληψη καταδικάζεται
στο διαστημικό περιβάλλον

Ιστορίες που ξεχειλίζουν από αντιεξουσιαστική υψηλή τεχνολογία και αντιουτοπικά οράματα. Ιστορίες για κοινωνίες και ανθρώπους σμπαραλιασμένους από αλλεπάλληλα σοκ του Μέλλοντος. Ο άνθρωπος αυτομεταμορφώνεται με τεχνικές μεθόδους, μ' έναν τρόπο που δεν είχε προβλέψει ποτέ ο γερο-Δαρβίνος.

Αυτές οι ιστορίες δεν περιγράφουν πράγματα που θα έρθουν. Περιγράφουν το παρόν. Το «τώρα».

Δρχ. 800

35

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

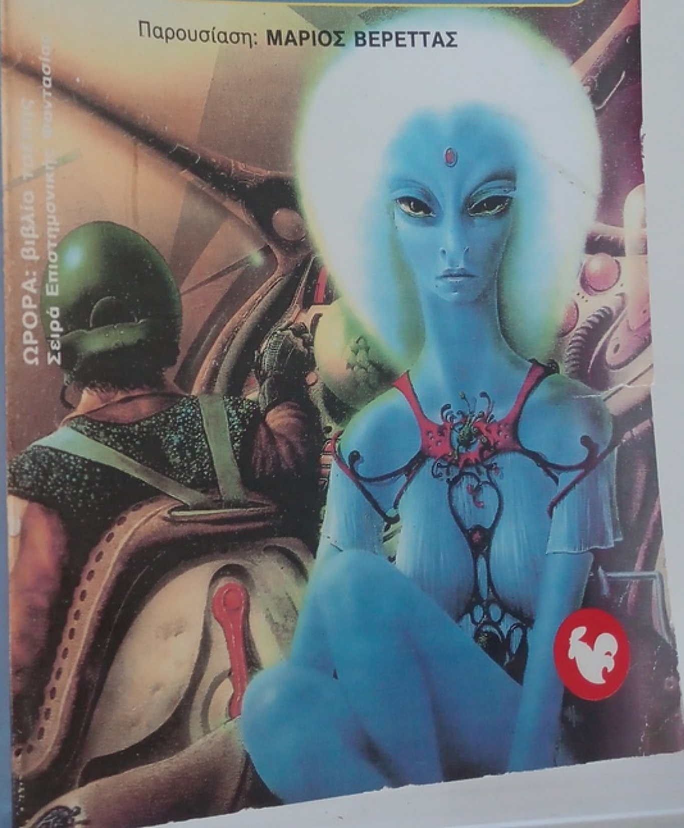
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ

ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΕΜΠΟΣ

Παρουσίαση: **ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ**

ΩΡΟΡΑ: βιβλίο τσέπης
Σειρά Επιστημονικής Φαντασίας

35

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ

ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΕΜΠΟΣ

Παρουσίαση: **ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ**

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 35ο

Κυκλοφορούν:

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΕΜΠΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

Διεύθυνση Σειράς
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ
Θεοφάνης Ιγνατίου
Μαυρομιχάλη 11 - ΑΘΗΝΑ 106 79
Τηλ.: 36.35.025

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Στα πλαίσια της Ανθολογίας Επιστημονικής Φαντασίας των εκδόσεων ΩΡΟΡΑ, που με τούτο το βιβλίο συμπληρώνει «αισίως» — όπως λέγαν οι παλιοί — τους 35 τόμους, ποτέ δεν κρύψαμε την πρόθεσή μας να δημοσιεύουμε παράλληλα προς τα έργα των ξένων συγγραφέων και έργα Ελλήνων δημιουργών, με μοναδικό μας κριτήριο την ποιότητα των κειμένων.

Με άλλα λόγια, ήδη από το ξεκίνημα της Ανθολογίας Επιστημονικής Φαντασίας, είχαμε κι έχουμε τη φιλοδοξία να προσφέρουμε στους αναγνώστες μας ότι καλύτερο διαθέτει η ξένη διηγηματογραφία Ε.Φ., αλλά συνάμα δεν αρνούμαστε την επιδίωξή μας να ενθαρρύνουμε και να ενισχύσουμε στο μέτρο του δυνατού την ελληνική.

Έτσι, δημοσιεύσαμε εκτός σειράς έργα του Γιώργου Μπαλάνου (**Τα Μονοπάτια των Άστρων, Οι Ονειρότοποι της Γης**, κ.ά.) που μετάφρασε επίσης όλα τα ξένα διηγήματα της Ανθολογίας μας από τον τόμο Νο 2 έως τον τόμο Νο

17, ενώ στη συνέχεια ενθαρρύναμε τον Θωμά Μαστακούρη — ο οποίος ανέλαβε την μεταφραστική σκυτάλη από τον τόμο Νο 18 κι έπειτα — να δημοσιεύει κι από ένα δικό του διήγημα Ε.Φ. σε κάθε μεταφρασμένο τόμο — πράγμα που έκανε άλλωστε μέχρι στιγμής στους τόμους Νο 21 έως Νο 28, Νο 30 και Νο 32 έως ΝΟ 34. Παράλληλα δημοσιεύσαμε εκτός σειράς (ΩΡΟΡΑ Νο 1109) την εντυπωσιακή **Η Ψυχή των Μύθων** του ίδιου.

Εκτός αυτού, δημοσιεύσαμε δυο τόμους (Νο 26 και Νο 31) γραμμένους αποκλειστικά από σύγχρονους Έλληνες συγγραφείς και σίγουρα θα ακολουθήσουν κι άλλοι κάθε φορά που θα συγκεντρώνεται αξιόλογο υλικό.

Στα πλαίσια της πρόθεσής μας, λοιπόν, να ενθαρρύνουμε την ελληνική διηγηματογραφία Ε.Φ. ανήκει και ο τόμος τούτος, με την ιδιαιτερότητα μάλιστα ότι όλες οι ιστορίες είναι γραμμένες από τον Θανάση Βέμπο.

Σαν συγγραφέας, ο Θανάσης Βέμπος πρωτοεμφανίστηκε στην Ανθολογία μας στον τόμο Νο 26 με το διήγημα **Κουασιμόδος και Σίσυφος** και... ξαναχτύπησε στους τόμους Νο 29 (**Ποιός πληρώνει τον βαρκάρη;**) και Νο 31 (**Δώστε τα data στο λαό**). Έχει γεννηθεί στην Αθήνα, το 1963, σπούδασε Δημόσια Υγιεινή και Προγραμματισμό Κομπιούτερ, ασχολείται συστηματικά με πολλά και ενδιαφέροντα — διαστημικές πτήσεις, μελλοντολογία, κυβερνητική, φορτεανά πεδία, γενετική βιοτεχνολογία, οικονομία, διεθνής πολιτική, πολεμικές τέχνες, μουσική ροκ και επιστημονική φαντασία — ενώ εργάζεται ως αρχισυντάκτης στο περιοδικό «Βιομηχανική Επιθεώρηση» και

κάθε τόσο δημοσιεύει κείμενά του σε διάφορα άλλα περιοδικά.

Βέβαια, οι αναγνώστες των διηγημάτων του — ενθουσιώδεις και αυξανόμενοι — γνωρίζουν για τον Θανάση Βέμπο κάτι σημαντικότερο, που δεν περιλαμβάνεται στην παραπάνω βιογραφική παράγραφο. Κι αυτό είναι ότι ο Θανάσης Βέμπος έχει ήδη αναδειχθεί σαν ο αυθεντικότερος συγγραφέας κυβερνοπάνκ Ε.Φ. στην Ελλάδα!

Το... κίνημα, φαινόμενο ή ρεύμα κυβερνοπάνκ Ε.Φ. οφείλει την ονομασία του στον Αμερικανό συγγραφέα Γκάρντερ Ντοζόις, ο οποίος πρώτος επινόησε τον όρο προκειμένου να χαρακτηρίσει το μυθιστόρημα του Ουίλιαμ Γκίμπσον **Ο Νευρομάντης.** Η λέξη βέβαια είναι σύνθετη και το πρώτο συνθετικό αναφέρεται στην επιστήμη της Κυβερνητικής, όπως την εισήγαγε το 1948 με το ομώνυμο βιβλίο του ο μεγάλος μαθηματικός Νόρμπερτ Βίνερ, με πρόθεση να περιγράψει τις αρχές μιας νέας — τότε — επιστήμης με αντικείμενό της τη μελέτη των μηχανισμών ελέγχου και επικοινωνίας τόσο των μηχανημάτων όσο και των ζωντανών οργανισμών. Το δεύτερο συνθετικό, «πανκ», ανάγεται στην ιστορία της σύγχρονης μουσικής και όλης της φιλοσοφίας της αντίστοιχης κοινωνικής συμπεριφοράς την οποία συνεπάγεται.

Έτσι, ο όρος κυβερνοπάνκ καθιερώθηκε, όσες αντιρρήσεις κι αν εκφράσαν αρχικά αρκετοί από τους πρωτοπόρους του... κινήματος, φαινομένου ή ρεύματος. Και πλέον δεν είναι μόνον γεγονός ότι η κυβερνοπάνκ λογοτεχνία έδωσε νέα ώθηση στην Ε.Φ., αλλά συνάμα διακρίνεται ξεκά-

θαρα τόσο από τους τυπικούς εκπροσώπους της — Ουίλιαμ Γκίμπσον, Άλβιν Τόφλερ, Μπρους Στέρλιγκ, Λούσιους Σέπαρντ, Γκρεγκ Μπήαρ, Ρούντι Ράκερ κ.ά. — όσο κι από την χαρακτηριστική θεματολογία της: οικολογικό χάος, γενετική μετάλλαξη, νευροχημεία, προσθετική χειρουργική, οραματισμός, παραδοξολογία κι ακόμη πρόθεση υπέρβασης κάθε νοητικού όριου!... Με δυο λόγια, η λογοτεχνία κυβερνοπάνκ απευθύνεται σε... πολύ προχωρημένα άτομα!...

Ο χαρακτηρισμός του Θανάση Βέμπου σαν του αυθεντικότερου συγγραφέα κυβερνοπάνκ στην Ελλάδα, του ανήκει όχι μόνον επειδή το έργο του παρουσιάζει όλα τα τυπικά γνωρίσματα του... κινήματος, φαινομένου ή ρεύματος κυβερνοπάνκ, (το τι ακριβώς είναι, θα δείξει... στο μέλλον!), αλλά και γιατί καταφέρνει να μετουσιώνει με εντελώς πρωτότυπο τρόπο όλη τη φιλοσοφία του γάμου της κυβερνητικής με το πανκ σ' έναν λόγο άμεσο, ζουμερό και συνάμα γνήσια σύγχρονο ελληνικό.

Όλα τούτα μας ανάγκασαν, κατά κάποιο τρόπο, σ' αυτό τον τόμο να «παραβιάσουμε» την αρχή της ανθολόγησης η οποία επιβάλλει ποικιλία έργων και συγγραφέων. Γιατί έχοντας τις... δισκέτες από τον κομπιούτερ του Θανάση Βέμπου στα χέρια μας, θεωρήσαμε πως θα ήταν κρίμα να περιμένουν τα εκλεκτά του διηγήματα τη σποραδική τους δημοσίευση στους επόμενους τόμους. Παραβιάσαμε, λοιπόν, τον κανόνα, με τη βεβαιότητα ότι οι αναγνώστες μας θα το εκτιμήσουν και συνάμα δίνουμε την υπόσχεση ότι μια νέα παρα-

βίαση θα ακολουθήσει μόνον όταν προκύψει εξίσου αξιόλογη αιτία.

Και για να τελειώνουμε. Τούτος ο τόμος αντιπροσωπεύει, κατά τη γνώμη μας, την τελευταία λέξη της πρωτοπορείας στον χώρο της Ε.Φ. στον τόπο μας, αλλά και ευρύτερα στον χώρο της πραγματικά σύγχρονης ελληνικής λογοτεχνίας. Μερικοί βέβαια — όχι πάντα τόσο καλόπιστοι — αναρωτιούνται: Μα είναι λογοτεχνία η Ε.Φ. και πόσο μάλλον η... κυβερνοπάνκ Ε.Φ.;

Εμείς πιστεύουμε ότι όχι μόνον είναι λογοτεχνία, αλλά μάλιστα λογοτεχνία προικισμένη με τόση δύναμη, ζωντάνια και αμεσότητα, ώστε προσφέρει στους αναγνώστες της απολαύσεις — προβληματισμό, οραματισμό και ψυχαγωγία (με την αρχαία ελληνική έννοια της λέξης) — που κανένα άλλο είδος δεν μας χάρισε έως σήμερα, κι ας την καταδικάζουν οι διάφοροι... μεγαλοσχήμονες — για την ώρα — στο περιθώριο. Σε όλους τους αυτόκλητους εκπροσώπους της λεγόμενης «καθαρής» λογοτεχνίας, που συνηθίζουν να περιφρονούν την Ε.Φ. — όπως έκαναν κατά το παρελθόν και με άλλα είδη — και να τη θεωρούν «παραλογοτεχνία», εμείς τους απαντάμε ότι από τη μεριά μας δεν περιφρονούμε το δικό τους έργο, όποτε είναι αξιόλογο, αλλά συνάμα μας συμβαίνει, σύμφωνα με την... κυβερνοπάνκ λογική μας, να βρίσκουμε περισσότερο ενδιαφέρον στα... σκουπίδια, παρά στα όποια «επίσημα» επιτεύγματα του παρανοϊκού σύγχρονου «πολιτισμού», του οποίου τις εφιαλτικές συνέ-

πειες πληρώνουμε τόσο ακριβά στην καθημερινή ζωή μας!

Για τις Εκδόσεις ΩΡΟΡΑ
ΜΑΡΙΟΣ ΒΕΡΕΤΤΑΣ

Για την αληθινή Σοφία,
που μπορεί να μετουσιώσει
την Οδύνη σε Ηδονή!

Θανάσης Βέμπος

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

του Θανάση Βέμπου

Πέρα από τον τόπο και το χρόνο της καθημερινής ζωής υπάρχει η πλανητική πραγματικότητα της Γης. Πέρα από τη Γη υπάρχει η πραγματικότητα του Γαλαξία. Και πιο πέρα ανοίγεται η Άβυσσος του Σύμπαντος!... Αρκεί ωστόσο ένα απλό αντικαθρέφτισμα για να αποκαλύψει και την Άβυσσο της ψυχής μας!...

Μ.Β.

«Αν κοιτάξεις την Άβυσσο για ώρα πολλή,
τότε κι η Άβυσσος θα κοιτάξει μέσα σου».
Φ. Νίτσε.

Ο νυχτερινός μπάτης έφερνε μαζί του μια πνοή αποσύνθεσης. Ο Στέλιος Τερζής αγνάντεψε το σκοτεινό πέλαγος. Τουλάχιστον προσπάθησε με τα μάτια της φαντασίας του να δει μέσα στο πηχτό σκοτάδι. Δεν τα κατάφερε. Έτσι κι αλλιώς δεν θα έβλεπε και πολλά πράγματα. Μια βαθυγάλαζη αφρισμένη απεραντοσύνη που απλωνόταν μέχρι τα πέρατα του ορίζοντα. Μπορεί και να έφτανε μέχρι εκεί, στ' αλήθεια. Δεν είχε πια σημασία. Μπορεί ο κόσμος να τέλειωνε κάπου Εκεί Πέρα, στην άκρη του ουράνιου τόξου, εκεί όπου ο σκοτεινός ουρανός ενωνόταν με τη σκοτεινή θάλασσα, σε μια αόρατη ακμή, σε μια ανύπαρκτη ζώνη που χώριζε τα δυο ερέβη. Από μια άποψη τέλειωνε ήδη. Μπορεί εκεί πέρα να ανοιγόταν ένας τεράστιος γκρεμός με πλαγιές από νερό, ένας κολοσσιαίος καταρράκτης που θα κατάπινε όποιον ήταν αρκετά τρελός για να ριψοκινδυνέψει ένα τέτοιο ταξίδι. Ίσως οι γεωγράφοι της αρχαιότητας να είχαν τελικά δίκιο. Πέρα από το σκοτάδι υπάρχει φως. Έτσι λένε.

Ο Τερζής ήξερε ότι πέρα από το φως υπάρχει σκοτάδι. Τουλάχιστον πέρα από το μικρό νησάκι με φως και ζωή, με έρωτα και θάνατο, με λογική και πάθος. Το μικρό νησάκι όπου βρισκόταν ο ανθρώπινος πολιτισμός με όλα τα θαυμαστά επιτεύγματά του αλλά και όλο τον καρκίνο της αποσύνθεσής του. Το μικρό νησάκι όπου κάποτε οι πρεσβευτές του θα έφταναν τ' αστέρια. Τ' αστέρια που στιγμάτιζαν το νυχτερινό ουρανό και που έδιναν ένα αξιόπιστο σημείο αναφοράς για το πού τέλειωνε ο Ουρανός και πού άρχιζε η Θάλασσα. Η Θάλασσα που ήταν κι αυτή σαν το Σύμπαν. Σκοτεινή και μυστηριώδης. Ούτε η Θάλασσα ούτε και το Σύμπαν ήταν για ανθρώπους σαν κι αυτόν. Ούτε φυσικά και τ' αστέρια.

Ο Τερζής ήταν απόφοιτος του ΜΙΤ. Μηχανολόγος-μηχανικός ειδικευμένος σε συστήματα υποστήριξης της ζωής για ταξίδια στο βαθύ διάστημα. Οι γονείς του είχαν την οικονομική ευχέρεια να τον στείλουν για σπουδές στο εξωτερικό, σε μια εποχή που το χάος απλωνόταν στον πλανήτη σαν πετρελαιοκηλίδα. Η παρακμή, η ανασφάλεια και η αναρχία ξεσπούσαν σαν πυρηνικά μανιτάρια, χτυπούσαν τις κοινωνίες που σκορπίζονταν σαν τα ξερά φύλλα στον άνεμο. Η λυσσασμένη καταιγίδα είχε ξεσπάσει για τα καλά στον πλανήτη, σε ένα πολιτισμό που είχε φτάσει πολύ ψηλά για να μην νιώσει ίλιγγο, που είχε αποκτήσει πολλά για να μην φοβάται να τα χάσει, που είχε προχωρήσει πολύ για να γυρίσει πίσω. Το Τρίτο Κύμα σάρωνε τα πάντα, αφήνοντας πίσω του σμπαραλιασμένες ανθρώπινες

κοινωνίες, ζαλισμένες από το σοκ του μέλλοντος. Εξωτικές, απίστευτες τεχνολογίες ξεπηδούσαν από τους δοκιμαστικούς σωλήνες και από τα αποστειρωμένα εργαστήρια μικροτσίπ. Αφηνιασμένες, χτύπησαν την ανθρωπότητα κατευθείαν στο ηλιακό πλέγμα, αφήνοντας πίσω τους τα ερείπια των θεσμών και των ηθών που άχνιζαν σαν υγρό άζωτο. Έπαιρναν δύναμη από το ίδιο το τερατώδες Χάος που σερνόταν στον πλανήτη όπως κάποτε ο Μαύρος Θάνατος, ταΐζοντάς το, δυναμώνοντάς το, δίνοντάς του ζωή, όπως η γεννήτρια το ηλεκτρικό κύκλωμα.

Ο Τερζής ήταν αγέννητος όταν η Μεγάλη Περιπέτεια του Διαστήματος είχε αρχίσει με χίλιες υποσχέσεις. Ήταν πιτσιρικάς κι έπαιζε με τον προσωπικό του κομπιούτερ, ψαρεύοντας πληροφορίες από τα παγκόσμια δίκτυα, όταν το Διαστημικό Όνειρο χρεωκοπούσε, τότε στα τέλη της δεκαετίας του 90. Κάμποσα χρόνια πριν, σε μια απεγνωσμένη έξαρση, το Διαστημικό Όνειρο είχε γίνει η έμμονη ιδέα της ανθρωπότητας. Την είχε κατακυριέψει, την είχε κάνει να πιστέψει ότι δεν υπήρχε πια κανένα εμπόδιο στο δρόμο προς τα άστρα που τρεμόφεγγαν εδώ και αμέτρητες χιλιετηρίδες στον νυχτερινό ουρανό. Τα άστρα που συντρόφευαν την ανθρωπότητα στα ταξίδια της, από τις τριήρεις μέχρι τους Απόλλωνες. Που περίμεναν υπομονετικά, αδιάφορα.

Το Διαστημικό Ονειρο είχε φουσκώσει απότομα σαν πολύχρωμο μπαλλόνι και μετά είχε εκραγεί σκορπίζοντας παντού τα συντρίμμια του σε έναν οργασμό λευκοπυρωμένο σαν οξυυδρική φλόγα. Όλα κράτησαν λίγα χρόνια. Ο μέσος άν-

θρωπος ποτέ δεν είχε ενδιαφερθεί για το Διαστημικό Όνειρο, παρά μονάχα για τα ελάχιστα εκείνα χρόνια, τότε στην αρχή, όταν το όνειρο ήταν ακόμα όνειρο. Όταν τελικά το όνειρο ξεθώριασε κι έσβησε και χάθηκε, κανείς δεν φαινόταν να λυπάται ιδιαίτερα. Άλλωστε ήταν κάτι που ο ίδιος ο άνθρωπος είχε επιλέξει.

Ο Τερζής ήξερε ότι ουσιαστικά εμείς οι ίδιοι δημιουργούμε τα όνειρά μας. Το ίδιο ίσχυε και για την ανθρωπότητα. *«Άνθρωποι που περπατάτε στη Σελήνη, η αιθαλομίχλη θα σας σκεπάσει πολύ σύντομα»*, έλεγε ένα παλιό τραγούδι, που κατά διαβολική σύμπτωση είχε κυκλοφορήσει την εποχή της κορύφωσης του Διαστημικού Ονείρου.

Και τους σκέπασε. Κι αυτούς, και τις γήινες πόλεις, τα γήινα δάση και τις γήινες θάλασσες. Αγγίζοντας το άπειρο, ο άνθρωπος έρριξε μια ματιά πίσω του, πίσω στο γενέθλιο κόσμο. Μια κλεφτή ματιά που ήταν αρκετή για να τον κάνει να γυρίσει πίσω τρέμοντας από φόβο, ανασφάλεια και πίκρα. Το Όνειρο είχε γλιστρήσει από τα χέρια του, σαν την Ευρυδίκη από τα χέρια του Ορφέα, όταν αυτός έκανε το μοιραίο σφάλμα, εγκαταλείποντας τον Άδη.

Οι κρατήρες της Σελήνης, οι κόκκινες ερημιές του Άρη, οι παγετώνες του Γανυμήδη δεν ήταν πια φλογερά οράματα εξερεύνησης, αλλά παγωμένα ενσταντανέ, καρτ ποστάλ κάποιου εξωτικού τοπίου. Κι από τα ηρωικά χρόνια απόμειναν μόνο φθαρμένα φιλμάκια, κακογυρισμένα τρέιλερ, γεμάτα χιόνια, παλιομοδίτικη πατριωτική έπαρση, αστερόεσσες που κυμάτιζαν ακίνητες

στη Θάλασσα της Γαλήνης, σφυροδρέπανα που έφταναν στον Άρη και στην Αφροδίτη. Και αστροναύτες να γίνονται στάχτη μαζί με διαστημικά λεωφορεία στο γαλάζιο ουρανό.

Η μεγαλύτερη επιθυμία που είχε ο Τερζής όταν ήταν παιδί, ήταν να είχε γεννηθεί μερικές δεκαετίες νωρίτερα. Αργότερα, συνειδητοποίησε ότι θα έπρεπε να είχε γεννηθεί μάλλον σε ένα παράλληλο κόσμο. Σ' ένα κόσμο όπου κάποιος αστάθμητος παράγοντας θα είχε κάνει τα πράγματα να ακολουθήσουν διαφορετική τροπή. Σε ένα κόσμο που το Διαστημικό Όνειρο θα είχε ανδρωθεί και ωριμάσει, χωρίς να καταλήξει σάπιες πατατόφλουδες πεταμένες στο σκουπιδοντενεκέ της Ιστορίας.

Τα μαθητικά χρόνια του Τερζή πέρασαν γρήγορα. Η χώρα του μπορεί να κατακερματιζόταν και να διαλυόταν σε θλιβερές ομοσπονδίες και οπερεττικές αυτόνομες επικράτειες, αλλά αυτό δεν τον ένοιαζε και τόσο. Άλλωστε ο ίδιος περνούσε καλά. Η οικογένειά του ανήκε στην μικροσκοπική εύπορη ελίτ. Όμως δεν άργησε να νιώσει την κατάρα του ανικανοποίητου που συνοδεύει τον άνθρωπο σαν εγγενής δυσπλασία. Ήταν δέσμιος της Γής. Ένα μικρόβιο μιας αποικίας σε ένα τρυβλίο Πετρί, ένα πλάσμα σε ένα κόσμο που δεν είχε καιρό για ήρωες, παρά μόνο για καταρρακωμένους απόμαχους που πάσχιζαν για μια θέση στον ήλιο. Κρυφά μέσα του, τόσο βαθιά που δεν τολμούσε να το εξομολογηθεί ούτε στον ίδιο του τον εαυτό, τον έκαιγε το όραμα μιας ανθρωπότητας που θα είχε εξαπλωθεί σε δύο τρεις, πέντε, εκατό κόσμους.

Όταν ο Τερζής πήγαινε στο γυμνάσιο συνέβη το απροσδόκητο. Τα παγκόσμια πληροφοριακά δίκτυα μετάδωσαν αμέσως την είδηση. Σμήνη δεδομένων τινάχτηκαν σε κάθε γωνιά του κόσμου, έλαμψαν σε αναρίθμητα τερματικά και όργωσαν χιλιάδες χιλιόμετρα οπτικών ινών. Σε ελάχιστο χρόνο το νέο είχε μαθευτεί, είχε εισχωρήσει παντού σαν ραδιενέργεια. Στην αρχή δεν έδωσε κανείς τόσο μεγάλη σημασία. Αργά αργά όμως, κάτι βαθιά θαμμένο στο συλλογικό ασυνείδητο της ανθρωπότητας, ξύπνησε αργά σαν ναρκωμένος ασθενής στο χειρουργικό κρεβάτι. Αυτό που λούφαζε στις μυστικές πτυχές και τα ανήλια βάθη της συλλογικής ψυχής, ξύπνησε με την συσσωρευμένη ένταση της μακρόχρονης νάρκης. Τα νέα ήταν λιτά: Το μη επανδρωμένο Βάικινγκ-3 είχε ανακαλύψει ζωή στον Άρη!

Ο Τερζής κοίταξε τα άστρα στο νυχτερινό ουρανό. Ήταν ακόμα εκεί. Μήπως υπήρχε καμμιά νύχτα που θα σήκωνε το βλέμμα του και δεν θα τα έβρισκε στις παλιές γνωριμες θέσεις τους.

Υπήρχαν όλα εκεί. Η Μεγάλη Άρκτος, ο Πολικός Αστέρας, ο Δράκοντας, η Κασσιόπη, κι ένα σχεδόν αόρατο συννεφάκι στην καρδιά της Ανδρομέδας. Ο Τερζής ήξερε πως το φως απ' αυτό το συννεφάκι είχε ξεκινήσει το τεράστιο ταξίδι του από τότε που ο άνθρωπος ήταν τριχωτός πίθηκος, σκαρφαλωμένος στα δέντρα της Αφρικής. Τα άστρα έλαμπαν σαν ακίδες οπτικών ινών που στόλιζαν τους ουρανούς της άρρωστης Γης. Τώρα ο ίδιος ο άνθρωπος ταξίδευε εκεί ψηλά, όχι ανάμεσα στα άστρα, αλλά ανάμεσα στους

πλανήτες. Σαν καρκίνωμα που έκανε μετάσταση. Τί σημασία είχε;

Τα καρκινικά κύτταρα έχουν το ίδιο δικαίωμα στη ζωή με τα υπόλοιπα κύτταρα. Κάθε βιολογική οντότητα έχει το αναφαίρετο δικαίωμα να προσπαθήσει για την επιβίωση. Ο άνθρωπος έπρεπε να γεφυρώσει το χάος μεταξύ των πλανητών για να επιβιώσει, όπως κάποτε είχε γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ των ηπείρων. Δεν είχε άλλη επιλογή μέσα στο αδιάφορο Σύμπαν. Αδιάφορο όπως τα άστρα.

Η ανθρωπότητα αγκάλιασε και πάλι το Διαστημικό Όνειρο με το άπληστο πάθος του ερωτευμένου και την απελπισία αυτού που πνίγεται σε ένα λάκκο με κινούμενη άμμο. Δεν υπήρχε η πολυτέλεια της ήρεμης δράσης, ούτε το προνόμιο της αισιοδοξίας. Δεν υπήρχε χρόνος. Ο πλανήτης ψυχορραγούσε. Κυνηγημένος από φαντάσματα και βρικόλακες που ονομάζονταν φαινόμενο του θερμοκηπίου, ερημοποίηση, όξινη βροχή, εξαφάνιση του όζοντος, εμφύλιοι πυρηνικοί πόλεμοι και γενικευμένη παράνοια, ο άνθρωπος έπρεπε να γεφυρώσει την άβυσσο εδώ και τώρα. Σπρωγμένη από μια παρόρμηση παλιά όσο και η ιστορία της, η ζωή της Γης πήδηξε απεγνωσμένα για να συναντήσει τη ζωή του Αρη. Και την συνάντησε.

Εκεί στις κόκκινες ερήμους, στο Λεκανοπέδιο Θαρσίς, οι μικροί πολύποδες με το σκληρό καβούκι και το περίεργο DNA, ήταν πραγματικότητα. Το ίδιο και κάμποσες άλλες ποικιλίες από πλάσματα που έμοιαζαν με αρθρόποδα, δακτυ-

λιοσκώληκες, ασπόνδυλα, που ζούσαν και πολλαπλασιάζονταν στις γωνιές των κόκκινων ερήμων και στις βαθιές χαράδρες. Και φυτά. Αλλόκοτα είδη που έμοιαζαν με βρύα και ποώδεις λειχήνες βρίσκονταν κάτω από τα βράχια, βαθιά στο Χάσμα του Κοπράτη και της Ήβης. Και μικρόβια. Αερόβιοι και αναερόβιοι μικροοργανισμοί που πολλαπλασιάζονταν μερικούς πόντους στο υπέδαφος.

Τα επόμενα Βάικινγκ και οι επανδρωμένες αποστολές είχαν ανακαλύψει δεκάδες βιολογικά είδη στο απλό, αλλά κατά τα φαινόμενα ισχυρό οικοσύστημα του Άρη. Ο πολιτισμός είχε πάρει παράταση. Κι ενώ η Γη διαλυόταν, έμπαιναν τα θεμέλια της πρώτης διαπλανητικής κοινωνίας.

Ο Τερζής κοίταξε τα κύματα που έγλειφαν τους γκρεμισμένους τοίχους του κυκλαδίτικου κατάλευκου σπιτιού. Ακόμα και μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, το λευκό των τοίχων φωσφόριζε εξώκοσμα, σαν κάποιο λευκό φάντασμα που είχε βγει για βραδυνή βόλτα. Η στάθμη της θάλασσας ανέβαινε γοργά. Σε μισό αιώνα, αυτό το νησί θα είχε σβήσει από το χάρτη. Σε λίγες ώρες το φως του πρωινού ήλιου θα έλαμπε, εκεί προς τ' ανατολικά, πάνω από τις βραχώδεις πλαγιές των λόφων της Νάξου.

Το πρώτο ταξίδι του Τερζή στο διάστημα ήταν στον διαστημικό σταθμό Φρήντομ. Περνώντας από τη Σκύλλα και τη Χάρυβη των οικονομικών περικοπών της δεκαετίας του '90 ο διαστημικός σταθμός είχε τελικά συναρμολογηθεί μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα πάνω από την επιφάνεια

της Γης. Ο κάποτε φιλόδοξος διαστημικός σταθμός είχε καταντήσει μερικά εύθραυστα διαμερίσματα με τέσσερεις μόνιμους κατοίκους που έκαναν βάρδιες κι άλλαζαν κάθε έξι μήνες. Για μερικά χρόνια ο Φρήντομ παράπαιε μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας. Στις επόμενες δεκαετίες μεγάλωσε και απέκτησε αυτονομία. Σύντομα είχε μετατραπεί σε ένα τεράστιο συγκρότημα με δεκάδες ενοίκους, αρκετοί από τους οποίους είχαν κόψει κάθε δεσμό με τη Γη. Τα βράδια έλαμπε σαν καινούργιο κινούμενο ανθρωποποίητο αστέρι ανάμεσα στις μυριάδες άλλα, πάνω από τους μολυσμένους ωκεανούς και τις ρημαγμένες στεριές της Γης.

Εκεί ο Τερζής συνάντησε τον δόκτορα Μαρκ Μπόννερ, τον άνθρωπο που θα αποδεικνυόταν η σημαντικότερη γνωριμία της ζωής του. Μαζί με τη Ρίτα. Τον Μπόννερ, που είχε αποφασίσει να μην ξαναπατήσει ποτέ στην επιφάνεια της Γης.

Ο Τερζής αποβιβάστηκε στο ντοκ 4 του Φρήντομ. Βρέθηκε να αιωρείται, πλέοντας στο κενό του θαλάμου υποδοχής. Η πραγματική έλλειψη βαρύτητας ήταν κάτι πολύ διαφορετικό από τις εκπαιδευτικές πτήσεις με το Vomit Comet. Δεν ήταν λίγα δευτερόλεπτα ελεύθερης πτώσης, αλλά μια ζωή ολόκληρη στην πραγματική έλλειψη βαρύτητας, με το κενό λίγα εκατοστά πίσω από τους μπουλμέδες και τη Γη να αστράφτει πίσω από το φινιστρίνι.

Ο Μπόννερ τον υποδέχτηκε αμίλητος, ενώ ο Τερζής μάταια προσπαθούσε να αρπαχτεί από τις χειρολαβές των τοιχωμάτων. Ο Μπόννερ με

επιδέξιες κινήσεις τον πλησίασε και τον έσπρω-
ξε προς το τοίχωμα.

«Ευχαριστώ», ψέλλισε λαχανιασμένος ο Τερ-
ζής.

«Δεν κάνει τίποτα. Το πρώτο πράγμα που έ-
χεις να μάθεις είναι η κίνηση σε έλλειψη βαρύ-
τητας».

«Σα να μου φαινεται ότι θα δυσκολευτώ».

Ο Μπόννερ χαμογέλασε αφήνοντας να φα-
νούν κατάλευκα δόντια.

«Δεν είναι τίποτα. Αν ξεπεράσεις τις πρώτες
μέρες, μετά θα σου φαίνεται απίστευτο ότι καπο-
τε έζησες όλη τη ζωή σου σ' ένα κόσμο με 1 G.
Πόσων χρονών είσαι;».

«Τριαντατεσσάρων».

Ο Μπόννερ ξαναχαμογέλασε. «Θα ζήσεις λοι-
πόν για να δεις πολύ περισσότερα απ' όσα είδα
εγώ. Μην στενοχωριέσαι».

Ο Τερζής προσπάθησε να χαμογελάσει. Ξαφ-
νικά ένιωσε το στομάχι του να ανακατεύεται. Έ-
κανε εμετό. Το περιεχόμενο του στομαχιού του
απόμεινε να αιωρείται στο θάλαμο. Ο Μπόννερ
τον κοίταξε ανέκφραστος. Με ένα επιδέξιο άλμα
έφτασε το τοίχωμα και ξετρύπωσε από ένα ντου-
λαπάκι μια εύκαμπτη σωλήνα μ' ένα ακροφύσιο.
Ήταν ένας αναρροφητήρας κενού. Εξίσου επι-
δέξια ρούφηξε το στομαχικό υγρό που έπλεε
στο θάλαμο.

«Ξέρεις, εγώ δεν...», πάσχισε να δικαιολογη-
θεί ο Τερζής, ενώ είχε ήδη γίνει πρασινοκίτρι-
νος.

«Μην σε προβληματίζει αυτό», τον καθησύχα-
σε ο Μπόννερ. «Εγώ όταν είχα πρωτοέρθει εδώ

πάνω ξέρναγα επί δυο βδομάδες. Αφού σκεφτό-
μουν να τα παρατήσω και να γυρίσω στη Γη». Και
μετά πρόσθεσε με εύθυμη καχυποψία. «Δεν πι-
στεύω να σου πέρασε κι εσένα αυτή η ιδέα».

Ο Τερζής κατάφερε να χαμογελάσει. Ο Φρή-
ντομ μπορεί να ήταν ζόρικος, αλλά αυτός δεν θα
το έβαζε κάτω.

Δέκα χρόνια αργότερα ο Τερζής χαμογέλασε
πάλι. Λίγα μέτρα μακριά του, η θάλασσα συνέχι-
ζε τον αιώνιο πόλεμό της εναντίον της ακτής, α-
πό τον οποίο έβγαινε πάντα νικήτρια. Τώρα με
τους παγετώνες να λυώνουν, είχε αποκτήσει ε-
πιπλέον άσσους στο μανίκι της. Η στεριά ήταν
καταδικασμένη. Τουλάχιστον αυτή εδώ η στε-
ριά. Η Πάρος, το δεύτερο σε μέγεθος νησί της
Ανεξάρτητης Ομοσπονδίας των Κυκλάδων. Κά-
θησε σε ένα ερειπωμένο τοιχάκι. Η καινούργια
ακτή ήταν ένα συνονθύλευμα από γκρεμισμέ-
νους τοίχους, βράχια και δύσοσμες μάζες από
φύκια που ευδοκιμούσαν απίστευτα χάρη στον
ευτροφισμό. Πολλές περιοχές του Αιγαίου είχαν
πήξει στα φύκια, που μεταλλαγμένα από τα ρα-
διενεργά απόβλητα, αυξάνονταν με γεωμετρική
πρόοδο. Χτες είχε ακούσει ότι ειδικά σκάφη εί-
χαν καταφέρει να απελευθερώσουν το λιμάνι
της Μυκόνου από τα φύκια. Μπορεί να τα κατά-
φερναν για μερικούς μήνες ακόμα. Όμως μετά
το νησί ίσως να έπρεπε να εγκαταλειφθεί. Η μπό-
χα και η μόλυνση από τα σάπια φύκια, τα νεκρά
ψάρια και το αποσυντεθειμένο πλαγκτόν θα κα-
θιστούσαν το νησί ακατοίκητο.

Ο Τερζής έμεινε έξι μήνες στο Φρήντομ. Το πρόγραμμά του ήταν αυστηρά προκαθορισμένο από εκείνους που ήξεραν ότι έπρεπε να εκμεταλλευτούν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τα εκατομμύρια δολλάρια που είχε στοιχίσει η εκπαίδευσή του. Το πρωί ξυπνούσε μαζί με τους άλλους τεχνικούς, και πήγαινε κατευθείαν στα μηχανολογικά εργαστήρια. Από τα φινιστρίνια του εργαστήριου διακρινόταν μόνιμα η ελαφριά καμπυλότητα της Γης. Ο Τερζής δούλευε δώδεκα ώρες πάνω στην ανάπτυξη των συστημάτων που διασπούσαν την αρειανή άμμο παράγοντας πολύτιμο οξυγόνο και μετά πήγαινε για εξάσκηση στο γυμναστήριο του σταθμού. Δεν παρέλειπε επίσης να επισκέπτεται τακτικά τον φυγοκεντρητή, όπου έπαιρνε μια μικρή γεύση από τα ξεχασμένα G.

Ο Μπόννερ ήταν επικεφαλής του Τμήματος Αρειανής Τεχνολογίας. Τον καθοδηγούσε, τον διόρθωνε και του περιέγραφε το Αρειανό περιβάλλον. Είχε ταξιδέψει δυο φορές στον Άρη. Η τρίτη θα ήταν κι η τελευταία του. Δεν ήθελε να ξαναγυρίσει στη Γη.

«Είναι μια επιλογή ανάμεσα στο Παλιό και στο Καινούργιο», του είπε μια φορά που έκαναν επιτόπιο τζόγκινκ στον κυλιόμενο διάδρομο του γυμναστηρίου. «Δεν θέλω να ξαναγυρίσω στη Γη».

Ο Τερζής τον κοίταζε με ανάμεικτα αισθήματα.

«Το ξέρω ότι με βλέπεις σαν τρελό, σαν ένα ανισόρροπο, έναν περιθωριακό που ποτέ του δεν του άρεσε ο κόσμος. Έναν απροσάρμοστο

που νομίζει ότι εκεί στην κόκκινη ερημιά θα βρει καταφύγιο. Έτσι δεν είναι»;

Ο Τερζής δεν μίλησε.

«Έτσι είναι, παραδέξου το», είπε καλοκάγαθα ο Μπόννερ χωρίς να σταματήσει να τρέχει. «Δεν έχει σημασία όμως. Μπορεί κι εσύ μια μέρα να νιώσεις το ίδιο».

«Μπορεί, δεν ξέρω».

«Αν και για να λέμε την αλήθεια», έκανε ο Μπόννερ κοιτάζοντάς τον στα μάτια, «δεν νομίζω ότι θα το νιώσεις ποτέ.» Τα λόγια του ήταν κοφτερά σαν νυστέρι λέηζερ. Ήταν σαν να μη μιλούσε αυτός, αλλά κάτι άλλο μέσα του. Ο Τερζής σχεδόν τρόμαξε από την ατμόσφαιρα που ξαφνικά δημιουργήθηκε.

Ο Μπόννερ συνέχισε να μιλά. «Τί σημασία έχει; Σε δυο βδομάδες θα φύγουμε για τον Άρη. Δεν μας παίρνει να χάσουμε το διαπλανητικό ‘‘παράθυρο’’. Εκεί θα έχουμε πολλά να πούμε και να κάνουμε οι δυο μας».

Ο Τερζής τον κοίταξε προβληματισμένος. Είχε σταματήσει να τρέχει και σκούπιζε το μέτωπό του. Γύρω από το κεφάλι του αιωρούνταν σταγονίδια ιδρώτα.

«Τί εννοείς; Νόμιζα ότι έχω ήδη μάθει αρκετά για τη μηχανολογία των συστημάτων διάσπασης των πυριτικών οξειδίων. Εξ άλλου επί ένα χρόνο στον Άρη θα ασχοληθώ με τα πρακτικά προβλήματα των εφαρμογών της τεχνικής Ζάιτσεφ. Το χρονοδιάγραμμα είναι αυστηρά προκαθορισμένο».

Ο Μπόννερ σταμάτησε να τρέχει. Πίεσε ένα πλήκτρο και ο κυλιόμενος διάδρομος έπαψε να

κινείται. Κοίταξε τη Γη από το φινιστρίνι. Το πρόσωπό του είχε πάρει μια απόκοσμη έκφραση. Έμοιαζε να είχε ξεχάσει ότι ο Τερζής βρισκόταν δίπλα του.

«Δεν ξέρεις τίποτα ακόμα», είπε τόσο σιγανά που μόλις ακούστηκε.

Ο Τερζής είχε διαβάσει για τις εγκεφαλικές βλάβες που προξενούν τα αδέσποτα σωματίδια όσα γλυτώνουν από τις ζώνες Βαν Αλλεν και φτάνουν σε χαμηλή τροχιά τσιγαρίζοντας τους νευρικούς ιστούς των αστροναυτών. Ο Μπόννερ είχε περάσει συνολικά τέσσερα χρόνια στο Φρήντομ και στον Άρη. Αλλά κάτι βαθιά μέσα του έλεγε στον Τερζή ότι το μυαλό του δόκτορα Μπόννερ λειτουργούσε σαν καλολαδωμένη αντλία.

«Η ώρα προπόνησης τέλειωσε», έκανε κεφάτα ο Μπόννερ. «Ας πάμε για κανένα καφέ στην Αίθουσα Γαιόφωτος». Κατευθύνθηκαν πλέοντας προς την θυρίδα εξόδου του διαμερίσματος του γυμναστηρίου.

Πόσο νέος ήμουν τότε, σκέφτηκε ο Τερζής. Και πόσο ανίδεος. Ψηλά στον μαύρο ουρανό φαινόταν ένα κοκκινωπό αστέρι, πιο λαμπρό απ' τ' άλλα. Τρεμόσβηνε πιο έντονα. Ήταν ο Άρης. Εκεί είχε κάποτε είχε περάσει ένα χρόνο από τη ζωή του. Τον πιο σημαντικό χρόνο. Από κει και μετά είχε αρχίσει η κατάρρευση. Πέρασε το χέρι του από τα αραιωμένα γκρίζα μαλλιά του. Δέκα χρόνια είχαν περάσει. Δέκα χρόνια που είχαν βομβαρδίσει την ψυχή του σαν θάλασσα από νετρόνια. Ένα ελαφρύ τρέμουλο άρχισε να συνταράζει τα χέρια του. Έσφιξε τις αδύναμες γροθιές του. Ήταν μόνο σαρανταπέντε χρονών αλλά ένιωθε σαν να ήταν εκατόν σαράντα. Μπορεί κάποτε να ξεπερνούσε το σοκ της συνειδητοποίησης που είχε τότε στην πεδιάδα Θαρσίς. Μπορεί και ο πόνος του χωρισμού με τη Ρίτα να καταπραΰνόταν. Όμως οι βαθιές ουλές που είχαν αφήσει στους νευρώνες του οι καμτσικιές του Ψυχοενεργοποιητή δεν επρόκειτο να επουλωθούν ποτέ. Δεν είχε μετανιώσει όμως γι' αυτό. Δεν είχε μετανιώσει που είχε ξοδέψει και τα τελευταία του χρήματα στις παράνομες λέσχες ψυχοενεργοποίησης της Σινγκαπούρης. Δεν είχε μετανιώσει που είχε αυτοκτονήσει αργά στα χρόνια που ακολούθησαν την επιστροφή του από τον Κόκκινο Πλανήτη. Δεν είχε άλλη εκλογή. Έπρεπε να ξεχάσει, έστω και χαμένος στους τεχνητούς παραδείσους των cyberdrugs. Έπρεπε να απαλύνει το βάρος της ευθύνης.

«Υπάρχουν ανθρώπινα όντα που είναι άνθρωποι», του είχε πει ο Μπόννερ προτού το τροποποιημένο Σαλιούτ FGB απογειωθεί από το μικρό διαστημοδρόμιο του Πορτ φον Μπράουν. «Κι υπάρχουν και ανθρώπινα όντα που είναι απλώς ανθρωπάκια. Εσύ ανήκεις στη δεύτερη κατηγορία. Δεν λυπάμαι καθόλου που στο λέω αυτό. Και ξέρω ότι δεν εκνευρίζεσαι, αλλά θλίβεσαι. Είναι αναπόφευκτο. Κάποτε όμως θα πρέπει να αναλάβουμε την ευθύνη των πράξεών μας».

Το ταξίδι για τον Άρη διάρκεσε ένα μήνα. Η πυρηνική πρόωση συντόμευε το μακρύ ταξίδι και καταργούσε τις τροχιές Χόχμαν στις οποίες

κάποτε τα μη επανδρωμένα σκάφη ταξίδευαν για τον Άρη. Ο «Ωρίωνας» γεφύρωσε τη διαπλανητική άβυσσο χωρίς προβλήματα. Το μοναδικό αξιοσημείωτο συμβάν ήταν η ηλιακή έκλαμψη. Και η Ρίτα.

Εκείνη την ημέρα τους ειδοποίησαν από το Φρήντομ ότι είχαν οχτώ λεπτά για να καταφύγουν στην Καρδιά. Σε οχτώ λεπτά θα τους έφταναν τα νετρόνια. Οι τριανταεφτά άνθρωποι που επάνδρωναν τον «Ωρίωνα» στριμώχτηκαν στο κυλινδρικό θωρακισμένο διαμέρισμα που θα τους προφύλασσε από τα σωματίδια που ξερνούσε ο θυμωμένος μακρινός Ήλιος. Τα αόρατα βέλη θα σκότωναν μέσα σε λίγα λεπτά όποιον έμενε στα κανονικά διαμερίσματα του σκάφους. Η Καρδιά είχε τοιχώματα από μολύβι πάχους είκοσι πόντων. Ήταν θεόστενη. Μέσα της οι τριανταεφτά άνθρωποι ήρθαν σε ένα παράξενο είδος επικοινωνίας, όπως τα πρόβατα που μαζεύονται για να προφυλαχτούν από το κρύο.

Έτσι ο Τερζής ήρθε πολύ κοντά στη Ρίτα. Τη Ρίτα Μοϊλάνεν, την ξανθιά προγραμματίστρια κομπιούτερ από το Ελσίνκι. Ίσως η Ρίτα, σπρωγμένη από κάποια υποσυνείδητη παρόρμηση να είχε εγκαταλείψει την κάποτε παγωμένη πατρίδα της για να ταξιδέψει στον άνυδρο, αλλά ακόμα ψυχρό Άρη. Τα κατάξανθα μαλλιά της θύμιζαν ώριμα στάχια κάτω από τον καλοκαιρινό ήλιο, έτσι όπως κυμάτιζαν στην έλλειψη βαρύτητας. Ο Τερζής την είχε προσέξει αρκετές μέρες αλλά δεν του είχε δοθεί η ευκαιρία να της πει τίποτα ουσιαστικότερο από ένα περιστασιακό τυπικό χαιρετισμό στους διαδρόμους του «Ωρίω-

να». Ο δρ Μπόννερ βρισκόταν δίπλα τους, έτσι όπως ήταν έτσι στριμωγμένοι στην Καρδιά. Κι ανέλαβε πάλι το μυστηριώδη ρόλο που ο Τερζής ποτέ δεν κατάλαβε αν τον έπαιζε συνειδητά ή ασυνείδητα.

«Έτσι όπως είμαστε σαν σαρδέλλες στο κουτί, θα πρέπει να γνωριστούμε κάπως καλύτερα μια και θα περάσουμε κάμποσες ώρες εδώ μέσα», είπε ο δρ Μπόννερ. «Λοιπόν Στέλιο θα πρέπει να γνωρίσεις καλύτερα τη Ρίτα Μοϊλάνεν». Η κοπέλα χαμογέλασε εγκάρδια. Ο Τερζής χαμογέλασε εξίσου εγκάρδια αλλά κάπως αμήχανα. Ο Μπόννερ το πρόσεξε.

«Είπαμε να γνωριστούμε καλύτερα. Εγώ τη Ρίτα την ξέρω από τότε που δίδασκα στο Μπέρκλεϋ. Είναι ξεφτέρι στα εμπειροσυστήματα υδροπονίας. Θα πρέπει να γνωριστείτε καλύτερα, μια που θα περάσετε ένα χρόνο στον Άρη και ενδεχομένως θα συνεργαστείτε».

Τα γαλάζια μάτια της Ρίτας θύμιζαν στον Τερζή τη γαλανή καλοκαιρινή θάλασσα της πατρίδας του, εκείνα τα αξέχαστα μαθητικά καλοκαίρια που πήγαινε διακοπές στα νησιά του Αιγαίου. Όταν η πατρίδα του ήταν ακόμα μια τουριστική χώρα που ευημερούσε. Ήλιο, θάλασσα και φως. Αυτά του θύμισαν. Η αίσθηση του νόστου δάγκωσε τη καρδιά του Τερζή σαν σκορπιός. Μερικές ώρες αργότερα, στο σκοτάδι της καμπίνας του Τερζή, τα μάτια της Ρίτας δεν φαίνονταν να έχουν χρώμα. Μόνο τα κατάξανθα μαλλιά της λαμπύριζαν περίεργα στις αδύναμες αχτίδες του κοκκινωπού φωτισμού ασφάλειας. Και τα κατάλευκα πόδια της που τυλίγονταν γύρω από τη

μέση του έμοιαζαν να είναι φτιαγμένα από μαλακό, ζεστό αλάβαστρο.

Ο άνθρωπος δεν είχε βρεθεί ποτέ σε σκοτάδι πυκνότερο και τρομακτικότερο από εκείνο της διαπλανητικής αβύσσου. Όμως ο Τερζής και η Ρίτα δεν είχαν καταφύγει στο ερωτικό παιχνίδι για να βρουν απατηλή ασφάλεια από τα σκοτεινά πλοκάμια του διαστήματος. Ο λόγος ήταν απλός και κάθαρος όσο ένα ποτήρι απεσταγμένο νερό: από εκείνη την πρώτη τους νύχτα, κι οι δυο τους ήξεραν ότι ζούσαν τον πρώτο και τελευταίο έρωτα της ζωής τους.

Το κύμα έγλειφε τα κατασκουριασμένα απομεινάρια ενός παμπάλαιου αυτοκινήτου. Ο βρώμικος αφρός ξέβραζε σπασμένα ξύλα, και πλαστικά δοχεία. Ο Τερζής τυλίχτηκε σφιχτά στο μπουφάν του. Τα κουρελιασμένα του νεύρα δεν άντεχαν την βραδυνή ψυχρούλα που κάποτε τον αναζωογονούσε. Εκείνα τα μεθυσμένα βράδια των εφηβικών ξεφαντωμάτων έμοιαζαν να ανήκουν στη ζωή κάποιου άλλου. Αποφάσισε να εγκαταλείψει την ακρογιαλιά, τα νοτερά ερείπια της Νάουσας, τους σωρούς των σκουπιδιών που γέμιζαν τα δρομάκια της νεκρής πόλης και να γυρίσει σπίτι. Μπήκε στο ηλεκτρόχημα και ξεκίνησε.

Ο δρόμος θα είχε γνωρίσει κάποτε καλύτερες μέρες. Τώρα ήταν ένα σαρακοφαγωμένο μωσαϊκό από σπασμένη άσφαλτο που στις ρωγμές της φύτρωναν αγριόχορτα. Πλάϊ στο δρόμο έβλεπε πού και πού κανένα σαραβαλιασμένο αυτοκίνητο. Οι προβολείς του οχήματος σχημάτιζαν δυο

γαλαζόλευκες λιμνούλες μπροστά του. Είχε ακόμα μερικά χιλιόμετρα μέχρι το απομονωμένο κατάλευκο σπιτάκι με τα μπλε παράθυρα, που ήταν το τελευταίο του καταφύγιο από τον κόσμο και τον πολιτισμό. Είχε ταξιδέψει σε δυο κόσμους, κι είχε γυρίσει στον πατρικό του πλανήτη για να πεθάνει. Το ήξερε καλά αυτό. Δεν ήταν πλασμένος για άλλους κόσμους εκτός από το δικό του. Το είχε καταλάβει καλά αυτό εκείνη τη μέρα που ο Μπόννερ τον είχε πάρει για την τελευταία του έξοδο στις αρειανές βραχώδεις ερημιές του Θαρσίς. Δυο δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του. Δεν λυπόταν τον εαυτό του. Ούτε τη Ρίτα που τώρα αναπαυόταν ένα μέτρο κάτω από την κόκκινη άμμο του Θαρσίς.

Λυπόταν για το ανθρώπινο γένος. Το ανθρώπινο γένος που έπρεπε σαν να τρέχει αιώνια για να μην πέσει, σαν έναν απεγνωσμένο ποδηλάτη, σαν το Σίσυφο που έσπρωχνε το βράχο του μαρτύριού του για να τον αφήσει μετά να κυλήσει και κατόπιν να ξαναρχίσει το απίστευτα μάταιο έργο του.

Μάταιο; Μα ναι, τι άλλο θα μπορούσε να είναι η κολοσσιαία προσπάθεια του ανθρώπου να βγει από τα δάση της Πλειστόκαινου και να αναζητήσει την τύχη του στις κοιλάδες της προϊστορικής Αφρικής; Τι άλλο θα μπορούσε να είναι η κατάκτηση των ηπείρων της Γης, και η συγχώνευση των ανθρώπινων εθνών σε έναν πολιτισμό-μωσαϊκό μέσα σ' ένα λουτρό αίματος πέντε χιλιετηρίδων; Τι άλλο θα μπορούσε να είναι η απεγνωσμένη προσπάθεια της ζωής της Γης να συναντήσει τη ζωή του Άρη, τα διαστημικά ταξίδια

με τα οποία ο άνθρωπος είχε αναβιώσει το Όνειρο, με τα οποία προσπαθούσε να δώσει ένα σκοπό στη Δημιουργία;

Τα δάκρυα τον είχαν πια τυφλώσει τελείως. Έβλεπε τις δυο λιμνούλες των προβολέων να τρεμοσβήνουν πίσω από ένα υγρό φράγμα που είχε σκεπάσει τον αμφιβληστροειδή του. Το πτώμα που κειτόταν στο δρόμο τον συνέφερε. Έκανε ένα απότομο ελιγμό και το σοκ της παραλίγο σύγκρουσης τον έκανε να ξεχάσει αμέσως την κρίση της αυτολύπησης που τον είχε κυριέψει. Οι ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ προσφύγων και ντόπιων που ήταν καθημερινό φαινόμενο στο νησί, μια αναπόφευκτη συνέπεια. Οι σμπαραλιασμένες κοινωνίες πάσχιζαν να επιβιώσουν μέσα σε ένα όργιο αναίτιας βίας και λυσσασμένης βιαιότητας. Ίσως ο πλανήτης να βιαζόταν να αποβάλλει μια ώρα αρχύτερα το βιολογικό είδος που κάποια στιγμή πίστεψε πως ήταν η κορωνίδα της δημιουργίας.

Σίγουρα η Ομοσπονδία των Κυκλάδων δεν είχε πολλή ζωή ακόμα. Από τη μια τα κύματα της σαπίλας, η θάλασσα που κατάτρωγε τις ακτές, κι απο την άλλη οι εσωτερικές εκρηκτικές πιέσεις θα μετέτρεπαν σύντομα αυτό το νησί — και τα γειτονικά του — σε απέραντα βρώμικα νεκροταφεία, που θα φιλοξενούσαν εξαθλιωμένους πληθυσμούς αγρίων.

Ο Άρης ήταν μια πορφυρή και κίτρινη έρημος, παγωμένη και ανεμοδαρμένη. Σε μια γωνιά αυτής της ερήμου υπήρχαν οι εγκαταστάσεις του Πορτ φον Μπράουν. Διακόσια πενήντα άτο-

μα, τα πιο μοναχικά σε ολόκληρη την ιστορία της ανθρωπότητας, ζούσαν στα υπόστεγα και τα αεροστεγή της διαμερίσματα. Με μοναδική παρέα πρωτόγονες μορφές ζωής που αγωνίζονταν να επιβιώσουν στον αφιλόξενο κόσμο. Οι μέρες περνούσαν η μια μετά την άλλη, σαν καλογυμνασμένοι δρομείς ταχύτητας. Η δουλειά στα εργαστήρια ήταν κοπιαστική, οι περιοδείες στην έρημο κουραστικές, αλλά τα πολύτιμα στοιχεία πλούτιζαν ασταμάτητα τις παγκόσμιες τράπεζες δεδομένων. Ωθούσαν διαρκώς τις υψηλές τεχνολογίες σε διαδοχικά ξεσπάσματα χωρίς προηγούμενο. Οι τεχνολογίες θα αποτελούσαν από δω και στο εξής τον καταλύτη της εξέλιξης. Σαν ένζυμα, θα ανακάτευαν, θα χώνευαν τις διαπλανητικές κοινωνίες, θα τοποθετούσαν ξανά τα κομμάτια του παζλ. Το αποτέλεσμα δεν θα ήταν ακριβώς ανθρωπότητα, αλλά δεν υπήρχε καμμιά καταλληλότερη λέξη. Το παιχνίδι θα παιζόταν στο περιγήινο διάστημα και στον Άρη. Η ανθρωπότητα της Γης είχε χάσει τελεσίδικα.

Το στενόχωρο διαμέρισμα του Τερζή βρισκόταν στην ανατολική πτέρυγα, κοντά στα υπόστεγα των οχημάτων εδάφους. Οι νύχτες με τη Ρίτα περνούσαν σε μια ημιληθαργική κατάσταση στην οποία έκαναν έρωτα πολλές φορές με μια ενεργητικότητα που μόνο η μειωμένη βαρύτητα του Άρη μπορούσε να γεννήσει και να διατηρήσει. Ο ύπνος τους είχε μειωθεί στις δυο ώρες καθημερινά. Δεν χρειάζονταν παραπάνω. Απελευθερωμένοι από εκατομμύρια χρόνια παραμονής στην αδυσώπητη βαρύτητα της Γης, οι πρώτοι άποικοι του Άρη ανακάλυπταν ένα καινούργιο

σύμπαν ύπαρξης. Η Γη φάνταζε πια πολύ μακρινή.

Καμμιά φορά, όταν έπαιρναν άδεια από το κέντρο ελέγχου, ο Τερζής και η Ρίτα έκαναν μακρινές βόλτες στις αρειανές ερήμους με κάποιο από τα Σκαθάρια, τα ηλεκτροκίνητα οχήματα με τις έξι ρόδες από πλέγμα αλουμινίου. Οι περίπατοι ήταν μοναδική εμπειρία. Ο ροζέ ουρανός, τα σύννεφα της σκόνης που παράσερναν οι άνεμοι, οι πανάρχαιοι διαβρωμένοι ογκόλιθοι και η πάχνη που έβρισκαν πού και πού στη σκιά των βράχων, ήταν κάτι που μια φούχτα άνθρωποι από τα δισεκατομμύρια που είχαν ζήσει και πεθάνει πάνω στη Γη, δεν μπορούσαν ποτέ να ονειρευτούν ότι θα έβλεπαν ποτέ από κοντά.

Ο Άρης ήταν κάτι απίστευτα όμορφο και απίστευτα επικίνδυνο, όπως εκείνα τα πανέμορφα τροπικά ψάρια με το ακαριαία θανατηφόρο δηλητήριο. Και κάθε μέρα ο Τερζής ανακάλυπτε ότι ερωτευόταν όλο και περισσότερο. Το ίδιο και η Ρίτα. Κάθε μέρα, μέχρι εκείνο το μοιραίο πρωινό.

Είχαν κι οι δυο τους ρεπό και κάθονταν αγκαλιασμένοι στο μικροσκοπικό καναπέ του διαμερίσματος του Τερζή, παρατηρώντας τη μακρινή σιλουέττα του Όρους Ασκράεους. Η κορυφή του τεράστιου βουνού ήταν στεφανωμένη με αραιά κιτρινωπά σύννεφα.

«Νιώθω σαν εισβολέας εδώ», είπε σε μια στιγμή η Ρίτα διακόπτοντας τη σιωπή που είχε επικρατήσει. «Κι όμως τόσο οικεία. Σαν να είχα γεννηθεί στον Άρη. Είναι ένα συναίσθημα που διαρκώς ενισχύεται».

Ο Τερζής έμεινε για λίγο σιωπηλός. Ύστερα

είπε αργά. «Κι εγώ νοιώθω σαν εισβολέας. Όμως μόνο σαν εισβολέας. Νιώθω σαν αντιγόνο στο κορμί του Άρη, σαν αντιγόνο που ο πλανήτης προσπαθεί να αποβάλλει. Υπάρχει κάτι που με φοβίζει». Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο λευκό πρόσωπο της Ρίτας.

«Τι φοβάσαι, μήπως τον Αρειανόσαυρο Ρεξ που θα ξεπροβάλλει πίσω από το Θαρσίς και θα συντρίψει τη Βάση;...».

Ο Τερζής χαμογέλασε. «Εννοώ κάτι πολύ βαθύτερο. Όχι μόνο τον Άρη, αλλά το εξωγήινο περιβάλλον. Και δεν έχω πάψει να νιώθω αυτό το φόβο από τότε που το αεροδιαστημοπλάνο απογειώθηκε από το Κανάβεραλ. Είναι κάτι που ξυπνά μέσα μου μια πανάρχαια μνήμη».

Τα μάτια της Ρίτας στένεψαν.

«Τι είδους μνήμη»;

«Κάτι παμπάλαιο και σκοτεινό. Κάτι που κοιμάται πολύ βαθιά για να ξυπνήσει. Κάτι που όμως μέσα στον ύπνο του σαλεύει και οι κινήσεις του μου μεταδίδουν ρίγη τρόμου. Ενός τρόμου τόσο παλιού, όσο και η ανθρωπότητα. Κι ίσως ακόμα παλιότερου».

Η Ρίτα τον κοίταξε περίεργα. «Δεν μπορώ να καταλάβω τι εννοείς. Πάντως εγώ δεν νιώθω τίποτα σχετικό. Και βρισκόμαστε εδώ οχτώ μήνες. Μήπως έχεις πρόβλημα εγκλιματισμού»;

Ο Τερζής σηκώθηκε κι έκανε δυο βήματα στο στενό διαμέρισμα. Δεν μπορούσε να κάνει περισσότερα. Έπιασε τους κροτάφους του.

«Όχι, όχι. Είναι κάτι βαθύτερο. Κάτι που δεν μπορώ να το εκφράσω. Που δεν μπορώ να σκεφτώ χωρίς να νιώθω τις αρπάγες του να με τυλί-

γουν. Προτιμώ να μην το σκέφτομαι. Όμως το νιώθω. Το βλέπω διαρκώς με την άκρη του ματιού μου».

Η Ρίτα σηκώθηκε και πέρασε τα χέρια της γύρω από τη μέση του. «Η δόκτωρ Φισκ, η ψυχολόγος, μου είπε για τα φαινόμενα που εκδηλώνουν οι αστροναύτες που βρίσκονται απομονωμένοι για πολύ καιρό. Άλλωστε κι οι πρώτοι άνθρωποι που ταξίδεψαν στη Σελήνη αντιμετώπισαν προβλήματα προσαρμογής μετά την επιστροφή τους στη Γη».

«Ναι, ξέρω,», την έκοψε ο Τερζής. «Η ιστορία του Όλντριν και του Ίρβιν. Όμως αυτό που νιώθω εγώ είναι διαφορετικό».

Στη φωνή του υπήρχε ένας παράξενος εκνευρισμός. Η Ρίτα σάστισε. Το ίδιο κι ο Τερζής. Δεν είχε ποτέ μιλήσει με τέτοιο τόνο στη Ρίτα. Απόμεινε με το στόμα ανοιχτό. Η Ρίτα ανέλαβε να σπάσει τον πάγο.

«Αγάπη μου μην ξεχνάς ότι είμαστε οι πιο απομονωμενοι άνθρωποι στην ιστορία της ανθρωπότητας. Ποτέ κανείς δεν βρισκόταν τόσο μακριά από την πατρίδα του σε ένα τόσο αφιλόξενο περιβάλλον...».

Ξαφνικά σώπασε. Ήταν σαν να είχε πέσει κάποιο αδιόρατο παγερό φράγμα ανάμεσά τους. Το ένιωσαν κι οι δυο τους ταυτόχρονα. Μια κρυφή ένταση που υπήρχε εδώ και μήνες ξέσπασε σιωπηλά. Μια ένταση που σερνόταν ύπουλα κάπου ανάμεσά τους, ένας ιός που πολλαπλασιαζόταν στους ιστούς τους, ένα φράγμα που ποτέ δεν είχε κανείς από τους δυο τη δύναμη να παραδεχτεί την ύπαρξή του. Μέχρι που δεν μπορού-

σαν πια να υποκρίνονται. Ο Τερζής ένιωσε σαν να είχε σπάσει εκείνος ο μυστηριακός δεσμός που τους κρατούσε μαζί εδώ και μήνες. Το ίδιο και η Ρίτα.

Η Φιλανδέζα άνοιξε την πόρτα και έφυγε από το διαμέρισμα. Ο Τερζής απόμεινε να κοιτάζει την κοκκινωπή έρημο από το παράθυρο. Κι οι δυο τους ήξεραν ότι τον υπόλοιπο χρόνο παραμονής τους στον Άρη τα πράγματα δεν θα ήταν πια τα ίδια ανάμεσά τους. Ήταν σαν μια ξαφνική συνειδητοποίηση. Μια συνειδητοποίοηση ότι ανήκαν σε δυο διαφορετικές κάστες. Σύντομα θα μάθαιναν ότι η ύλη δεν μπορεί να συνυπάρξει με την αντιύλη.

Το ηλεκτρόχημα σταμάτησε έξω από το λευκό κυβικό σπιτάκι. Ο Τερζής τυλίχτηκε σφιχτά στο μπουφάν του νιώθωντας το κρύο να τον περονιάζει. Κοίταξε ψηλά. Τα άστρα ήταν ακόμα στη θεση τους. Κατόπιν άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο σπίτι. Το εσωτερικό του σπιτιού μύριζε κλεισούρα και μούχλα. Ο Τερζής σπάνια άνοιγε τα παράθυρα. Πίεσε το διακόπτη που άναβαν τα φώτα. Τίποτα. Οι διακοπές ρεύματος βρίσκονταν στην ημερήσια διάταξη. Υπήρχαν και μέρες που δεν ερχόταν καθόλου ρεύμα. Το σπίτι ήταν εξοπλισμένο με μια μικρή γεννήτρια. Ο Τερζής υπολόγισε την ποσότητα των καυσίμων που είχαν μείνει στο τεπόζιτό της και αποφάσισε ότι του επιτρεπόταν η πολυτέλεια να ανοίξει τη γεννήτρια για καμιά ώρα. Κατέβασε ένα μοχλό και το βουητό που ανέβηκε σε συχνότητα, συνοδεύτηκε από το άναμμα των φώτων. Η τοιχοτηλεόραση άστραψε και ενεργοποιήθηκε ενώ τα φω-

τάκια ένδειξης λειτουργίας του επιτραπέζιου κομπιούτερ άναψαν κι αυτά. Το σπίτι ήταν και πάλι ζωντανό.

Το κανάλι που ήταν συντονισμένη η τοιχοτηλεόραση έπαιζε μια ανούσια ψυχοθρησκευτική εκπομπή σχετικά με την Δεύτερη Έλευση του Μωάμεθ ως Εξωγήινου Αστροναύτη. Ο εκφωνητής μιλούσε παθιασμένα στα Νεοαραβικά, ενώ υπότιτλοι σε τρεις γλώσσες έτρεχαν στο κάτω μέρος της οθόνης. Ο Τερζής ένιωσε καλύτερα. Το φως είναι πάντα προτιμότερο από το σκοτάδι.

Έψαξε για κανένα κανάλι ειδήσεων. Τα δεδομένα κυκλοφορούσαν αδέσποτα στην ιονόσφαιρα. Εκατοντάδες κανάλια άγγιζαν με τα πλοκάμια τους κάθε γωνιά των πέντε ηπείρων, μέσω δορυφόρων αναμετάδοσης και επίγειων τηλετερματικών. Έβριθαν από θλιβερά νέα, αναδίδοντας τη μπόχα της σαπίλας του πολιτισμού.

«Οι επιστήμονες του Μετεωρολογικού Ινστιτούτου της Βαρκελώνης ανακοίνωσαν ότι για τον επόμενο χρόνο η άνοδος της θαλάσσιας στάθμης στη Μεσόγειο θα φτάσει τα πενήντα εκατοστά...».

«...Η πυρηνική έκρηξη κατέστρεψε ολοσχερώς την Αντίς Αμπέμπα... Την ευθύνη ανέλαβαν οι αυτονομιστές αντάρτες του ισλαμοβουδιστικού Πράσινου Δρόμου...».

«....Υπολογίζεται ότι τα θύματα από το νέο λιμό στο Ντεκάν θα φτάσουν αυτό το μήνα τα τέσσερα εκατομμύρια...».

«...Θα μεταδώσουμε εικόνες των συνεργείων διάσωσης που προσπαθούν να ανακαλύψουν επιζώντες από τη φοβερή αμμοθύελλα που σκέπασε με θίνες τις βόρειες συνοικίες της Μπραζίλια. Η άμμος προερχόταν από την έρημο του Αμαζόνιου και...».

Ο Τερζής άλλαζε συνέχεια κανάλια. Ξαφνικά στην επίπεδη οθόνη φάνηκε ένα γνώριμο πλάνο. Η κόκκινη έρημος του Άρη φαινόταν τόσο γαλήνια. Κι όμως ήξερε ότι ήταν αφιλόξενη και θανατηφόρα. Το επόμενο πλάνο έδειχνε τη Βάση φον Μπράουν. Ο Τερζής δεν άκουγε τη μονότονη ομιλία του εκφωνητή, μόνο παρατηρούσε τα χαμηλά κτίρια που μέσα τους είχε περάσει ένα χρόνο από τη ζωή του. Παρατηρούσε τα πλάνα της ερήμου που κάπου εκεί βρισκόταν ο τάφος της Ρίτας...

Έκλεισε σφιχτά τα μάτια του για να διώξει το φάντασμα του παρελθόντος. Όταν τα άνοιξε, ένα γνώριμο πρόσωπο γέμιζε την οθόνη. Ήταν ο δόκτωρ Μπόννερ. Έμοιαζε σαν να μην είχε γεράσει καθόλου.

«...Η ανθρωπότητα της Γης δεν έχει κατανοήσει ότι αυτή τη στιγμή μια καινούργια ανθρωπότητα δημιουργείται στον Άρη. Ότι μπαίνουν τα θεμέλια ενός καινούργιου πολιτισμού που έχει μπροστά του το τιτάνιο έργο να δαμάσει ένα ολόκληρο πλανήτη. Και αργότερα ένα ολόκληρο Ηλιακό Σύστημα. Δυστυχώς η ανθρωπότητα της Γης επέλεξε να ασχοληθεί με την καταστροφή της. Τα δεδομένα μορφοποιούν μιαν άλλη πραγματικότητα....».

Ο δρ Μπόννερ είχε αναφέρει μέσα σε μισό λεπτό δυο φορές την φράση «*ανθρωπότητα της Γης*». Είχε δίκιο. Δεκαπέντε χρόνια μετά τον ερχομό του στον πλανήτη, ο Άνθρωπος του Άρη

είχε διαφοροποιηθεί από τον πανάρχαιο αλλά ξοφλημένο Άνθρωπο της Γης. Κι είχε διαλέξει να αφιερώσει την δύναμή του στο χτίσιμο ενός νέου κόσμου κι όχι στην καταστροφή ενός παλιού.

Η εικόνα τρεμόσβησε λίγο. Ένα σμάρι αδέσποτα ηλεκτρόνια είχαν παρέμβει στην μήκους διακοσίων εκατομμυρίων χιλιομέτρων ακτίνα μικροκυμάτων που συνέδεε το τηλεοπτικό τερματικό του Τερζή με το Πορτ Φον Μπάουν στον Άρη.

«Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η αναζωπύρωση των διαστημικών πτήσεων που συνέβη στα μέσα της πρώτης δεκαετίας του αιώνα, οφείλεται σε ένα τυχαίο γεγονός. Το γεγονός αυτό άλλαξε ριζικά το πεπρωμένο της ανθρωπότητας. Δημιουργήθηκε μια δικλείδα διαφυγής. Αν αυτό το γεγονός δεν λάβαινε χώρα, τώρα το σύνολο του ανθρώπινου είδους θα ήταν καταδικασμένο να αργοπεθαίνει στον πατρικό του πλανήτη...».

Ένα τυχαίο γεγονός ... η ανακάλυψη ζωής στον Άρη από το Βάικινγκ 3 το 2006, πυροδότησε την δεύτερη περίοδο της διαστημικής εξερεύνησης. Ο άνθρωπος, γοητευμένος από το γεγονός ότι η ζωή είχε ριζώσει και ανθίσει σε έναν άλλο πλανήτη, μπόρεσε και βρήκε τη δύναμη για να δρομολογήσει και πάλι φιλόδοξα διαστημικά προγράμματα. Αν το Βάικινγκ 3 δεν είχε ανακαλύψει τα αρειανά αρθρόποδα εκείνο το αξέχαστο φθινόπωρο, εμείς δεν θα βρισκόμασταν τώρα εδώ. Χάρη στο τυχαίο γεγονός της ανακάλυψης της αρειανής ζωής, ο άνθρωπος εξαπλώθηκε επιτέλους στο διάστημα και έθεσε τα θεμέλια

της πρώτης εξωγήινης κοινωνίας...».

Η εικόνα τρεμόσβησε και πάλι.

«Τα διακόσια πενήντα άτομα που επανδρώνουν το οικολογικά, τεχνολογικά και οικονομικά ανεξάρτητο Πορτ φον Μπράουν, θα αποτελέσουν τον πυρήνα της Νέας Ανθρωπότητας που θα μεγαλουργήσει, ενώ η Παλιά Ανθρωπότητα της Γης θα φυτοζωεί σε ένα ρημαγμένο πλανήτη».

Ο δρ Μπόννερ χαμογέλασε. Όμως το χαμόγελό του δεν έκρυβε ούτε μια υποψία κακίας.

«Σύμφωνα με τους πανάρχαιους θρησκευτικούς μύθους, ο Κατακλυσμός κατέστρεψε τον πολιτισμό. Όμως μια φούχτα άνθρωποι κατάφεραν να επιζήσουν σε μια Κιβωτό και να ξαναχτίσουν από την αρχή τον κόσμο. Εμείς, οι άποικοι του Άρη, εξοπλισμένοι με το οπλοστάσιο της τεχνολογίας και έχοντας μπροστά μας έναν άδειο πλανήτη, θα ξαναχτίσουμε τον πολιτισμό...».

Τώρα η εικόνα χάθηκε τελείως κι η οθόνη γέμισε παράσιτα. Στην οθόνη φάνηκε το πρόσωπο του Γιαπωνέζου εκφωνητή. Οι υπότιτλοι έτρεχαν στα Ελληνικά.

«Προβλήματα στη λήψη εξαιτίας της αυξημένης ηλιακής δραστηριότητας εμποδίζουν την μετάδοση του υπόλοιπου μέρους της συνέντευξης με τον δόκτορα Μαρκ Μπόνερ, διοικητή του Πορτ φον Μπράουν. Θα επανέλθουμε αμέσως μετά τις διαφημιστικές τηλεσφήνες...».

Ο Τερζής ήξερε ότι η επανάληψη από τον Μπόννερ της λέξης *«τυχαίο»*, ήταν εσκεμμένη. Αλλά μόνο μια φούχτα άνθρωποι στη Γη και στον Άρη μπορούσαν να καταλάβουν τη σημασία της.

Κι ανάμεσά τους ήταν κι αυτός ο ίδιος. Η τοιχοτηλεόραση συνέχιζε να παίζει αλλά ο Τερζής δεν έβλεπε τίποτα εκτός από ένα χωρίς νόημα συνονθύλευμα χρωμάτων και σχημάτων.

Το παγερό φράγμα που έπεσε ανάμεσα στον Τερζή και στη Ρίτα δεν διαλύθηκε ποτέ. Την ημέρα που ο Τερζής θα άφηνε για πάντα τον Άρη, ο Μπόννερ τον επισκέφθηκε στο διαμέρισμά του.

«Πού είναι η Ρίτα;» τον ρώτησε. Κάτι στη χροιά της φωνής του δημιουργούσε την υποψία ότι η ερώτηση αυτή ήταν ψεύτικη. Ο Μπόννερ τα ήξερε όλα. Όμως ο Τερζής δεν ήθελε να το παραδεχτεί.

«Εδώ και καιρό δεν βλεπόμαστε πια σχεδόν καθόλου. Η δόκτωρ Φισκ μου είπε ότι η ψυχολογία του πληρώματος της Βάσης είναι ακόμα μια ανεξερεύνητη περιοχή και ότι κάτω από τις αντίξοες συνθήκες στις οποίες ζούμε, οι αντιδράσεις μας είναι απρόβλεπτες».

«Και την πίστεψες;»

Ο Τερζής δεν απάντησε. Ήξερε ότι προσπαθούσε να κρυφτεί πίσω από λογικές προφάσεις.

«Ξέχασέ το. Δεν έχει πια καμμιά σημασία», είπε βαρύθυμα ο Μπόννερ. «Απόψε φεύγεις για τη Γη. Προτού φύγεις θα ήθελα να σε αποχαιρετήσω. Θυμάσαι που είπα ότι σκοπεύω να μείνω για πάντα εδώ»;

«Ναι. Πριν από ενάμισι χρόνο».

«Όταν ήσουν ακόμα ένας άβγαλτος αστροναύτης. Τώρα με πιστεύεις ότι το εννοούσα»;

Ο Τερζής βλεφάρισε.

«Νομίζω πως ναι».

Ο Μπόννερ σήκωσε ένα πρες παπιέ από κόκκινο αρειανό λειμωνίτη από το τραπεζάκι και παίζοντάς το μηχανικά στα χέρια του είπε.

«Θέλω να με συνοδέψεις για μια τελευταία βόλτα στην έρημο».

Ο Τερζής δεν το περίμενε αυτό. Δεν περίμενε ότι ο Μπόννερ θα παρασυρόταν από συναισθηματισμούς. Όμως κάτι βαθιά μέσα του έλεγε ότι ο περίπατος αυτός θα ήταν κάτι πολύ περισσότερο από μια απλή βόλτα.

Λίγο αργότερα έτρεχαν με ένα Σκαθάρι στην αρειανή έρημο, σηκώνοντας πίσω τους σύννεφα σκόνης.

«Η Ρίτα θα μείνει στον Άρη ακόμα δυο μήνες», είπε ξαφνικά ο Τερζής, θέλοντας να σπάσει το φράγμα της σιωπής. «Μετά θα γυρίσει στη Γη».

«Έτσι σου είπε;». Ο Μπόννερ δεν σταμάτησε να κοιτάζει την κόκκινη βραχώδη έρημο μπροστά τους, κρατώντας το τιμόνι του Σκαθαριού.

«Ναι. Μετά θα γυρίσει στο Ελσίνκι για να κάνει διακοπές και να ξεκουραστεί στο Κέντρο Προσαρμογής. Ένας χρόνος στο ένα τρίτο της βαρύτητας είναι πολύς καιρός».

Ο Μπόννερ δεν μίλησε. Τώρα κατηφόριζαν μια κακοτράχαλη κοιλάδα. Τα τεράστια βράχια δίπλα τους έμοιαζαν με απολιθωμένα τέρατα. Ο αδύναμος Ήλιος έρριχνε ροζέ σκιές στην σπαρμένη με καφετιές πέτρες άμμο.

«Θα την ξαναδείς στη Γη;», ρώτησε ξαφνικά.

«Μα... ναι... βέβαια», είπε ξαφνιασμένος ο Τερζής. «Η ψυχολογική μας κατάσταση θα επα-

νελθει στα φυσιολογικά της επίπεδα και θα μπορέσουμε να...».

«Σε τρεις ώρες θα έχουμε φτάσει στις παρυφές του κρατήρα Φεσένκωφ», είπε απότομα ο Μπόννερ αλλάζοντας θέμα.

«Του Φεσένκωφ: Δηλαδή θα δούμε και το Βάικινγκ-3»;

«Ό,τι έχει απομείνει απ' αυτό, μετά από τόσα χρόνια αμμοθύελλες. Σύντομα θα το μεταφέρουμε σε κάποιο υπόστεγο. Είναι κρίμα το πρώτο σκάφος που ανακάλυψε ζωή στον Άρη να καταστρέφεται από τις αμμοθύελλες και τη διαφορά θερμοκρασίας. Η θέση του είναι στο μουσείο κι όχι στην ερημιά...».

Ο Τερζής σταύρωσε τα γαντοφορεμένα χέρια του.

«Νομίζω πως αυτή η ιστορία είναι κάπως μυστήρια. Τόσα χρόνια έχουν περάσει και το πιο σημαντικό διαστημόπλοιο μετά τον Απόλλωνα 11 έχει μείνει εγκαταλειμμένο...».

Ο Μπόννερ συνέχιζε να οδηγά με προσοχή. Έμοιαζε χαμένος στις σκέψεις του.

Τρεις ώρες αργότερα είχαν φτάσει στον κρατήρα Φεσένκωφ. Ήταν ένα τεράστιο κοίλωμα με πλάτος κάμποσα χιλιόμετρα. Στα χείλη του αρχαίου κρατήρα στεκόταν ακόμα το ασουλούπωτο σκάφος.

«Να το εκεί πέρα είναι», είπε ξαναμμένος ο Τερζής.

Ο Μπόννερ έκανε στροφή και κατευθύνθηκε προς το Βάικινγκ-3.

Μετά από είκοσι χρόνια παραμονής στον Άρη, το Βάικινγκ-3 κόντευε να σκεπαστεί από τη λεπτή σαν πούδρα άμμο. Η δισκοειδής κεραία που είχε μεταδώσει στη Γη εκείνες τις ιστορικές εικόνες των αρειανών πολυπόδων, είχε σπάσει και κρεμόταν άψυχα από ξεθωριασμένα καλώδια. Ο βραχίονας συλλογής δειγμάτων είχε τσακίσει. Το αρχικό λευκό χρώμα του κακομούτσουνου σκάφους είχε πάρει τώρα μια κιτρινωπή απόχρωση.

Το Σκαθάρι σταμάτησε κι οι δυο άντρες κατέβηκαν. Άρχισαν να περπατούν με αργά, προσεκτικά βήματα, ενώ οι μπότες τους άφηναν βαθιά ίχνη στη λεπτή άμμο.

Ψηλά στον πορτοκαλί ουρανό, έτρεχε ένα σύννεφο σκόνης παρασυρμένο από μια ελαφριά πνοή ανέμου. Ο Τερζής πλησίασε το Βάικινγκ σε απόσταση ενός μέτρου και μπόρεσε να δει ότι έλειπαν κάμποσα όργανα. Κατά πάσα πιθανότητα θα είχαν αφαιρεθεί από αστροναύτες που έψαχναν για σουβενίρ. «Κοίταξέ το», είπε ο Μπόννερ.

«Αυτό κάνω», αντιγύρισε ο Τερζής.

«Στέλιο, κοίταξέ το», έκανε αυστηρά ο Μπόννερ. «Πες μου τι περίεργο βλέπεις».

Ο Μπόννερ, εκνευρίστηκε λίγο αλλά εξέτασε το σκάφος. Δεν είδε τίποτα το αξιοπερίεργο. Η κεραία VHF, οι χρωματικοί δείκτες, οι δίδυμες στερεοσκοπικές κάμερες με τους σπασμένους πια φακούς, τα ακροφύσια των κινητήρων ανάσχεσης, οι κάψουλες των δειγμάτων και...

Μα τι ήταν εκείνες οι ωοειδείς θήκες εκεί στα δεξιά; Ήξερε το σχεδιάγραμμα του σκάφους απέξω κι ανακατωτά, από τότε που ήταν νεαρός μαθητής και ρουφούσε κυριολεκτικά κάθε πλη-

ροφορία που μπορούσε να συλλέξει για την αποστολή Βάικινγκ-3.

«Αυτές οι θήκες... Δεν υπήρξαν ποτέ. Θέλω να πω ότι στα σχέδια που δόθηκαν στη δημοσιότητα στη Γη, δεν υπήρχαν. Σε τι μπορεί να χρησιμεύουν. Κι είναι, δυο, τρεις, τέσσερεις, δέκα από δαύτες. Θυμίζουν μήτρες βιολογικής εναιώρησης, αλλά τι δουλειά έχουν σε ένα τέτοιο σκάφος»;

Κοίταξε αινιγματικά τον Μπόννερ. Πίσω από το σκούρο γυαλί του κράνους του, ο Μπόννερ έμοιαζε ανέκφραστος. Η ανάσα του ακουγόταν βαριά στον ασύρματο.

Δίπλα στο Βάικινγκ-3 κάτι κινήθηκε και μετά σταμάτησε. Ήταν ένας αρειανός πολύποδας.

«Μα... ένας πολύποδας. Ποτέ δεν είχα δει πολύποδες στο φυσικό τους περιβάλλον. Κρίμα που δεν έφερα την κάμερα....

Σταμάτησε απότομα τη φράση του και στράφηκε προς τον Μπόννερ. Πίσω από το σκούρο γυαλί τα μάτια του Μπόννερ είχαν μια περίεργη λάμψη. Ένα μείγμα κούρασης και δύναμης.

Η συνειδητοποίηση ήρθε ξαφνική σαν αστροπελέκι και κοφτερή σαν χειρουργική ακτίνα λέιζερ. Ο αρειανός πολύποδας, το θωρακισμένο ημισφαιρικό πλάσμα που κρυβόταν στην άμμο, χωρούσε ακριβώς σε μια απ' αυτές τις θήκες.

«Έπεσες διάνα Στέλιο», είπε ο Μπόννερ. «Ήταν όντως μήτρες βιολογικής εναιώρησης».

Ο Τερζής απόμεινε να κυττά το πρόσωπο του εκφωνητή στην τοιχοτηλεόραση. Το στόμα του

Γιαπωνέζου ανοιγόκλεινε, αλλά ο Τερζής δεν άκουγε τα λόγια.

Οι πολύποδες χωρούσαν ακριβώς στις θήκες. Οι αρειανοί πολύποδες δεν ήταν αρειανοί. Ήταν γήινοι. Όμως ήταν πλάσματα που δεν είχαν προέλθει από κανένα κλαρί του δέντρου της βιολογικής εξέλιξης.

Στο μυαλό του Τερζή αντηχούσε αδυσώπητα η φράση που του είχε πει κάποτε ο Μπόννερ στον Φρήντομ, πριν από τόσους μήνες.

«Δεν ξέρεις τίποτα ακόμα...».

Τώρα όμως ήξερε.

Το φορτίο της γνώσης τον σύντριψε. Τρίκλισε στην κόκκινη άμμο και πήγε να πέσει. Ο Μπόννερ έκανε ένα σάλτο και βρέθηκε δίπλα του, στηρίζοντάς τον.

Η φωνή του Τερζή δεν είχε πια τίποτα το ανθρώπινο.

«Οι πολύποδες! Δεν είναι ιθαγενής μορφή ζωής! Τους στείλατε απο τη Γη! Τους φτιάξατε στα γενετικά εργαστήρια και τους ξαποστείλατε εδώ στην κόκκινη ερημιά! Εσείς τους φτιάξατε...».

Ο Μπόννερ μίλησε ήρεμα.

«Στο Κορνέλ. Κι όχι μόνο τους πολύποδες, αλλά και τους δακτυλιοσκώληκες και τα ακάρεα και τα αναερόβια μικρόβια και τα πάντα. Στα γενετικά εργαστήρια κλωνίσαμε και διασταυρώσαμε γήινες μορφές ζωής σε απερίγραπτο βαθμό, ώσπου δημιουργήσαμε βιώσιμα τεχνητά υβρίδια που δεν ανήκαν σε κανένα βιολογικό είδος. Ούτε σε τάξη, ούτε σε συνομοταξία, ούτε σε βασίλειο. Τα γονίδια των πολυπόδων είναι ένα

απίστευτα ετερόκλητο μείγμα από DNA 217 ειδών φυτών και ζώων...».

Για πρώτη φορά ο Μπόννερ έμοιαζε να παρασύρεται από πάθος. Κατόπιν σαν να το αντιλήφθηκε, χαμήλωσε τον τόνο της φωνής του.

«Όλη η γνώση της γενετικής που αποκτήσαμε όλα αυτά τα χρόνια που σκαλίζαμε το DNA, τα γονίδια και τον γενετικό κώδικα, εφαρμόστηκε στην δημιουργία των «αρειανών» πλασμάτων που ζουν αρμονικά σε ένα απλούστατο οικοσύστημα. Είχαμε τους καλύτερους γενετιστές, τους καλύτερους μοριακούς βιολόγους. Όταν ήμουν φοιτητής, όλοι κατακεραύνωναν τη γενετική. Κατηγορούσαν τους γενετιστές ότι έπαιζαν με τη ζωή, ότι απελευθέρωναν δυνάμεις από το Κουτί της Πανδώρας. Πάντα η ίδια ιστορία. Πάντα θα υπάρχουν οι ηλίθιοι που θα λένε με στόμφο ότι υπάρχουν πράγματα που ο άνθρωπος δεν προορίζεται για να γνωρίσει».

Γέλασε πικρά.

«Βλέπεις, αν ο Θεός ήθελε να μπορεί ο άνθρωπος να πετά, θα είχαμε ανακαλύψει το LSD μερικούς αιώνες νωρίτερα. Αλλά δε βαριέσαι...».

«Δημιουργήσατε ζωή στο εργαστήριο», ψέλλισε ο Τερζής, ενώ το πανάρχαιο φάντασμα της Ύβρης είχε αρχίσει να ξεπροβάλλει από κάποια σκοτεινή γωνιά του υποσυνείδητού του.

Ο συνήθως λιγομίλητος και σκεφτικός Μπόννερ είχε κυριευτεί από μια σπάνια για αυτόν έξαρση. Γέλασε.

«Από καταβολής πολιτισμού είμαστε διαποτισμένοι από μια θρησκευτική ηλιθιότητα. Θεωρούμε τη δημιουργία της ζωής ως αποκλειστικό

προνόμιο της Θείας Πρόνοιας. Έχουμε μεν το δικαίωμα να φτιάχνουμε απομιμήσεις, αλλά μόνο ο παντοδύναμος και ασύλληπτος Θεός μπορεί να τους εμφυσήσει ζωή... Ποτέ μου δεν κατάλαβα πώς οι άνθρωποι ενώ πιστεύουν ότι είναι βλάσφημο να κατασκευάζουν ζωή, αισθάνονται τόσο άνετα όταν την καταστρέφουν ... Υποκριτές... Όταν γυρίσεις στη Γη άνοιξε μια τηλεόραση και ψάξε τα κανάλια. Δεν πρόκειται να δεις πουθενά έτσι απροκάλυπτα την βιολογική πράξη που καταλήγει στη δημιουργία της ζωής. Θα δεις όμως χιλιάδες τρόπους καταστροφής της... Πυρηνικές βόμβες, μεταλλαγμένους ιούς, χημικά όπλα... Ό,τι τραβάει η όρεξή σου. Αν δεν είναι υποκρισία αυτό, τότε τι είναι»;

Ο Μπόννερ σώπασε ξαφνικά και απόμεινε βυθισμένος στις σκέψεις του. Πέρασε κάμποση ώρα προτού ο Τερζής σπάσει τη σιωπή.

«Ώστε ο Άρης ήταν ένας νεκρός κόσμος»;

«Πάντα. Στις ερημιές αυτές δεν έζησε ποτέ κανένα πλάσμα. Ό,τι κι αν έλεγαν οι αισιόδοξοι, αυτό είχε ξεκαθαριστεί από τα Βάικινγκ 1 και 2, τότε στη δεκαετία του 70. Ολόκληρο το ηλιακό σύστημα είναι μια κόλαση από καμίνια και παγωμένα αέρια. Ολόκληρο. Από τον Ερμή μέχρι τον Πλούτωνα. Μόνο η Γη είναι ο μοναδικός παράδεισος για τη ζωή. Ίσως εκεί πάνω στα άστρα να υπάρχουν μορφές ζωής, πολιτισμοί, ευφυή όντα. Αλλά εδώ στο δικό μας ηλιακό σύστημα η ζωή αρχίζει και τελειώνει στη Γη».

Ο Τερζής στηρίχτηκε στον τροχό του Σκαθαριού και τραύλισε.

«Οπότε όλα ήταν ψέματα!... Όλα!... Δεν υπήρ-

ξε ποτέ ζωή στον Άρη!... Εμείς τη στείλαμε εδώ!...».

«Με το Βάικινγκ-3 αρχικά, και κατόπιν με τις επόμενες μη επανδρωμένες αποστολές, εδραιώνοντας τα στοιχεία ενός πρωτόγονου αλλά ισχυρού οικοσυστήματος που έχει ήδη εξαπλωθεί στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη», είπε αβίαστα ο Μπόννερ.

«Και συνεχίζουμε αυτήν την τερατώδη συνωμοσία, την κολοσσιαία απάτη, αφήνουμε τον κόσμο στη Γη να πιστεύει ότι έχει ξαδέλφια, έστω και μακρινά, στον Άρη!...

«Γιατί; Για ποιό λόγο στήθηκε όλο αυτό το σκηνικό; Γιατί δώσαμε ζωή σε ένα νεκρό κόσμο»;

Ο Μπόννερ έμεινε για λίγο αμίλητος. Μετά ρώτησε.

«Δεν μπορείς να καταλάβεις; Πέρασες ενάμισι χρόνο μακριά από τη Γη κι ακόμα δεν μπορείς να καταλάβεις;»

Το μυαλό του Τερζή έβραζε, προσπαθώντας να κατανοήσει, να καταλάβει. Ξαφνικά, μέσα στη θύελλα αναδύθηκε μια σκέψη. Ένας συλλογισμός που ήταν τόσο απλός, όσο και αδυσώπητος. Έτσι έπρεπε να είναι.

Ο Τερζής κοίταξε πρώτα τον Μπόννερ, μετά το σαραβαλιασμένο Βάικινγκ, τέλος τον πολύποδα που ήταν μισοχωμένος στην άμμο και τελικά είπε άψυχα.

«Ναι. Τώρα καταλαβαίνω»!

Έγινε σκοτάδι. Ο προγραμματισμένος χρόνος λειτουργίας της ηλεκτρογεννήτριας είχε τελειώσει και το κυκλαδίτικο σπίτι βυθίστηκε στο

σκοτάδι. Η τοιχοτηλεόραση έσβησε. Το ίδιο και τα φωτάκια του κομπιούτερ. Οι μηχανικοί θόρυβοι σταμάτησαν. Τώρα ακουγόταν μόνο το μακρινό κύμα που έσκαζε στα μισοβυθισμένα ερείπια της Νάουσας κι ένα μοναχικό τριζόνι που τραγουδούσε μέσα στη νύχτα.

Το φορτίο της γνώσης είναι βαρύτερο κι από μολύβι. Το φορτίο μιας γνώσης που μοιράζονται μια φούχτα άνθρωποι σε δυο κόσμους είναι τόσο βαρύτερο, που δεν χρειάζονταν ούτε φοβερές απειλές, ούτε φριχτά βασανιστήρια για να κρατηθεί μυστική. Ήταν μια γνώση που φυλασσόταν μυστική από ασφαλιστικές δικλείδες κρυμμένες βαθιά στους ίδιους τους ανθρώπους που την κατείχαν. Κι ο Τερζής ήταν ένας απ' αυτούς.

Ο άνθρωπος έπρεπε να ξεφύγει από τη Γη. Το Διαστημικό Όνειρο είχε σβήσει κάποτε, όταν το πρόγραμμα Απόλλων έληξε άδοξα, όταν οι αστροναύτες είχαν ανακαλύψει μόνο νεκρό χώμα και πέτρες. Η Σελήνη ήταν ένας κόσμος νεκρός. Οι ταξιδιώτες του Απόλλωνα επιστρέφοντας στη Γη εκτός από τα σεληνιακά πετρώματα, έφεραν μαζί τους και τα σπασμένα κομμάτια του Διαστημικού Ονείρου. Δεν υπήρχε λόγος να συνεχιστεί η προσπάθεια.

Επί δεκαετίες, η διαστημική προσπάθεια είχε κολλήσει στο τέλμα της περιγήινης τροχιάς, ήταν δεμένη χειροπόδαρα με τους ιμάντες της απογοήτευσης, της έλλειψης σκοπού, της απουσίας κάποιου ξεκάθαρου και λαμπερού οράματος.

Η ανακάλυψη ζωής σε έναν άλλο πλανήτη ήταν το κίνητρο για την αναβίωση του Διαστημι-

κού Ονείρου. Έστω κι αν το τίμημα έπρεπε να είναι μια διεθνής επιστημονική συνωμοσία που θα κατάστρωναν μια φούχτα άνθρωποι της Γης.

Ο Τερζής κοίταζε χωρίς να βλέπει την σβηστή οθόνη. Με τα μάτια της φαντασίας του ξανάβλεπε τα μαθητικά του χρόνια, το πάθος του για την αστροναυτική, τα φοιτητικά του χρόνια στο ΜΙΤ, την επιλογή και την εκπαίδευσή του ως αστροναύτης, την παραμονή του στο Φρήντομ και τέλος το ταξίδι του στον Άρη. Και τη Ρίτα. Και την αποκάλυψη του κρατήρα Φεσένκωφ.

Όποιοι κατείχαν τη γνώση δεν μπορούσαν να ζήσουν πια στη Γη. Ή θα έφευγαν για τον Άρη, τον πλανήτη όπου οι ίδιοι έσπειραν ζωή, ή θα έπρεπε να αυτοκτονήσουν. Δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Αλλά ακόμα κι έτσι, η απόφαση δεν ήταν τόσο εύκολη όσο φαινόταν.

Τα άστρα δεν ήταν για τον άνθρωπο. Ο Τερζής κάπου το είχε διαβάσει αυτό, αλλά δεν θυμόταν πια πού. Άλλωστε τα τριπ με τον Ψυχοενεργοποιητή εκείνα τα ζοφερά χρόνια μετά την επιστροφή του στη Γη είχαν κατακάψει τους νευρώνες του εγκεφάλου του. Το διάστημα δεν είναι για τον άνθρωπο. Τουλάχιστον για τον άνθρωπο που ήξερε. Τον άνθρωπο που ήταν σαν τον ίδιο. Κάποτε ο άνθρωπος θα μάθαινε να θεωρεί τη διαπλανητική άβυσσο οικεία. Τότε θα ήταν έτοιμος να γεφυρώσει το χάσμα προς τα άστρα. Αλλά μέχρι τότε έπρεπε να ζει παρέα με τον κοσμικό τρόμο της αβύσσου. Τον ύστατο κριτή που καθόριζε ποιοί ήταν οι άνθρωποι που θα κληρονομούσαν το σύμπαν και ποιοί ήταν απλά ανθρωπάκια.

Όπως είχε πει κι ο Μπόννερ, ο Τερζής ήταν απλό ανθρωπάκι.

Επιστρέφοντας στη Βάση φον Μπράουν ο Τερζής ήξερε πια γιατί φοβόταν. Ήξερε τη φύση του φόβου που ένιωθε στο Φρήντομ, στον Άρη, στο διάστημα. Το φόβο που ένιωθε έξω από το λίκνο της Γης. Το φόβο που ένιωθε ένα πλάσμα που προτιμά το φως από το σκοτάδι. Ήξερε επίσης ότι η Ρίτα δεν φοβόταν. Κι αυτή η διαφορά ήταν η αιτία που είχε πέσει το φράγμα ανάμεσά τους. Η διαφορά που θα τους χώριζε πάντα, μέχρι το θάνατό τους. Ήξερε ότι δεν είχε πια θέση στον Άρη. Ήξερε επίσης γιατί ο Μπόννερ είχε διαλέξει αυτή την τελευταία μέρα της παραμονής του στον Άρη για να του αποκαλύψει το μεγάλο μυστικό.

Ο Τερζής θα γυρνούσε στη Γη. Ο Μπόννερ θα έμενε στον Άρη. Το ίδιο και η Ρίτα.

Η διαφορά μεταξύ τους ήταν βαθύτερα ριζωμένη κι από τις γενετικές πληροφορίες των γονιδίων. Ήταν διαφορά που αναγόταν σε ένα μυστηριακό επίπεδο, κάπου πέρα από την ύλη και το πνεύμα.

Μέχρι την αναχώρησή του από τον Άρη, ο Τερζής ένιωθε σαν υπνωτισμένος. Το σοκ των συνειδητοποιήσεων τον είχε σμπαραλιάσει με τον ίδιο τρόπο που οι ανθρώπινες κοινωνίες είχαν σμπαραλιαστεί από το σοκ του μέλλοντος. Όταν επιβιβάστηκε στο Σαλιούτ FGB τον συνόδεψε ο Μπόννερ. Κι όταν ανέβαινε τα σκαλοπάτια της αλουμινένιας σκαλίτσας του είπε εκείνη τη φράση που θα τον συνόδευε μια ζωή.

«Υπάρχουν ανθρώπινα όντα που είναι άνθρωποι. Κι υπάρχουν και ανθρώπινα όντα που είναι απλώς ανθρωπάκια. Εσύ ανήκεις στη δεύτερη κατηγορία. Δεν λυπάμαι καθόλου που στο λέω αυτό. Και ξέρω ότι δεν εκνευρίζεσαι, αλλά θλίβεσαι. Είναι αναπόφευκτο. Κάποτε όμως θα πρέπει να αναλάβουμε την ευθύνη των πράξεών μας».

Προτού η καταπακτή της θυρίδας εισόδου κλείσει για πάντα πίσω του, ο Τερζής έριξε μια τελευταία ματιά. Η φιγούρα του Μπόννερ με τη διαστημική στολή βρισκόταν στην βάση της σκάλας. Πιο πίσω του φάνηκε μια άλλη φιγούρα, σε αρκετή απόσταση. Ήταν πιο λεπτή και κοντύτερη. Προτού η πόρτα κλείσει ερμητικά, η δεύτερη φιγούρα σήκωσε το χέρι και τον χαιρέτησε. Κατόπιν οπισθοχώρησε και χάθηκε πίσω από ένα υπόστεγο. Ήταν η Ρίτα.

Μια παγωμένη πνοή σήκωνε σκόνη στην πλατφόρμα εκτόξευσης. Ο Τερζής ένιωθε τον αρειανό άνεμο να περονιάζει τα τρίσβαθα της ψυχής του.

Ο Τερζής σηκώθηκε από την καρέκλα του και μέσα στο σκοτάδι ψαχούλεψε για το πόμολο της πόρτας. Είχε πάρει την απόφασή του. Θα εκτελούσε την τελευταία πράξη του δράματος. Θα ακολουθούσε τις τελευταίες οδηγίες που του είχε δώσει ο Μπόννερ στο τελευταίο του μήνυμα που είχε στείλει στον Τερζή, όταν ο «Ωρίωνας» βρισκόταν ακόμα σε τροχιά στάθμευσης γύρω από τον Άρη προτού αναχωρήσει για το ταξίδι της επιστροφής.

Το πρόσωπο του Μπόννερ στην οθόνη φαινόταν κουρασμένο.

«Στο τελευταίο αυτό μήνυμα που σου στέλνω, θέλω να σου δώσω μια συμβουλή, που αν θέλεις μπορείς να την ακολουθήσεις. Μόνο όμως υπό έναν όρο... Όταν γυρίσεις στη Γη ίσως να μην μπορέσεις ποτέ να προσαρμοστείς. Σκέψου όμως ότι ποτέ δεν επρόκειτο να προσαρμοστείς στον Άρη. Είσαι σαν τον Οδυσσέα που δεν έφαγε ποτέ από τους καρπούς της χώρας των Λωτοφάγων. Καλά έκανες, γιατί θα ήταν εντελώς ξένοι προς τη βιοχημεία σου. Η αλλεργική αντίδραση του οργανισμού σου θα σε σκότωνε, όπως αν έτρωγες αριστερόστροφες πρωτεΐνες. Όταν γυρίσεις λοιπόν στη Γη και κάποια στιγμή νιώσεις ότι θέλεις να ξαναγυρίσεις πίσω, έβγα έξω στην ύπαιθρο μιαν αφέγγαρη νύχτα που να έχει πολλά άστρα. Ψάξε να βρεις καμμιά λιμνούλα με νερό. Και κοίταξε το νερό... Η οδηγία αυτή μπορεί να φαίνεται γελοία, αλλά θέλω να την κρατήσεις καλά στο μυαλό σου. Και προς Θεου, να την ακολουθήσεις παρά μόνο όταν νιώσεις ότι θέλεις να ξαναγυρίσεις πίσω. Ποτέ άλλοτε. Με καταλαβαίνεις; Ποτέ άλλοτε...

«Πρέπει επίσης να έχεις ήδη καταλάβει και κάτι άλλο. Εδώ υπάρχει κι ένας άνθρωπος, η Ρίτα, που ναι μεν θα μείνει στον Άρη, αλλά που....».

Ο Τερζής τίναξε το κεφάλι του και απόδιωξε τη μισητή ανάμνηση. Ήξερε ότι το τρομερό γεγονός ήταν αναπόφευκτο, αλλά ακόμα και στις τελευταίες αυτές φράσεις του τελευταίου μηνύματος του Μπόννερ είχε την κρυφή ελπίδα πως δεν θα ήταν.

Η Ρίτα μπορεί να είχε κόψει τους δεσμούς της με τη Γη. Όμως ποτέ δεν θα μπορούσε να κόψει το δεσμό της με την ανθρώπινη ύπαρξη που είχε ζήσει μαζί ένα χρόνο στον Άρη. Την ύπαρξη που ονομαζόταν Στέλιος Τερζής και που θα αποδειχνόταν ο τελευταίος αλλά μοιραίος δεσμός της με τον πατρικό πλανήτη.

«...μου εκμυστηρεύτηκε ότι απόψε το βράδυ θα βγει έξω από τη Βάση παράνομα και θα ανοίξει τη στολή της. Αυτή η ίδια διάλεξε τον τρόπο που θα πεθάνει. Ήσουν ο τελευταίος δεσμός της με τη Γη. Όμως ο πιο ισχυρός. Παρόλα αυτά θέλει να μείνει στον Άρη. Θα ταφεί στο κοιμητήριο Γκρίσσομ, στον κρατήρα Μπάρροους. Δεν έχω το δικαίωμα να κάνω τίποτα για να την σταματήσω. Ούτε κι εσύ. Ο καθένας αναλαμβάνει τις ευθύνες του...».

Ο Μπόννερ έκανε μια παύση και μετά είπε.

«Έχε γειά Στέλιο».

Ο Τερζής είχε ανοίξει το στόμα του για να μιλήσει αλλά στην οθόνη έλαμψε μόνο μια φράση: «ΤΕΛΟΣ ΕΚΠΟΜΠΗΣ».

Τώρα είχε έρθει η ώρα να ακολουθήσει την οδηγία του Μπόννερ. Βγήκε έξω στην ψυχρή νύχτα. Μόνο που δεν ένιωθε πια το εξωτερικό κρύο. Χιόνιζε βαθιά μέσα στην ψυχή του.

Μακριά κάτω στον οικισμό ακούγονταν πυροβολισμοί και κραυγές. Δεν έδωσε σημασία. Ψηλά στον ουρανό έλαμπαν πάντα τα άστρα. Το βλέμμα του καρφώθηκε στο κοκκινωπό αστέρι που ήταν ο Άρης. Ο Άρης, όπου ζούσαν ακόμα οι άποικοι, όπου ζούσε ακόμα ο Μπόννερ. Ο Ά-

ρης όπου σε μια μοναχική παγωμένη ερημιά του Θαρσίς αναπαυόταν το λείψανο της Ρίτας. Της Ρίτας, που ανήκε στους κληρονόμους του σύμπαντος αλλά που δεν μπόρεσε ποτέ να απορρίψει τελείως τη γήινη κληρονομιά της.

Ο Τερζής έκανε μερικά βήματα προς το παλιό τεπόζιτο. Από το κατασκουριασμένο μέταλλο έσταζε νερό. Το νερό δημιουργούσε μια μικρή λιμνούλα. Ήταν σκοτάδι, αλλά ήξερε πού βρισκόταν η λιμνούλα. Θα ακολουθούσε τις τελευταίες οδηγίες του Μπόννερ.

Στάθηκε πάνω από το νερόλακκο και κοίταξε μέσα του. Ο άνεμος είχε σταματήσει και καμμιά ρυτίδα δεν χαράκωνε την επιφάνεια του νερού. Η λιμνούλα ήταν απόλυτα ήρεμη. Κοίταξε μέσα.

Και είδε να καθρεφτίζονται τα είδωλα των άστρων.

Είδε τα τρελά αστέρια. Τα αστέρια που δεν ήταν για τον άνθρωπο. Που δεν ήταν για ανθρώπους σαν τον Τερζή. Είδε τα αστέρια όχι να τρεμοσβήνουν στον ουρανό, αλλά στο νερό. Όχι πάνω, αλλά κάτω. Κάτω από τα πόδια του

Ολόκληρος ο κόσμος αναποδογύρισε. Ένιωσε σαν να ήθελε να βουτήξει στην άβυσσο που ανοιγόταν κάτω από τα πόδια του. Λες κι η λιμνούλα ήταν μια μαύρη τρύπα, το στόμιο μιας αβύσσου που οδηγούσε προς ένα άλλο σύμπαν. Και τα μάτια της Αβύσσου ήταν τα άστρα. Το μαύρο χάος του διαστήματος που έχασκε κάτωθέ του, γεμάτο άστρα. Τρελά άστρα. Μια σκέψη μόνο απόμεινε στο μυαλό του, μια σκέψη που ταυτιζόταν με μια φράση από ένα παλιό βιβλίο,

μια σκέψη που απόμεινε να καίει σαν φωτοβολ-ταϊκό τόξο.

Το Κενό. Το Κενό, Θεέ μου, είναι γεμάτο ά-στρα.

Με υπεράνθρωπη δύναμη κατόρθωσε να τρα-βηχτεί από τη μαγνητική δύναμη της αβύσσου που ανοιγόταν κάτωθέ του. Οπισθοχώρησε τρι-κλίζοντας, έχοντας χάσει πια τα λογικά του.

Σαν υπνωτισμένος προχώρησε προς το σπίτι. Δεν έκλεισε την πόρτα πίσω του. Το μυαλό του έβραζε. Αυτός, η ετοιμοθάνατη Γη, το διάστημα, ο Άρης, η Ρίτα, ο Μπόννερ. Και η Άβυσσος. Που ήταν γεμάτη άστρα.

Ήξερε πια ότι όλα είχαν τελειώσει. Όλα. Τα πάντα.

Παραπατώντας και σκουντουφλώντας έφτα-σε στο ντουλαπάκι με τα προσωπικά του είδη. Ή-ξερε πως ήταν ανθρωπάκι. Έκανε άνω κάτω τα πράγματα. Είχε δει την Άβυσσο κι η Άβυσσος τον είχε κοιτάξει με τα ίδια τα παγωμένα μάτια της. Βρήκε το μικρό ατσάλινο φονικό 38άρι μ την κοντή κάννη. Είχε φάει από τους καρπούς των Λωτοφάγων κι είχε πάθει αλλεργία. Το όπλ ήταν γεμάτο.

Ακούμπησε την κάννη στον κρόταφό του κ πίεσε τη σκανδάλη.

Ο δυνατός κρότος έκανε το τριζόνι να σταμ τήσει για λίγο το τραγούδι του. Όταν η σιγαλ της νύχτας ξαναήρθε, το μικρό έντομο ξανάρ σε να τραγουδά.

ΑΧ, ΠΑΤΡΙΔΑ

του Θανάση Βέμπου

Ώρα για διάλειμμα. Για ένα σατιρικό διάλειμμα στην καμπίνα μιας διαστημικής... νταλίκας παρέα μ' έναν πορωμένο «φορτηγατζή» που μεταφέρει μια πασίγνωστη και προαιώνια διένεξη στο διάστημα.

Έτσι, για να συνειδητοποιήσουμε γελώντας την απύθμενη έκταση της ανθρώπινης βλακείας.

Μ.Β.

Χαίρετε αγαπητοί αναγνώστες. Επιτρέψτε μου να σας συστηθώ. Ονομάζομαι Σάκης Μπακούρης κι είμαι πιλότος του διαστήματος. Θα μου πείτε τώρα! Τι δουλειά έχω εγώ, ένας ψημένος αστροναύτης με χιλιάδες μέρες πτήσης στο ενεργητικό μου, να κάθομαι και να γράφω τις περιπέτειές μου. Απλό. Λόγος πρώτος: Έχω βαρεθεί να πηγαινοέρχομαι στους βρωμοκόσμους και στις βάσεις που απλώνονται από τον Ερμή μέχρι τον Αλντεμπαράν. Δεύτερον: Το *Διαπλανητικό Τάιμ* καθώς και άλλα περιοδικά με χρυσοπληρώνουν για να τις γράφω. Τρίτον: Πάντα είχα ένα υποβόσκον συγγραφικό ταλέντο. Τέταρτον: Μην τη ψάχνετε τη δουλειά. Δεν χρειάζεται να υπάρχουν λόγοι σ' όλα όσα κάνουμε. Η ανθρώπινη ζωή είναι σαν ένας μετεωρίτης που στη σύντομη πορεία του μέσα στην ατμόσφαιρα πυρακτώνεται και γίνεται πυροτέχνημα νομίζοντας ότι είναι κάτι σημαντικό. Ενώ στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια πορδή στα έντερα του Σύμπαντος!...

Στις ταραγμένες εποχές που πετούσα στο διάστημα, το επάγγελμά μου θεωρείτο καλή δουλειά. Και με μπόλικο παραδάκι. Αυτό σκεφτό-

μουν όταν κατατάχτηκα στη Σχολή των Πιλότων. Κι αυτό είχα υπ' όψη μου ο δύσμοιρος κι έφαγα τη ζωή μου στις ατσάλινες καμπίνες, ανάμεσα στα ευαίσθητα όργανα και τις φθορίζουσες τριοθόνες και στα... σκατοκούτια. Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που με έμαθαν στη Σχολή! Στα εμπορικά σκάφη οι τουαλέττες θεωρούνται περιττές. Οι πανέξυπνοι σχεδιαστές προσπαθούν να πετύχουν όσο το δυνατόν περισσότερο αποδοτική εκμετάλλευση του ζωτικού χώρου. Κι έτσι για να κουβαλήσει το εμπορικό μερικά κιλά τριτιτάνιο παραπάνω, οι χέστρες και τα ντους θεωρούνται πολυτέλειες κατάλληλες μόνο για τα διαστημοκρουαζιερόπλοια. Οι καταραμένοι λεφτάδες που πηγαινοέρχονται στο Γαλαξία ούτε καν μπορούν να φανταστούν τι τραβάμε εμείς οι διαστημοπιλότοι για να μπορούν αυτοί να αράζουν στα σολάριουμ και να χουφτώνουν τα στήθια και τους πισινούς ωραίων θηλυκών.

Χώρια από τη βρώμα, τη ζίχλα, τη δυσωδία και τη μιζέρια στα εμπορικά, οι μήνες που χρειάζονται για να διασχίσει το σκάφος το διάστημα ανάμεσα στους πλανήτες, είναι αρκετοί για να τρελάνουν ακόμα κι ένα ψημένο διαστημόλυκο σαν την αφεντιά μου. Άσε που υπάρχει πάντα ο κίνδυνος συνάντησης με πειρατές και παρανοϊκούς μοναχικούς πιλότους που παριστάνουν το Φλας Γκόρντον. Η τρέλα δεν πάει στα βουνά. Στο διάστημα πάει.

Με δυο λόγια, το φάσμα της διασκέδασης στα εμπορικά σκάφη ήταν περιορισμένο. Και τα πληρώματα αποκλειστικά αντρικά. Οι ανέραστοι ιθύνοντες που κατάστρωσαν τη Διαστημική Συνθή-

κη του 37 φαίνεται ότι ανήκαν στην Ηθική Πλειοψηφία. Έτσι οι πορνο-ολογραφίες και οι αισθησιοραματικές προβολές ήταν η αγαπημένη μας διασκέδαση. Α, ναι και το *Κυνήγι του Υγρομέσου*. Τα μάτια μου βουρκώνουν όσο θυμάμαι τα συναρπαστικά ντέρμπυ που διοργανώναμε. Μόνο κάποιος που έχει κάνει σε εμπορικό μπορεί να καταλάβει τη συγκίνηση και την έξαψη που σου δίνει αυτό το παιχνίδι. Και μην ακούτε τις ηλίθιες διαδόσεις! Το παιχνίδι αυτό διεξαγόταν στο διάστημα. Βγαίναμε λοιπόν έξω στο διάστημα, δυο άτομα με τις διαστημοστολές μας, εξοπλισμένοι με απόχες και στεγανότρομπες γεμάτες υγρομέσο.

Φαντάζομαι να ξέρετε τι είναι το *υγρομέσο*. Το άλφα και το ωμέγα της διαστημικής τεχνολογίας. Ένα φρικαλέο ανακάτεμα από ανθρώπινα λύματα, λυωμένα σκουπίδια, υπολείμματα καυσίμων, τροφίμων κι ότι άλλο αηδιαστικό βάζει ο νους σας. Το υγρομέσο, μεταφέρεται σε τεράστιες δεξαμενές στην κοιλιά των εμπορικών. Η χρησιμότητά του είναι σαν το έρμα των παλιών πλοίων. Με τη χρήση των αντιδραστήρων ψυχρής σύντηξης Λιζίνσκυ-Γουώτσον, το υγρομέσο πολυμετατρέπεται από ένα αχνιστό ζουμί του πεταματά σε καύσιμο υψηλής ποιότητας. Οι πυρήνες των ατόμων του συντήκονται και εκλύουν ενέργεια. Ένα γραμμάριο υγρομέσου αρκεί για να κινήσει ένα μεγάλο εμπορικό επί πέντε χρόνια στο βαθύ διάστημα. Η ψυχρή σύντηξη ήταν αυτή που επέτρεψε την κατάκτηση του διαστήματος. Και μόλο που ποτέ μου δεν κατάλαβα πως λειτουργούσε η διαδικασία, (την είχα κοπανήσει

στην σχετική σειρά των μαθημάτων στην Ακαδημία), συγκινούμαι κάθε φορά που συνειδητοποιώ ότι ταπεινά σκουπίδια και λύματα αποτέλεσαν το υπόστρωμα της εκμετάλλευσης των πλανητών. Ο άνθρωπος έφτασε στα μακρινά αστέρια πατώντας πάνω σε κάτουρα, βρωμόνερα και σάπιες μπανανόφλουδες!... Μεγαλείο.

Για να μην πελαγοδρομούμε, να σας πω δυο κουβέντες για το *Κυνήγι του Υγρομέσου* και μετά να μπούμε στο ψητό. Έτσι λοιπόν είχαμε δυο ανθρώπους στο διάστημα. Ο πρώτος πίεζε το έμβολο της στεγανότρομπας. Το υγρομέσο έβγαινε στο διάστημα με δύναμη και πάγωνε σχηματίζοντας όμορφα κιτρινοκαφετιά παγάκια. Ήταν χάρμα να τα βλέπεις να αστράφτουν στο φως του Ήλιου. Τα παγάκια εκτοξεύονταν με ταχύτητα σε σχηματισμό που τον ονομάζαμε *Αστερισμό του Κατουρίτη*. Ο άλλος παίχτης με την απόχη όφειλε να τσακώσει τα παγάκια προτού αυτά περάσουν μια νοητή γραμμή. Όπως βλέπετε δεν μπορούμε να πούμε. Διασκεδάζαμε!...

Όμως, το πολύ το κύριε ελέησον το βαριέται κι ο παπάς. Όλα μας τα λεφτά πηγαίνανε κατευθείαν στις τσέπες των μπάρμεν, των νταβατζήδων, των ψυχοντήλερς, των drug designers και των άλλων περιφερειακών τύπων που χαρακτηρίζουν κάθε κακόφημη συνοικία αστικού κέντρου σε κάθε πλανήτη που κάναμε στάση. Γυρίζαμε πάντα απένταροι στη Γη. Ή σχεδόν απένταροι.

Θα μου πείτε, τι θέλαμε και γυρίζαμε; Η Γη μοιάζει με ένα τεράστιο τασάκι που μέσα έχει φτύσει ο ίδιος ο Θεός. Με εκατό δισεκατομμύρια

καχεκτικούς, παρανοϊκούς και μεταλλαγμένους κατοίκους, κι άλλους τόσους εξωγήινους, διασκορπισμένους στις πέντε ηπείρους στις εφτά θάλασσες και στους δεκαπέντε διαστημικούς σταθμούς, δεν μπορούσαμε να πούμε ότι υπήρχε ζωτικός χώρος. Άσε που η αιθαλομίχλη, η ραδιενέργεια και τα απόβλητα είχανε μετατρέψει αέρα, θάλασσα και ξηρά σε έναν απέραντο βόθρο. Πιο πολύ κινδύνευες αν έβγαινες χωρίς στολή στην επιφάνεια της Γης, παρά στην επιφάνεια της Σελήνης. Αλλά όλοι εμείς οι πανηλίθιοι γήινοι, κολλημένοι σε αταβιστικές συνήθειες δεν αποχωριζόμασταν την αγαπημένη μας τη Γη με τίποτα. Ούτε με σφαίρες. Μου φαίνεται ότι τα πιο κοινά πράγματα μέσα στο Σύμπαν είναι το υδρογόνο κι η ηλιθιότητα. Όμως υπήρχε μια μεγαλωσύνη να ζεις μέσα σε όλη αυτή την σαπίλα και τη βρωμιά. Να νιώθεις ότι κατάφερες να αλλάξεις ριζικά το περιβάλλον στο οποίο δημιουργήθηκες ως βιολογικό είδος!... Να συνειδητοποιείς ότι έχεις πάει κόντρα στον αμείλικτο χείμαρρο της ίδιας της εξέλιξης...

Βέβαια από ζώα και φυτά ούτε λόγος να γίνεται. Η τελευταία κατσαρίδα και το τελευταίο ποντίκι πέθαναν από μοναξιά εδώ και αρκετούς αιώνες. Όλοι ζούσαμε σε υπόγειες, υπέργειες, υποθαλάσσιες και τροχιακές πόλεις, ερμητικά σφραγισμένες για να μην τρυπώσουνε μέσα η ραδιενέργεια, η διοξίνη και το υδροκυάνιο. Αλλά την πατρίδα μας δεν την εγκαταλείπαμε. Και πολλοί ήταν αυτοί που δάκρυζαν και φιλούσαν το δάπεδο του διαστημοδρόμιου (μέσα από το κράνος) μόλις γυρίζαμε από κάθε αποστολή.

Και γυρίζαμε. Με συγκίνηση, φιλοπατρία και προσμονή. Κι ήμασταν ευτυχισμένοι ακόμα κι αν είχαμε από πάνω και τα μοχθηρά βλέμματα όλων των εργαζόμενων στις πλανητικές επιφάνειες που μας θεωρούσανε προνομιούχους και που δεν μας πλησίαζαν ποτέ. Εξαιτίας της αντιπάθειας αλλά πιο πολύ εξαιτίας τη μπόχας. Επειδή κατά κανόνα ο διαστημοπιλότος έχει να κάνει μπάνιο από τότε που αποφοίτησε από τη Σχολή κι έτσι καταλαβαίνετε ότι αυτή η τόσο γνωστή ζωϊκή μυρωδιά έχει πια ποτίσει το πετσί μας. Όσο κι αν πλυθεί και τριφτεί και παρφουμαριστεί, ένας διαστημάνθρωπος πάντα θα βρωμάει. Τελεία και παύλα.

Την εποχή που άρχισε η ιστορία, έμενα στο σπίτι μου στην Αθήνα. Λένε ότι κάποτε η Αθήνα είχε κήπους και πάρκα και γαλάζιο ουρανό και ζώα και πουλιά. Και κάτι αρχαία μνημεία, τη Νεκρόπολη, ή Ακρόπολη, ή κάπως έτσι. Σήμερα δεν έχει τίποτα. Μόνο ατσάλι και βιομπετόν και πολυπλαστικό και υπερνέφος και ανθρώπους που κυκλοφορούν με σκάφανδρα. Και καμιά πεντηνταριά εκατομμύρια κόσμο. Ναι.

Κοιμόμουνα που λέτε στο υπνοδωμάτιο του διαμερίσματός μου στο 142ο όροφο του κτιριακού συγκροτήματος 15 στην Κυψέλη. Από το μοναδικό παράθυρο φαινόταν ένα ωραίο θέαμα, αλλά μόνο όταν η μόλυνση έπεφτε κάτω από τις 345 φωτομετρικές μονάδες!... Ένα δάσος από δορυφορικές κεραίες τριτηλεόρασης, καπνοσυλλέκτες, αντέννες και στερεοσκοπικούς προβολείς διαφημίσεων. Φυσικά και τα πιτσιρίκια ξέ-

ρουν ότι το παράθυρα είναι φτιαγμένα έτσι ώστε να μην ανοίγουν ποτέ. Όποιος μείνει χωρίς στολή έξω για πέντε λεπτά, κάνει κάτι πλεμόνια καινούργια και αποκτά στο πετσί του κάτι φουσκάλες μεγάλες σαν πορτοκάλια. Παραπάνω από πέντε λεπτά έξω και την έχεις και βαμμένη. Δεν κάνω πλάκα. Και να καταφέρεις να επιζήσεις, θα φτύνεις κομμάτι κομμάτι τα πλεμόνια σου μέχρι να τα τινάξεις.

Λοιπόν ποτέ δεν φημιζόμουν για την έφεση μου προς την τάξη και παραδέχομαι, δημοσίως και παρουσία μαρτύρων, ότι το σπίτι μου μοιάζει με αχούρι. Γεγονός!... Σύμφωνα μάλιστα με τη διαπίστωση μιας παραδουλεύτρας — της τελευταίας που επισκέφτηκε το σπίτι μου εδώ και δέκα χρόνια — μόνο το σανό του έλειπε. Ε, λοιπόν κι εγώ για να δικαιώσω την παρατήρησή της παράγγειλα στο φίλο μου το Θάνο που έχει μια υδροπονική φάρμα στον Πλάτανο Κραθίδος, ένα δεμάτι άχερο. Και το σκόρπισα στο δωμάτιο για να αισθάνομαι πασάς.

Εκείνο το πρωινό του Νοέμβρη — μάλλον Νοέμβρης θάτανε — ξύπνησα απ' το κουδούνισμα του οπτικοτηλέφωνου. Καταραμένα μηχανήματα... Άφησα να μου ξεφύγει μέσα απ' τα δόντια μου ένα «Γαμώ το», και σηκώθηκα τρίβοντας τις τσίμπλες απ' τα μάτια μου. Πίεσα το κατάλληλο κουμπί. Αμέσως μια γνωστή φάτσα εμφανίστηκε στη σκονισμένη οθόνη.

«Γειά σου μικρέ».

Ήταν ο εργοδότης μου — ο διευθυντής του τμήματος συντονισμού εμπορικών αποστολών. Πρόσωπο σαν μια μεγάλη λίμνη από λίπος στην

οποία έπλεαν δυο κλούβια αυγά-μάτια. Ο χοντρός χαμογέλασε — όσο μπορούσε να χαμογελάσει ένας θαλάσσιος ελέφαντας με πονόδοντο.

«Έχω δουλειά για σένα Σάκη, αγόρι μου».

Νάτα μας!... Όταν με έλεγε «Σάκη αγόρι μου», ήταν 100% σίγουρο ότι ετοίμαζε κάποια αγγαρεία. Ίσως και 200% σίγουρο. Διαφορετικά με έλεγε «Μπακούρη», «βρωμοπιλότε της πεντάρας», «γελοίο και άχρηστο υποκείμενο» ή πιο απλά, «μαλάκα».

«Ωχ-ωχ».

«Τι ωχ-ωχ».

Αγρίεψα.

«Την περασμένη φορά που με ξαπόστειλες στα φεγγάρια του Δία με εκείνο το πλήρωμα όλο ψάρακες τη θυμάσαι;»

«Μην τα παραλές».

«Τι μη τα παραλέω. Ήταν ένα ταξίδι εφιάλτης. Χώρια που ξερνάγανε όλοι τους απ' το πρωί ως το βράδυ κι απ' το βράδυ ως το πρωί. Χώρια που βρήκαμε μόνο τρεις μεγατόννους τριτιτάνιο. Χώρια που μας τα βούτηξαν οι πειρατές μόλις σκάσαμε μύτη στο διάστημα. Χώρια που...».

Ο χοντρός με πρόλαβε για να μην ξεστομίσω το τελευταίο. Το ύφος του άλλαξε.

«Έλα τώρα Σάκη αγόρι μου. Σου χρωστάω μόνο κάτι ψιλά».

«Σωστά, για είκοσι τρισεκατομμυριάκια θα κάνουμε έτσι;»

«Χρυσό μου παιδί γιατί εκνευρίζεσαι; Εγώ φροντίζω πάντα για το καλό σου, σου εξασφαλίζω το καλύτερο σκάφος και τις καλύτερες αποδοχές. Άσε που σε συμπαθώ κιόλας...».

Ο χοντρός είχε αρχίσει να λέει χοντρές μαλακίες. Τσαντίστηκα.

«Άκου να σου πω χοντρέ, δε δουλεύω τζάμπα. Άμα δε μου δώσεις τα υπόλοιπα δεν πρόκειται να ξεμυτίσω από το κρεββάτι μου. Που να χτυπιέσαι».

«Σοβαρά;»

«Σοβαρότατα».

Ο χοντρός άλλαξε πάλι ύφος. Τώρα έμοιαζε με τη γάτα που παίζει με το ποντίκι προτού το χλαπακιάσει.

«Σάκη, αγόρι μου θυμάσαι το Άρθρο 24;»

Με χτύπησε κεραυνός σαν αυτούς που αυλακώνουν την ατμόσφαιρα του Δία. Το άρθρο 24! Το είχα ξεχάσει».

«Γαμώτο».

«Δε χρειάζεται να βρίζεις. Πάντως χαίρομαι που έχεις καλό θυμητικό. Γι' αυτό σε κάνανε και διαστημοπιλότο».

Ο χοντρός με είχε τυλίξει πάλι. Στη σύμβαση αναφερόταν καθαρά ότι... «*ανεξαρτήτως της εξωφλήσεως αποδοχών παρελθούσης αποστολής κλπ, ο διαστημοπιλότος υποχρεούται να μετάσχει εις αποστολήν άπαξ και έχει συμφωνηθεί σύμβασις απασχολήσεως αορίστου χρόνου κλπ κλπ κλπ*». Με δυο κουβέντες ήμουν αναγκασμένος να πάω θέλοντας και μη. Ξεφύσηξα.

«Χαίρομαι που λογικεύτηκες, Σάκη αγόρι μου».

«Μη με ξαναπείς έτσι».

Ο χοντρός ήταν όλο μέλι.

«Όπως θες. Πάντως μέχρι τις πέντε το απόγεμα πρέπει να φύγεις από τη Γη. Το εμπορικό

«*Μητσάρας IV*» βρίσκεται στο διαστημοδρόμιο των Σπάτων. Μαζί σου θα ταξιδέψουν κι άλλοι δυο τεχνικοί τρίτου βαθμού. Ονομάζονται Γκας Φράπας και Γιώργος Σκουλίκης.»

«Παράξενα ονόματα».

«Δεν είναι ονόματα. Παρατσούκλια είναι. Λοιπόν η αποστολή σας είναι εύκολη! Θα πάτε στον Τιτάνα. Φαντάζομαι να ξέρεις κατά πού πέφτει..».

«Ο μεγαλύτερος δορυφόρος του Κρόνου. Διάμετρος 5.140 χλμ, απόσταση από τον Κρόνο 1.221.814 χλμ και κάτι ψιλά. Επιφανειακή βαρύτητα 0,15 G. Ατμόσφαιρα κυρίως από άζωτο και μεθάνιο. Ακατοίκητος...».

«Μπράβο Σάκη αγόρι μου! Είσαι φωτεινός παντογνώστης. Αχτύπητος! Λοιπόν, όπως θα ξέρεις οι υδρογονάνθρακες της ατμόσφαιρας του Τιτάνα σχηματίζουν παγοκρύσταλλους βενζίνης. Κάνεις μια έτσι με το χεράκι σου και τους μαζεύεις. Θα τιγκάρετε τον «*Μητσάρα*» μέχρι τα μπούνια. Μετά θα επιστρέψετε στη Γη».

«Απλούστατα πράγματα δηλαδή».

«Φυσικά. Μόνο που υπάρχει μια λεπτομέρεια. Από το τμήμα βιομηχανικής κατασκοπείας έχουμε βάσιμες πληροφορίες ότι το τούρκικο εμπορικό «*Τσογλάν-Παπόρ*» της εταιρίας «Τουρκ Παρά» είναι έτοιμο να απογειωθεί από την Άγκυρα....».

«Σκασίλα μου τι κάνουν οι Τούρκοι».

«Άσε με να τελειώσω. Το «*Τσογλάν Παπόρ*» έχει τον ίδιο προορισμό με σας. Η βενζίνη σπανίζει στη Γη εδώ και αιώνες, όπως θα ξέρεις. Οι

Τούρκοι θα κάνουν το παν για να φτάσουν πρώτοι...».

Νάτα μας!... Αυτό μας έλειπε τώρα. Ο χοντρός συνέχισε.

«Λοιπόν πρέπει να φτάσετε ΕΣΕΙΣ πρώτοι. Καταλαβαίνεις ότι από την επιτυχία της αποστολής εξαρτάται όχι μόνο η φήμη της εταιρείας μας αλλά και η ίδια η τιμή της πατρίδας!...»

Ποιάς πατρίδας; Ελλάδα και Τουρκία έχουν από καιρό ενωθεί με ένα τεράστιο σύμπλεγμα πόλεων που σκεπάζει αυτή την επιχωμάτωση στην οποία κάποτε υπήρχε το Αιγαίο πέλαγος. Θυμήθηκα κάτι πανάρχαιες κάρτ ποστάλ. Νησάκια μέσα σε ένα μπλε υγρό (νερό θα ήταν). Λευκά σπίτια με παράθυρα χωρίς τζάμια (αν είναι δυνατόν!). Πινακίδες που έγραφαν «Greek Kefi» και «Greek Souvlaki» — μάλλον αφιερώματα σε κάποια άγνωστη θεότητα!...

«Χέσε μέσα» μουρμούρισα.

«Τι είπες;»

«Λέω ότι ο *Μητσάρας* θα είναι σίγουρα εξοπλισμένος με κανένα εκτοξευτή σωματιδίων.»

«Όχι βέβαια. Αυτό το απαγορεύει αυστηρά η Συνθήκη. Τα εμπορικά δεν είναι ποτέ εξοπλισμένα».

«Και το «*Τσογλάν Παπόρ;*»

Ο χοντρός αναστέναξε βαθιά.

«Σάκη αγόρι μου, ξέρεις τώρα πού γράφουν οι Τούρκοι τέτοιες συνθήκες. Εμείς όμως είμαστε Έλληνες!... Εθνικά υπερήφανοι απόγονοι των προγόνων μας!... Πρέπει να κρατήσουμε υποδειγματική στάση. Καλή επιτυχία».

Η οθόνη σκοτείνιασε. Το ίδιο και η καρδιά μου. Άρχισα να φτιάχνω τις αποσκευές μου. Φυσικά θάπαιρνα μόνο το σακκίδιό μου. Έχωσα μέσα μερικά ρούχα, έβαλα κι ένα βιβλίο για νάχω να διαβάζω, τσατσάρα, οδοντόβουρτσα και έκλεισα το φερμουάρ. Φόρεσα την αντινεφική στολή και την μάσκα και βγήκα έξω.

Φρίκη. Σήμερα η ορατότητα δεν ξεπερνούσε τα είκοσι μέτρα. Πιο πέρα όλα χάνονταν στο γενικό ανακάτεμα μιας γκρίζας θολούρας. Η ατμόσφαιρα ήταν γεμάτη φωνές και ήχους από αυτοκίνητα και τραγούδια από κασσετόφωνα στη διαπασών και από καθαρά ανθρώπινους ήχους όπως ρεψίματα, κλανιές και βρισιές. Κόσμος ξεπρόβαλε μέσα απ' την ομίχλη και μετά χανόταν βιαστικός.

Πήρα ένα ταξί. Τελευταίο μοντέλο με αντιβαρυτικά καθίσματα και σούπερτούρμπο εκτονωτήρες. Θα πλήρωνα τα μαλλιά της κεφαλής μου. Ο ταξιτζής, ένας κωλόγερος με πρόσωπο γεμάτο εκζέματα, μου τάπρηξε κανονικά στις εφτά ώρες που χρειάστηκε να φτάσουμε από την Κυψέλη στα Σπάτα. Και τι δε μούλεγε. Για την οικογένειά του που πείναγε, μούλεγε. Για τα αιτήματα της κλαδικής των μεταλλαγμένων ταξιτζήδων, μούλεγε. Για την κόρη του που την πήδηξε ένας Ριγκελιανός κι εκείνος τούκοψε ένα πλοκάμι για να μάθει να μην πηδάει τις κοπέλες του γήινου κοσμάκη, μούλεγε... Όταν βγήκα από το ταξί είχα ένα κεφάλι καζάνι και εκατό πιστωτικές λιγότερες. Φοβερή εμπειρία.

Κατευθύνθηκα προς την αίθουσα μεταβιβάσεων του διαστημοδρόμιου. Έβγαλα τη μάσκα

μου. Εκεί ήταν το πραγματικό μπουρδέλο. Με όλη τη σημασία της λέξης. Άνθρωποι, εξωγήινοι, αποσκευές, ρούχα, πεταμένα φαγητά και μηχανήματα παντού. Στα δεξιά μου στεκόταν ένας χοντρός οικογενειάρχης — θα 'πρεπε νάτανε γύρω στα 190 κιλά. Επειδή με τέτοια μπάκα δεν μπορούσε να σταθεί όρθιος, είχε ζωσμένους στην τεράστια περιφέρειά του καμμιά δεκαριά βαρυτικούς αιωρητές κι έτσι έπλεε μερικούς πόντους πάνω από το δάπεδο. Μου θύμισε το βαρώνο Χαρκόνεν ή το αφεντικό μου. Ο χοντρός προσπαθούσε να καθησυχάσει τη γυναίκα του η οποία ούρλιαζε, ποιός ξέρει γιατί. Στ' αριστερά μου ένα ζευγάρι μεταλλαγμένων πηδιότανε εν ψυχρώ. Είχε μαζευτεί κόσμος κι έκανε χάζι. Ένας μάλιστα βιντεοσκοπούσε τη σκηνή. Μετά πρόσεξα ένα καθίκι γεμάτο με κέρματα δίπλα στο ζευγάρι. Τι κάνει ο άνθρωπος για να βγάλει το ψωμί του!... Ένας αναιδέστατος πιτσιρικάς με διαστημική στολή, κατουρούσε μέσα στο καθίκι. Πιο πέρα ένα απροσδιόριστης καταγωγής πλάσμα με καφετιά γούνα και κεραίες χτυπιότανε με έναν Αλφακενταυριανό. Ακόμα πιο πέρα μια ομάδα πιτσιρικάδες είχανε γεμίσει μια λεκάνη με κουράδες από τα αποχωρητήρια. Τις σφεντονίζανε σε ένα ζευγάρι γέρων που τις τρώγανε κατακέφαλα χωρίς να βγάζουνε μιλιά. Τα παιδιά κοντεύανε να πάθουνε υστερία από τα γέλια. Ναι.

Προχώρησα μέχρι το γραφείο 7654 όπου θα με περίμεναν οι δυο τεχνικοί για το ταξίδι μέχρι τον Τιτάνα. Άνοιξα τη σαραβαλιασμένη πόρτα που έτριζε σαν διάολος και μπήκα μέσα.

Σε δυο καθίσματα απέναντί μου κάθονταν δυο τύποι. Ο ένας ήταν μεγαλόσωμος, με πυρόξανθα κοντά μαλλιά, και γκαντέμικο ύφος. Ο άλλος είχε μέτριο ύψος, εύσωμος με μαύρα μαλλιά και μουστάκι. Φορούσε και γυαλιά με χοντρούς φακούς και χρυσό σκελετό, μέσα από τα οποία μου έριχνε καχύποπτες ματιές. Τα χέρια του ήταν σταυρωμένα στο στήθος. Παράξενος τύπος.

Ο πρώτος σηκώθηκε όρθιος και μίλησε.

«Ασφαλώς θάσαι ο Σάκης Μπακούρης, ο διαστημοπιλότος για τον Τιτάνα...».

«Μέσα είσαι».

«Γειά χαρά! Είμαι ο Γιώργος Σκουλίκης, τεχνικός τρίτου βαθμού. Τούτος εδώ ο μπούφος, είναι ο Γκας Φράπας».

«Γιατί μπούφος; Μια χαρά άνθρωπος είναι».

«Μια χαρά μαλάκας είναι που από το πρωί ως το βράδυ διαβάζει κάποιο βιβλίο επιστημονικής, υπερφυσικής, φρικιαστικής, ηρωικής ή και γω δεν ξέρω τι σκατά φαντασίας και δεν κάνει τίποτα άλλο. Τα μυαλά του πετάνε στο διάστημα».

Ο Γκας Φράπας σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε ψηλά.

«Κάνεις λάθος. Τα μυαλά μου είναι εδώ και δεν πετάνε».

Ο Σκουλίκης γύρισε προς το μέρος μου.

«Είδες τι μπούφος που είναι; Ασυναγώνιστος».

Και ξαναγύρισε το βλέμμα του στο Φράπα.

«Και στόλεγα εγώ: Να διαβάζεις Ισαάκ Ασίμωφ που είναι επιστήμονας άνθρωπος και ξέρει απ' αυτά. Αλλά εσύ τίποτα σκατόμυαλε. Διαβάζεις μονάχα Άρθουρ Κλουρκ, που γράφει για ανθρωποφάγα καβούρια και κατσαρίδες».

Ο Φράπας φάνηκε ενοχλημένος. Έσφιξε τις γροθιές του.

«Λέγεται Κλαρκ κι όχι Κλουρκ και δε γράφει για κατσαρίδες».

«Ξέρω εγω καλά και μη λες μαλακίες! Να διαβάζεις Ασίμωφ και Φυσική και Μαθηματικά μπας και ξυπνήσεις! Κρίμας το επάγγελμά σου».

Ο Φράπας τούρριξε αμέσως μια μπουνιά στο πρόσωπο. Αίμα άρχισε να τρέχει από τη μύτη του Σκουλίκη. Ο Φράπας στη θέα του αίματος ερεθίστηκε.

«Παθαίνεις».

Μεγάλε Γαλαξία! Τι ψυχοπαρανοϊκός ήτανε πάλι ετούτος; Ο Σκουλίκης σκούπισε τα αίματα και μίλησε. Πιό πολύ σκεφτόταν φωναχτά.

«Είναι τόσο παθιασμένος με την επιστημονική φαντασία, τη λογοτεχνία τρόμου, τον αποκρυφισμό και όλες αυτές τις μπούρδες, που ζει συνέχεια μέσα σε ένα όνειρο. Άμα βλέπει αίματα παθαίνει πλάκα. Ερεθίζεται. Αναρωτιέμαι πώς τον έκαναν τεχνικό. Πώς σε έκαναν τεχνικό βρε ηλίθιε;»

Ο Φράπας απάντησε μονολεκτικά και αινιγματικά.

«Ναι».

Προσπάθησα να αλλάξω θέμα.

«Ο χοντρός μου είπε ότι τα ονόματά σας είναι παρατσούκλια κι όχι αληθινά. Πώς βγήκανε»;

Ο Φράπας μούριξε μια βλοσυρή ματιά. Για καλό και για κακό έκανα ένα βήμα πίσω. Ο Σκουλίκης ήταν αυτός που μίλησε.

«Εμένα με έβγαλαν έτσι γιατί μικρός ασχολιό-

μουνα με την ορειβασία. «Σέρνεσαι στα βουνά σα σκουλίκι», μου λέγανε. Και μούμεινε. Αυτόν ξέρεις γιατί τον λένε Φράπα;»

«Πού να ξέρω».

«Γιατί η σκατόφατσά του είναι σα μια μεγάλη παραγινωμένη φράπα».

Έφαγε κι άλλη μπουνιά. Την ανταπόδωσε με μια κλωτσιά στα τροφαντά οπίσθια του Φράπα. Γρήγορα εγκατέλειψα κάθε προσπάθεια συννενόησης, πέρα από τα τυπικά. Αμέσως συνειδητοποίησα ότι με τούτους τους δυο παλαβούς θα είχα πολλά προβλήματα σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού. Επιπλέον, ενώ ο ένας ήταν μανιακός με την επιστημονική φαντασία και το μυστικισμό, ο άλλος ήταν παθιασμένος μέχρι Παναγίας με τη Φυσική, τα Μαθηματικά και γενικά τις θετικές επιστήμες. Άλλο αν δεν είχε καταφέρει ποτέ να τελειώσει το Αστροπολυτεχνείο και μπήκε κακήν κακώς στη σχολή των διαστημοτεχνικών... Καθένας με τα προβλήματά του. Δεν μπορούσε να μου τύχει πιο αντίξοο πλήρωμα. Γαμώ το Γαλαξία μου, σε μένα τύχανε αυτοί οι τρελάρες. Είπα:

«Πάμε στο σκάφος. Πρέπει να ξεκινήσουμε. Πιστεύω να είσαστε έτοιμοι».

«Φυσικά».

«Λετς γκόου».

Περάσαμε πάλι αναγκαστικά από το χάος της αίθουσας μεταβιβάσεων. Τα πολυμεγάφωνα βούιζαν στη διαπασών με τις ανακοινώσεις αναχώρησης των επιβατικών πτήσεων. Αλλά ποιός τα άκουγε με τέτοια βαβούρα. Είμαι σίγουρος ότι ούτε ο ένας στους εκατό (τι λέω, ούτε ο ένας

στους χίλιους) υποψήφιους επιβάτες δεν θα κατόρθωνε να φύγει με το διαστημόπλοιο που ήθελε. Κι ακόμα περισσότερο ποτέ δεν θα έφτανε στον πλανήτη που ήθελε. Πάντως το πλήθος των ταξιδιωτών με ενθουσίασε. Από μια άποψη ήταν καλό, μια που ο αναγκαστικός αποικισμός του Γαλαξία προχωρούσε έτσι με γοργό ρυθμό. Η ανθρωπότητα οφείλει πάση θυσία να κυριαρχήσει στο Σύμπαν. Αυτό το πιστεύω ακράδαντα γιατί έχω και ηθικές αρχές. Έτσι είναι.

Ανοίγαμε δρόμο, σπρώχνωντας μέσα στο ετερόκλητο πλήθος. Έπρεπε επίσης να βλέπουμε και πού πατάμε. Εκτός του ότι υπήρχαν πολλά απροσδιόριστα πλάσματα και μωρά — άγνωστης μάνας — που σέρνονταν και τρεχολογούσαν στο δάπεδο, γλιστρούσαμε πολλές φορές σε κηλίδες από ευκοίλια και λιμνούλες από ξερατό — γιατί κανένας δεν έκανε τον κόπο να πάει στα WC για να ανακουφιστεί. Βρωμιάρηδες. Ξαφνικά συνέβη ένα ατύχημα. Ακούσαμε ένα «κρουτς» και γυρίσαμε το κεφάλι μας για να δούμε ότι ο Γκας Φράπας είχε τσαλαπατήσει το κεφάλι κάποιου μωρού. Μυαλά και αίματα χύνονταν άφθονα στο δάπεδο.

«Δε βλέπεις μπροστά σου ρε μπούφο;» φώναξε ο Σκουλίκης.

«Φυσικά και βλέπω. Αλλά το έκανα επίτηδες».

Πήρα μια εκφραση απόγνωσης.

«Γιατί;»

«Για να δημιουργήσω μακάβρια ατμόσφαιρα!... Ο τρόμος και η φρίκη είναι το παν».

Το πρόσωπό του πήρε μια απόκοσμη έκφρα-

ση και ξέσπασε κουνώντας ρυθμικά τα χέρια του.

«Παθαίνεις, ΠΑΘΑΙΝΕΙΣ».

Δεν δώσαμε σημασία στο γεγονός. Ένα μωρό λιγότερο. Και τι έγινε; Σιγά το πράγμα. Είχα διαβάσει ότι κάθε δευτερόλεπτο γεννιούνται εκατό χιλιάδες μωρά στη Γη και στους άλλους πλανήτες. Η βαβούρα ήταν ανυπόφορη. Τα κασσετόφωνα και τα μηχανήματα αναπαραγωγής μουσικής έπαιζαν στα 120 ντεσιμπέλ, από μεταρόκ μέχρι Χλε-Πά. Μια ομάδα νεαρών είχε πέσει με τα μούτρα πάνω σ' ένα πολυμηχανισμό υπερπαραγωγής και διοχέτευσης ηδονοευδαιμονίας. Κείτονταν κάτω, ξεροί. Σε κατάσταση έκστασης. Λαμπρή νεολαία. Μια ομάδα παρακάτω παρακολουθούσε ένα αγώνα χειροποδόσφαιρου στο τριβιντεόφωνο. Παραπέρα ένας μεσόκοπος γήινος έκοβε κάθε τόσο ένα κομμάτι από το πλοκάμι ενός Χαστουριανού, λέγοντας. «Πρέπει να με καταλάβεις. Το κάνω για το καλό σου. Είναι ηλίθιο να έχεις πλοκάμια». Πυκνό νιτρικό οξύ έτρεχε από τις πληγές και άνοιγε τρύπες στο πάτωμα. Ο Χαστουριανός διάβαζε απαθής μια εφημερίδα.

Με τα πολλά βγήκαμε στον ανοιχτό χώρο, φορώντας τις μάσκες μας. Ο *«Μητσάρας IV»* βρισκόταν εκεί, στη μέση της Πλατφόρμας 27. Ένα περήφανο σκαρί έτοιμο να ξεκινήσει για τ' άστρα. Δάκρυσα από συγκίνηση στη σκέψη ότι το διαστημικό ταξίδι ήταν πια μια καθημερινή ρουτίνα. Είμαι βλέπετε πάντα ρομαντικός. Ο άρρωστος, λεπρός και χλωμός ήλιος μόλις που διακρινόταν στο μολυβένιο ουρανό. Όλα έδειχναν ότι

σε λίγο θα σηκώνονταν θειώδεις άνεμοι. Μπορεί και νάβρεχε οξύ κιόλας. Έπρεπε να βιαστούμε.

Ανοίξαμε τη θυρίδα του διαστημόπλοιου και τρυπώσαμε μέσα βγάζοντας τις στολές μας. Η γνώριμη και νοσταλγική μπόχα γέμισε τα πλεμόνια μου και μ' έκανε να αναπολήσω άλλες εποχές.

«Πα να φύγουμε», είπα και κάθησα στα κοντρόλ, σπρώχνοντας τα σκατοκούτια (τελευταία μοντέλα) πιο πέρα. Οι σύντροφοί μου έδεσαν τις ζώνες τους.

Λοιπόν, το να ζητήσεις άδεια απογείωσης από το κέντρο ελέγχου, είναι όχι μόνο ντεμοντέ, αλλά και βλακεία. Και χάσιμο χρόνου. Εκεί μέσα, ή θα κοιμούνται, ή θα πηδάνε, ή θα μαστουρώνουνε, ή θα χαρτοπαίζουνε, ή θα πίνουνε ρόγκεφ μέχρι να πέσουνε ξεροί. Έτσι δεν χάσαμε χρόνο. Απογειωθήκαμε στο τσάκα τσάκα, αφού κοντέψαμε να πέσουμε πάνω σε ένα επιβατικό σκάφος που πήγαινε να προσγειωθεί. Ο *«Μητσάρας»*, κλυδωνιζόμενος, πετάχτηκε σαν σφαίρα ντουφεκιού στη στρατόσφαιρα, με τα ατομβαρύτ στο φουλ. Πίεσα πιο πολύ τη μανέττα ιπποδύναμης και σε λίγα λεπτά είχαμε σπάσει καθε ρεκόρ και βρισκόμασταν σε τροχιακό ύψος. Ο *«Μητσάρας»* βογγούσε κι έφτυνε ατομική φωτιά από τους υπερεκτονωτές. Καλό σκαρί. Πολύ καλό σκαρί. Ποτέ δεν είχα φτάσει σε τροχιά σε τόσο λίγο χρόνο.

Ούτε κι οι σύντροφοί μου. Έτσι τα στομάχια τους άρχισαν να ανακατεύονται. Ο Σκουλίκης, με ένα «γκλούργκ», εκτόξευσε μια στήλη πορτο-

καλί εμετό στα κοντρόλ. Ο Φράπας φάνηκε να το φχαριστιέται («Παθαίνεις») αλλά εγώ τσαντίστηκα. Είπαμε σκατοκούτια και βρωμιά και δυσωδία και μπίχλα, αλλά όχι κι έτσι. Είπα νευριασμένος.

«Παλιοβρωμιάρη, καλά τα κατάφερες. Τώρα βρες ένα πατσαβούρι και σκούπισέ τα όλα αυτά, έτσι όπως τάκανες».

Παρατήρησα ότι η Γη στην οθόνη μίκραινε διαρκώς, καθώς απομακρυνόμαστε. Έχω ακούσει ότι κάποτε η Γη είχε ένα αταίριαστο και σιχαμερό γαλάζιο χρώμα. Άκου λέει κάτι πράματα! Εγώ ξέρω ότι από το διάστημα ο πλανήτης έχει ένα θαυμάσιο πρασινοκίτρινο χρώμα. Σαν τεράστια μύξα. Και όταν το διαστημόπλοιο απομακρύνεται, η Γη μικραίνει ολοένα και μοιάζει με ροχάλα που την έχεις αμολήσει σε ένα φωταγωγό και τη βλέπεις να πέφτει και να χάνεται στα βάθη του.

Ο Σκουλίκης όμως ξενέρωσε άσχημα τη θαυμάσια ποιητική μου διάθεση. Τον είδα να σκουπίζει τα ξερατά με το πουκάμισό μου. Το μοναδικό πουκάμισο που είχα πάρει στο ταξίδι.

«Ρε βλάκα δε βρήκες τίποτα άλλο πιο πρόχειρο»;

Ο Σκουλίκης σήκωσε τους ώμους.

«Σώπα καημένε. Τι θα τόκανες το δεύτερο πουκάμισο στο διάστημα; Έχουμε κλιματισμό, κι εξάλλου δε χρειάζεται να παριστάνεις το τεκνό.» Έρριξε μια ματιά στην πρασινοκίτρινη ροχάλα που μίκραινε στην οθόνη και συνέχισε. «Εξ άλλου οι πιο κοντινές γκόμενες βρίσκονται ήδη χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά. Άσε που έτσι όπως

σκυλοβρωμάς, και τεκνό να ντυθείς θα σε φτύσουνε...».

«Ρε βρωμιάρη», είπα εγώ. «Μείνε κι εσύ λίγο καιρό εδώ μέσα και θα βρωμάς χειρότερα από μένα».

«Πριτς».

«Πριτς, ξεπρίτς, θα το δούμε σε μια βδομάδα».

Το είδαμε. Ο Σκουλίκης μας ξεπέρασε στη βρώμα. Φανταστείτε ότι δεν χρησιμοποιούσε καν τα σκατοκούτια. Τάκανε πάνω του γιατί βαρυόταν να κατεβάσει το παντελόνι της στολής. Κι όταν δε βαρυόταν τάκανε στο διάδρομο του σκάφους και τάφηνε εκεί να ξεραίνονται. Όταν πια είχανε πετρώσει, πήγαινε μ' ένα ποτιστήρι (ποιός ξέρει πού τόχε ξετρυπώσει) και τάβρεχε λέγοντας θριαμβευτικά!

«Ο κήπος μου».

Αν δεν ήταν ξεβγαλμένος στο διάστημα θάλεγα ότι τον είχαν επηρεάσει οι κοσμικές ακτίνες. Όμως είχαμε να ασχοληθούμε με σοβαρότερα πράγματα. Έπρεπε να διορθώνουμε διαρκώς την πορεία και να προσέχουμε για πειρατές. Ευτυχώς μέχρι στιγμής δεν είχαμε εντοπίσει το *«Τσογλάν Παπόρ»*, το τούρκικο σκάφος που είχε πει ο χοντρός. Θα τουρλώναμε στα γρήγορα την κοιλιά του *«Μητσάρα»* με παγωμένη βενζίνη από τον Τιτάνα και μετά γραμμή για τη μάνα-Γης...

Πιστεύω να έχετε βγάλει τις πρώτες εικοσιπέντε τάξεις του υπνοσχολείου. Διαφορετικά πρέπει να ανοίξετε τη Γαλαξιακή Εγκυκλοπαίδεια και να βρείτε στοιχεία για τον Τιτάνα. Τέ-

λως πάντων έτσι για την τάξη, αναφέρω ότι ο δορυφόρος αυτός του Κρόνου έχει μια ατμόσφαιρα από άζωτο και μεθάνιο. Το μεθάνιο στα ανώτερα στρώματα καθότανε εκεί ωραία και καλά, μέχρι που άρχιζε να τρώει κλωτσιές στα πισινά από τα ηλεκτρόνια της ακτινοβολίας του μακρινού Ήλιου. Το μεθάνιο τσαντιζόταν αλλά τα ηλεκτρόνια δεν καταλαβαίνουν Χριστό. Κι είναι θάλασσες ολόκληρες από δαύτα. Έτσι για να αποφύγει τις κλωτσιές τους, το μεθάνιο σοφίζεται ένα κόλπο. Αρχίζει και ανακατατάσει τα μόριά του για να γίνει πιο σταθερό και να αντέχει στην κλωτσοβροχή των ηλεκτρονίων. Χαζό είναι να παίζει το ρόλο του καρπαζοεισπράκτορα; Έτσι λοιπόν πολυμερίζεται και φτιάχνει C_8H_{12}, δηλαδή οκτάνιο, δηλαδή πολύπλοκο υδρογονάνθρακα, δηλαδή βενζίνη. Μετά βγάζει τη γλώσσα στα ηλεκτρόνια και λέει: «Κούκου. Τώρα δεν καταλαβαίνω τίποτα. Στου οκτάνιου τον κώλο όσο θέλεις κλώτσα». Όμως ξαφνικά το οκτάνιο επειδή είναι βαρύ, αρχίζει και χάνει ύψος. Πέφτει από μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα, κάτω στην παγωμένη επιφάνεια του Τιτάνα. Τώρα πια δεν το πειράζουν τα ηλεκτρόνια που δεν μπορούν να φτάσουν εκεί κάτω. Κι έτσι το οκτάνιο αναπαυόταν τρισευτυχισμένο για δισεκατομμύρια χρόνια.

Μέχρι που ήρθαν οι άνθρωποι κι άρχισαν να μαζεύουν το βενζινόχιονο, να τιγκάρουν τα πλοία τους και να το πηγαίνουν στη Γη. Μέχρι που η Γη μπούχτισε από τα επιπλέον καυσαέρια και το διοξείδιο του άνθρακα και το μονοξείδιο και όλα τα άλλα και είπε: «Φτάνει πια. Ως εδώ

και μη παρέκει. Βγάλτε τα πέρα μόνοι σας». Κι έτσι τα ψάρια πνίγηκαν, και τα πουλιά έπαθαν ίλιγγο κι έπεσαν και τα ζώα ψοφολογούσαν από ασφυξία. Κι έτσι ο άνθρωπος κατέφυγε σε θεόκλειστες πόλεις και απολαμβάνει το πρασινοκίτρινο τοπίο. Έτσι πάει ο κόσμος.

Γήινα πλοία είχαν να πάνε δεκαετίες στον Τιτάνα. Αλλά η εταιρεία μου ήθελε κέρδητα και πολλές δολλαριομονάδες. Έτσι μας στείλανε σ' αυτό το σκατοδορυφόρο. Αυτά για την εγκυκλοπαιδική πλευρά του θέματος.

Το ταξίδι μας πήρε δυο μήνες. Στις ελεύθερες ώρες μας παίζαμε *«Κυνήγι του Υγρομέσου»* (πρώτος σκόρερ ο Φράπας) ή βίντεογκεημς, ή τόμπολα, ή μπιζ. Θα παίζαμε και μακριά γαϊδούρα αλλά δεν είχαμε κόσμο. Έτσι τη βγάζαμε με ανάγνωση. Ο καθένας διάβαζε ό,τι τραβούσε η όρεξή του. Ο Γκας Φράπας ξεκοκκάλισε δυο Λάβκραφτ, έξι Μούρκοκ, τρεις Ντικ, οχτώ Κλαρκ (ή Κλουρκ, σύμφωνα με το Σκουλίκη) και πέντε άλλους μικρότερους συγγραφείς. Ο Σκουλίκης καταβρόχθισε κυριολεκτικά το σύγγραμα των 8945 σελίδων *«Μερική σημασία της μεταδιαστατικής κυκλοποιητικής επίδρασης των σφαιρικών ολοκληρωμάτων και των απειροστών τριπαραγώγων στα ομαλώς επαναλαμβανόμενα πολυώνυμα νιοστού βαθμού»*. Αν μας εξηγούσε και τι σήμαινε αυτό, θα είμασταν ακόμα πιο ευχαριστημένοι. Αλλά μόλις ο Φράπας άκουγε τις πρώτες φράσεις, πάθαινε αλλεργία, τούριχνε μπουνιές, κι έτσι κάθε προσπάθεια είχε άδοξο τέλος.

Γενικά περνάγαμε ωραία. Φαΐ και πιοτό είχαμε μπόλικο, ας είναι καλά ο χοντρός.

Βέβαια στους δυο μήνες έπεσε και μπόλικο ξύλο. Ο Σκουλίκης και ο Φράπας δεν παρέλειπαν να διαπληκτίζονται και να γρονθοκοπούνται. Στην αρχή τους χώριζα, αλλά αφού έφαγα μια ξεγυρισμένη στο μάτι σταμάτησα ν' ανακατεύομαι και τους άφηνα να τρώγονται ώσπου βαριόντουσαν και έπεφταν με τα μούτρα στα βιβλία, μέχρι την επόμενη βάρδια ή τον επόμενο καυγά.

Την 63η μέρα του ταξιδιού πλησιάσαμε το σύστημα του Κρόνου. Ευτυχώς κανένα άλλο πλοίο δε φαινόταν στον ορίζοντα. Μετά από μερικες αναγνωριστικές τροχιές, προσεγγίσαμε τον Τιτάνα. Ήταν μια πορτοκαλλιά μπάλα. Καμμιά σχέση με την πρασινοκίτρινη ροχάλα της Γης. Τούτος εδώ ο κόσμος έμοιαζε περισσότερο με ένα παραγινωμένο νεράντζι. Δεν ήταν ασχημος. Αλλά δεν είχαμε καιρό για χάζεμα.

Λοιπόν, στο πι και φι διασχίσαμε τα πυκνά σύννεφα από άζωτο που τον σκέπαζαν σαν παχιά κουβέρτα και μπήκαμε στην ατμόσφαιρα. Κάναμε τους απαραίτητους χειρισμούς, κατεβάσαμε τα τηλεσκοπικά πόδια και προσεδαφιστήκαμε.

Το τοπίο ήταν εξαίσιο. Ο ουρανός θύμιζε πολύ τη μακρινή Αθήνα. Η καρδιά μας σφίχτηκε από συγκίνηση. Βέβαια εδώ αν έβγαινες ακάλυπτος δεν θα σε σκότωνε το υπερνέφος αλλά το ψωφόκρυο — μείον εκατόν ογδόντα βαθμοί Κελσίου!... Όλοι οι κόσμοι είναι όμορφοι, αλλά τίποτα δε συγκρίνεται με την πατρίδα. *Νόστιμον ήμαρ.*

Φορέσαμε τις διαστημοστολές και βγήκαμε έξω. Ο Γκας Φράπας ξεφόρτωσε τα φτιάρια και τους γκασμάδες. Θα μου πείτε: διασχίσατε το μισό ηλιακό σύστημα και δεν είχατε μαζί σας κανένα ειδικό φορτωτικό όχημα, κάποιον μηχανικό εκσκαφέα, τουλάχιστον; Ε, λοιπόν ναι, έτσι ακριβώς ήταν. Ο χοντρός ήθελε να εξοικονομήσει χώρο. Κι έτσι τα ωραία μας χεράκια θα γέμιζαν φουσκάλες!...

Ο πρησμένος όγκος του Κρόνου, δέσποζε στον πορτοκαλί ουρανό. Έμοιαζε με ένα τεράστιο σαπισμένο βυζί ενός Αρκτουριανού μετατριχομαστόδοντα, μόνο που είχε καφεκίτρινο χρώμα και δακτύλιους. Λεπτομέρειες. Το οκτάνιο έπεφτε βροχή. Βενζινοπαγετώνες υπήρχαν παντού. Δεν είχαμε παρά να το μαζέψουμε.

Στρωθήκαμε στη δουλειά σπάζοντας τον πάγο με γερά χτυπήματα του γκασμά. Ο Φράπας επιδόθηκε με ιδιαίτερο ζήλο σ' αυτή την εργασία. Χτυπούσε με δύναμη τον πάγο έχοντας την εντύπωση ότι ήταν ο Κόναν ο Βάρβαρος, ο τρομερός Κιμμέριος που τσάκιζε με το σπαθί του τα κρανία των φοβερών μάγων του Κοθ. Ο Σκουλίκης κουβαλούσε το καροτσάκι. Κι αυτός έδειχνε ιδιαίτερο ζήλο. Έσπρωχνε το συμφοριασμένο καροτσάκι, σκεφτόμενος προφανώς τη συνιστώσα δύναμη που εξασκούσε η βαρύτητα πάνω του, σε συνάρτηση προς το ημίτονο της γωνίας κλίσης του εδάφους.

Η δουλειά προχωρούσε γρήγορα. Μερικες ώρες αργότερα, ο *«Μητσάρας»* είχε κάνει το αμπάρι του ταράτσα με τους βενζινοπάγους. Ήτανε ώρα να φύγουμε.

«Αφεντικό» είπε ο Σκουλίκης. «Το αμπάρι γέ-

μισε. Τέρμα τα δίφραγκα. Πάμε να την κάνουμε.»

«Μου φαίνεται πως έχεις δίκιο. Ας ετοιμαστούμε.»

Ο Φράπας δεν είπε τίποτα. Καθώς όμως είχαμε μπει στο αίρ-λοκ και κλείναμε την εξωτερική θυρίδα, τα μάτια του πίσω από το τζάμι του κράνους και πίσω από τα χοντρά γυαλιά με το χρυσό σκελετό, έλαμψαν και μετά αλληθώρησαν. Αναφώνησε με δέος και θαυμασμό, ανάμικτο με κοσμικό τρόμο.

«Ω Μεγάλοι Παλαιοί!...»

Προτού προλάβουμε να τον εμποδίσουμε, πετάχτηκε έξω και σήκωσε μια πράσινη πέτρα από το έδαφος. Ξανάπε με ακόμα μεγαλύτερο δέος.

«Ω Αζαθώθ, τυφλέ και ηλίθιε θεέ, Ιά Ιά, Γιόγκ Σοθώθ και Σουμπ Νιγκουράθ. Παθαίνεις!...»

«Τι βρήκες πάλι»; τον κορόϊδεψε ο Σκουλίκης. «Την κουράδα του Λάβκραφτ, ή τη μύξα του Κλουρκ;»

Έφαγε μια μπουνιά. Ευτυχώς το κράνος του άντεξε. Ο Γκας Φράπας άρχισε να λέει.

«Σκασμός βέβηλε. Τούτη εδώ η πανάρχαια πέτρα προέρχεται από ένα βλάσφημο κόσμο...».

Εγώ δεν κατάλαβα τι εννούσε λέγοντας βλάσφημο κόσμο, γιατί δεν είχα ακούσει τον Τιτάνα να κατεβάζει Χριστοπαναγίες, αλλά αποφάσισα να μην πω τίποτα. Το δικό μου κράνος μπορεί να μην άντεχε στις μπουνιές. Ο Φράπας αυτοσχεδίασε ένα ποίημα, εμπνευσμένος από την πέτρα.

«Ετούτη εδώ,
η ακατονόμαστη Εξηκοντάλιθος,
το πράσινο χρώμα έχει του νεφρίτη.

Και της άνομης Ρλυέχ τη δόξα.
Και την άγνωστης Καντάθ την αίγλη!...»

Είχε περιέλθει σε κατάσταση μυστικιστικής έκστασης.

«Αυτές οι μαλακίες που διαβάζει τον φάγανε. Την έπαθε για τα καλά. Αποβλακώθηκε τελείως» σχολίασε ο Σκουλίκης κουνώντας το κεφάλι του.

Εκνευρίστηκα.

«Πά να φύγουμε. Σβέλτα».

Με τα πολλά μπάσαμε το Φράπα μέσα. Αυτός συνέχισε να κρατά σφιχτά την πέτρα στα χέρια του και να μουρμουρίζει μαγικές λέξεις και απόκρυφους στίχους. Κλείσαμε τη θυρίδα, ανάψαμε τα κοντρόλ και αρχίσαμε τους χειρισμούς για την απογείωση. Θα ασχολούμασταν αργότερα με την παραφροσύνη του Φράπα. Ξαφνικά όμως ο Σκουλίκης φώναξε.

«Εϊ αφεντικό. Κάτι έπιασε το ραντάρ.»

Στο τσακ πετάχτηκα στην οθόνη.

«Γαμώτο, είναι ένα σκάφος!...»

«Φάση θάχει νάναι οι Τούρκοι!»

Ήτανε. Σε ένα λεπτό, το *«Τσογλάν Παπόρ»* φάνηκε να πετά από πάνω μας. Το κοιτάξαμε έντρομοι, εκτός από το Φράπα που κύτταζε την πέτρα του σαν μαγνητισμένος και μουρμούριζε ξόρκια. Λοιπόν το *«Τσογλάν Παπόρ»* ήτανε τεράστιο σκάφος. Πελώριο. Όχι σαν το δικό μας το απολειφάδι. Και φυσικά δεν θα μύριζε σκατίλας μέσα. Μια φορά, σ' ένα μπαρ του Ερμή, ένας μεθυσμένος Σειριανός μούχε πει ανάμεσα σε ρεψίματα, ότι οι Τούρκοι έχουνε μέχρι και χαμάμ στα διαστημόπλοιά τους. Άκου κάτι πράματα...

Η οθόνη ξανάλαμψε. Αυτή τη φορά εμφανίστηκε μια απαίσια φάτσα. Έμοιαζε με μια μαυριδερή τριχωτή μπάλα στην οποία ξεχώριζαν δυο μάτια που πέταγαν σπίθες, κι ένα μαύρο στριφτό μουστάκι. Φορούσε και φέσι. Η σκατόφατσα μίλησε.

«Είμαι ο πλοίαρχος Αμάν Μασγκαμάν του σκάφους *«Τσογλάν Παπόρ»*, αρ. νηολογίου JM-98745. Λοιπόν ωρέ γκιαούρηδες, ας μη χασομεράμε. Παραδώστε μας τη βενζίνη που μαζέψατε, ειδεμή θα σας κάνουμε ντας κεμπάπ. Αφού πρώτα σας ρίξουμε κι ένα Οθωμανικό!...»

Ο Σκουλίκης τάχε κάνει πάνω του. Ψέλλισε.

«Δηλαδή άμα σας τη δώσουμε δεν θα γίνουμε ντας-κεμπάπ»;

Ο Αμάν Μασγκαμάν γέλασε. Ήταν σα να έβηχε ένας φρύνος που έπασχε από βρογχικά.

«Όχι. Θα σας ρίξουμε μόνο από ένα Οθωμανικό. Με τσίχλα!... Χε-χε. Αρφ-αρφ».

Δεν έχασα το θάρρος μου. Φώναξα.

«Μουστακαλή του κερατά. Άμα είσαι άντρας ρε, κατέβα κάτω να τα πούμε από κοντά. Τα κόκαλα των προγόνων μου τρίζουν από οργή!...»

Ο Τουρκαλάς συνοφρυώθηκε. Έστριψε το μουστάκι του.

«Βρωμογιουνάνη κατεβαίνουμε. Ετοιμάστε την βενζίνη σας. Και τους πισινούς σας. Το χατζάρι μου λαχταράει να κόψει γκιαούρικα κεφάλια!»

«Έλα κάτω και θα στο βάλω εκεί που ξέρεις για ενθύμιο.» Είχα πάρει φόρα κι έλεγα ό,τι ήθελα. «Θα πολεμήσουμε για του Χριστού την πίστη την αγία και για της Πατρίδος την ελευθερία!...»

«Έρχομαι, μα τα γένια του προφήτη Μουχαμέτη!...»

«Ο κωλοπροφήτης σου είναι κραγμένη αδερφή και ψωνίζεται!...»

Η οθόνη έσβησε αμέσως. Ο Τούρκος πλοίαρχος είχε γίνει έξω φρενών. Καλά τάχα καταφέρει πάλι. Όμως, είπαμε, δεν έχασα το θάρρος μου. Ο Σκουλίκης είπε έντρομος.

«Τι του είπες ζώον. Τώρα οι μουστακαλήδες θα μας πάρουν τη βενζίνη και θα μας ρίξουν κι ένα Οθωμανικό backdoor. Και με τσίχλα κιόλας!»

Θυμήθηκα κάτι από ένα παλιό βιβλίο ιστορίας.

«Μεθύστε με το αθάνατο κρασί του 21!...»

Ο Σκουλίκης με κοίταξε με βλέμμα απλανές χωρίς να καταλαβαίνει. Είπε:

«Τι σχέση έχει το 21; Χαρτιά θα παίξουμε τώρα;»

Εγώ είχα αρχίσει να καταστρώνω το στρατηγικό μου σχέδιο.

«Διάβασε και κανένα βιβλίο ιστορίας για να καταλάβεις ανιστόρητε. Το μεγαλείο της Ελλάδας βασίστηκε πάντα στην ιστορική επίγνωση. Θα πολεμήσουμε υπέρ βωμών και εστιών!...»

Με είχε πιάσει ένας παράλογος πατριωτικός αταβισμός. Πάντα εμείς οι Έλληνες μεγαλουργούμε σε περιόδους κινδύνου.

«Καλά είσαι; Αυτοί έχουνε αχτύπητο σκάφος, ενώ εμείς ούτε ένα διασπαστή γάμμα, ούτε ένα σφαιροβόλο όπλο. Ούτε μια σφεντόνα.»

«Έχουμε όμως υγρομέσο. Και στεγανότρομπες. Γέμισε τες με υγρομέσο και βγάλτες έξω.

Ρύθμισε τις στεγανότρομπες στο μέγιστο βαθμό θέρμανσης και μετά στήσε τις σε παράταξη. Έχω ένα σχέδιο.»

Έκανε όπως του είπα. Φυσικά δεν περιμέναμε να μας βοηθήσει ο Φράπας. Είχε λουφάξει σε μια γωνιά, κρατούσε την πράσινη πέτρα σφιχτά και έψελνε: *«Οοοοομμμμμμ, οοοομμμμμμ. Κθούλου Βγκάχν Νγκάχν Φτάγκν. Γιογκ Σοθώθ. Ιγκνάϊιι-ιγκνάϊιιι. Ιααααααχχχ»*. Δεν μπορούσαμε να περιμένουμε και πολλά απ' αυτόν στην κατάσταση που βρισκόταν.

Ο Σκουλίκης εκτέλεσε τις διαταγές μου. Τοποθέτησε τις στεγανότρομπες έξω από το σκάφος σε παράταξη. Μέσα τους το υγρομέσο βρισκόταν σε κρίσιμη θερμοκρασία. Φόρεσα τη διαστημοστολή μου και βγήκα έξω. Τότε το *«Τσογλάν Παπόρ»* άρχισε να κατεβαίνει για να προσεδαφιστεί. Μα τους μεγάλους γαλαξίες που καλπάζουν!... Ήταν τεράστιο!... Πελώριο!... Μας πλησίαζε απειλητικά. Σε λίγο θα βρισκόταν σε απόσταση βολής. Στα πλευρά του ξεχώριζε καθαρά το κόκκινο μισοφέγγαρο ενώ στο ρύγχος του διαστημόπλοιου ήτανε ζωγραφισμένο ένα μουστάκι. Από πάνω υπήρχε ένας κόκκινος πυργίσκος που προφανώς έπαιζε το ρόλο φεσιού. Παναγία μου, τι θα δούμε ακόμα;

Το *«Τσογλάν Παπόρ»* βρισκόταν τώρα σε απόσταση μερικών δεκάδων μέτρων και προσεδαφιζόταν. Από τα φινιστρίνια φαίνονταν οι Τούρκοι που ακόνιζαν τα χατζάρια τους. Θα μου πείτε τι τα ήθελαν τα χατζάρια στο διάστημα; Λόγοι εθνικής παράδοσης. Το σχέδιό μας έπρεπε να πετύχει διαφορετικά... έχετε γειά βρυσούλες. Είπα:

«Σκουλίκη, όταν σου δώσω το σύνθημα, πίεσε τα έμβολα από τις στεγανότρομπες.»

Έδωσα το σύνθημα. Ο Σκουλίκης πίεσε τα έμβολα με τηλεχειρισμό. Μερικές στήλες ζεστού, αχνιστού υγρομέσου, ενός μείγματος από λύματα, μισοχωνεμένες τροφές, σκουπίδια, ζουμιά και άλλα αηδιαστικά υγρά, χτύπησαν τα πλευρά του τούρκικου σκάφους. Δεν πρόλαβαν να παγώσουν στην ατμόσφαιρα. Όταν όμως χτύπησαν τις λαμαρίνες του *«Τσογλάν Παπόρ»*, το καφτό υγρομέσο έκανε το θαύμα. Συναντήθηκε με το παγωμένο μέταλλο κι έγινε χαμός. Οι σύνδεσμοι του σκάφους δεν άντεξαν την τρομακτική διαφορά θερμοκρασίας. Ακολούθησε μεγάλο πατατράκ. Το εχθρικό διαστημόπλοιο άρχισε να διαλύεται κι οι Τουρκαλάδες εκσφενδονίστηκαν έξω, μαζί με τα χατζάρια τους, κομμάτια απ' το σκάφος, μισοψημένους μπακλαβάδες, σαλέπι, τμήματα από ηλεκτρονικά όργανα και παγωμένο αέρα. Ακολούθησε μια έκρηξη και μετά μια βροχή από μέταλλα πλαστικά και κομμένα χειροπόδαρα. Το *Τσογλάν Παπόρ* είχε διαλυθεί σαν βιοδιασπώμενο απορρυπαντικό. Κι ο Αμάν Μασγκαμάν είχε γίνει κανταΐφι μαζί με το πλήρωμά του και τις φιλοδοξίες του.

Απόμειναν μόνο μερικά κομμάτια μέταλλο. Τα άλλα τα ρούφηξε ο οργανικός βούρκος της επιφάνειας του Τιτάνα. Ξαφνικά στη θυρίδα του σκάφους μας πρόβαλε μια γνωστή μορφή. Ο Γκας Φράπας. Είχε συνέλθει. Το πρόσωπό του έλαμπε από ενθουσιασμό. Φώναξε:

«Παθαίνεις!... Ούτε ο Κόναν με το Γκορ και τον Χάνγουλφ δεν κάνανε τέτοια καταστροφή. Μας έσωσε η ανόσια πέτρα και η ακατονόμαστη δύναμη του Μεγάλου Κθούλου που κοιμάται στο υποβρύχιο παλάτι του στη Ρλυέχ κι ονειρεύεται...».

«Εσύ ονειρεύεσαι μπουμπούνα» φώναξε ο Σκουλίκης. «Μας έσωσε η διαφορά θερμοκρασίας που ανέτρεψε τη θερμοδυναμική ισορροπία...».

«Βλάσφημε».

«...με αποτέλεσμα να αυξηθεί η λανθάνουσα θερμοχωρητικότητα και το κλάσμα Q/J να μεγαλώσει...».

Έφαγε μια μπουνιά. Ο Φράπας διακήρυξε με στόμφο:

«Ιερόσυλε!... Η υλιστική σου άγνοια βάζει στο στόμα σου λόγια ανόσια. Η θαυματουργή πέτρα από πράσινο νεφρίτη, που ο Μέγας Κθούλου — μεγαληχάρητου — μου επέτρεψε να δω με τα ταπεινά μάτια μου, μας έδωσε την απαραίτητη αστροενέργεια και το αιθερικό διπλό εξαϋλώθηκε, με αποτέλεσμα...».

Αυτή τη φορά ήταν ο Σκουλίκης που τούρριξε τη μπουνιά. Αλλά, ο Φράπας συνέχισε απτόητος:

«Δεν είναι νεκρό αυτό που αιώνια μπορεί να περιμένει!...»

«Το μάτι σου τ' αλλήθωρο».

«Και με το διάβα των παράξενων αιώνων, ως κι ο θάνατος μπορεί να πεθαίνει».

Έφαγε κι άλλη μπουνιά. Ο παλιός καλός καιρός. Μπήκαμε μέσα ενώ τα τελευταία κομμάτια του *«Τσογλάν Παπόρ»* βυθίζονταν στο βούρκο.

Χαμογέλασα κι έπιασα τα κοντρόλ ενώ ο Φράπας κι ο Σκουλίκης τρώγωνταν με μπουνιές, χαστούκια και κλωτσιές. Ο βαρυστομαχιασμένος *«Μητσάρας»*, το σκαφάκι μας, πετάχτηκε στον ουρανό. Σύντομα πλέαμε στο διάστημα και βάλαμε πλώρη για τη μακρυνή Γη. Δυο μήνες μετά θα βλέπαμε την πρασινοκίτρινη ροχάλα να αναδύεται από τα βάθη του φωταγωγού και να γεμίζει ολόκληρο το μαύρο ουρανό. Τη Γη μας. Είναι όμορφα να γυρίζεις στην πατρίδα.

Το ίδιο βράδυ, ξάπλωσα για να κοιμηθώ ανάμεσα στα σκατοκούτια και στα ψυγεία με το βενζινόχιονο και ονειρεύτηκα. Ονειρεύτηκα ότι ήμουνα πίσω στην πατρίδα, με το υπερνέφος, το κομφούζιο και το χάος. Αθήνα μου, δε σε αλλάζω με τίποτα. Ονειρεύτηκα ακόμα τη βρώμα του σπιτιού μου, το άχερο που έχω σκορπισμένο στο πάτωμα, τους ανθρώπους που τα κάνουν στην ψάθα μου και μετά μου χτυπούν την πόρτα για να μου ζητήσουνε χαρτί. Ονειρεύτηκα ότι από πάνω μου κρεμόταν ο χλωμός και πρησμένος όγκος του Κρόνου. Ονειρεύτηκα ότι σήκωσα το κεφάλι και του χαμογέλασα.

Και σε αντάλλαγμα, αυτός λέει, έσκασε και με γέμισε κίτρινα ζουμιά...

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ

του Θανάση Βέμπου

Υπάρχει ένας άγραφος συγγραφικός... κανόνας που λέει ότι η προσωπική εμπειρία του συγγραφέα είναι λογοτεχνικά αξιοποιήσιμη μόνον εάν και εφόσον παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον αναγνώστη.

Εδώ, ο Θανάσης Βέμπος δανείζεται τον τίτλο της ιστορίας του από το ομώνυμο βιβλίο του Κέσλερ και με αφετηρία την εμπειρία του στο περιοδικό όπου εργάζεται προβάλλει το φάσμα του εαυτού του στο μέλλον και οραματίζεται όχι μόνον το μέλλον της δημοσιογραφίας, αλλά και την ουσία της ηλεκτρονικής μακροβιότητας έως τα όρια της ηλεκτρομαγνητικής αθανασίας. Όλα, τελικά, είναι πληροφορία. Και το μόνο που απομένει είναι ένας θόρυβος λευκός!...

Μ.Β.

Το γκρίζο, νεκρό τοπίο ανάδιδε μια μυρωδιά άφατης γαλήνης και απίστευτης αρχαιότητας. Οι μικροί λευκοί θόλοι και τα σκελετικά μηχανήματα έμοιαζαν με μύγες στο γάλα. Σπίλωναν την ηρεμία και την ερημιά της γκρίζας πεδιάδας που ήταν ο πυθμένας του τεράστιου κρατήρα του Αρίσταρχου.

Τα σχεδόν αδιόρατα ίχνη των ερπυστριοφόρων, αυλάκωναν τον νεκρό πυθμένα. Μου θύμιζαν κόμπους από συστρεφόμενα φίδια, συμπλέγματα από μαύρα νήματα, ή ίχνη από τροχιές υποατομικών σωματιδίων σε μια φυσαλίδα υδρογόνου. Υπήρχαν εκεί εδώ και δεκαετίες. Και θα παραμέναν για πολύ περισσότερες ακόμα. Στη Σελήνη ολόκληρο το παρελθόν είναι παγιδευμένο μέσα σε ένα άχρονο Τώρα. Δεν υπάρχει ούτε άνεμος ούτε βροχή για να διαταράξει την γαλήνη της αιωνιότητας. Μόνο ο άνθρωπος.

Πίεσα ένα τμήμα του μενού της οθόνης με ένα φωτοστυλό. Στην επίπεδη οθόνη εμφανίστηκαν διακλαδιζόμενα «παράθυρα» με επιλογές στις οποίες μπορούσα να κάνω πρόσβαση. Οι επιλογές αφορούσαν ιστορικά στοιχεία, τράπεζες δεδομένων, βιογραφικά, καμπύλες απόδοσης και

δείκτες παραγωγής της βιομηχανικής μονάδας του Αρίσταρχου.

Πριν από εκατομμύρια χρόνια, ένας μετεωρίτης είχε πέσει με αφάνταστη ταχύτητα στο μαλακό φλοιό της νεοσχηματισμένης Σελήνης. Η τιτάνια έκρηξη είχε φέρει κοντύτερα στην επιφάνεια πολύτιμα μέταλλα και ορυκτά. Όταν η γαλήνη ξαναήρθε και η λάβα πάγωσε, μια τεράστια ουλή απόμεινε στο πρόσωπο του Φεγγαριού για να θυμίζει το περιστατικό της σύγκρουσης. Η ηρεμία κράτησε πολλά εκατομμύρια χρόνια.

Αργότερα, πολύ αργότερα, ήρθαν οι άνθρωποι.

Εδώ και σαράντα χρόνια, ακούραστα ρομποτικά συστήματα εξόρυξης τραγάνιζαν τα ορυκτά από το υπέδαφος του Αρίσταρχου. Αυτοματοποιημένα συστήματα μεταφοράς φόρτωναν τα ορυκτά σε κάνιστρα. Πανίσχυροι επιταχυντές μάζας εκσφενδόνιζαν τα κάνιστρα σε περισελήνια τροχιά. Αυτόματα διαστημικά ρυμουλκά μετέφεραν τα ορυκτά σε διαπλανητικές τροχιές μετάβασης προς τον τελικό τους προορισμό: το περιγήινο διάστημα ή τις αποικίες σε γεωσύγχρονη τροχιά, 36.000 χλμ πάνω από τον ισημερινό.

Πίεσα μερικά πλήκτρα στο παλιομοδίτικο πληκτρολόγιό μου. Το πανόραμα του Αρίσταρχου μεγάλωσε απότομα και μετά σταθεροποιήθηκε. Το ρομποτικό εργοτάξιο έπιανε ολόκληρη την επίπεδη οθόνη. Οι κινήσεις των μηχανικών βραχιόνων και των αυτόματων οχημάτων είχαν την ψυχρή ακρίβεια των χεριών ενός χειρούργου και και την κομψότητα των βημάτων ενός χορευτή.

Κοίταξα τα δάχτυλά μου. Οι βαθιές ρυτίδες στους κόμπους ήταν τα αδιάψευστα σημάδια της ηλικίας, σημάδια που καμμιά θεραπεία μακροβιότητας δεν μπορούσε να σβήσει. Μερικές φορές ξεχνούσα ότι ήμουν εκατόν εικοσιενός ετών. Σε τέτοιες προχωρημένες ηλικίες, σου φαίνεται πως μερικές φορές οι αναμνήσεις σου ανήκουν σε κάποιον άλλον.

Έψαξα στις τράπεζες δεδομένων της κονσόλας για συμπληρωματικά στοιχεία σχετικά με το μεταλλευτικό εργοτάξιο του Αρίσταρχου. Και κατόπιν έπρεπε να κάνω πρόσβαση σε συμπληρωματικά αρχεία προκειμένου να μαζέψω πληροφορίες για το επετειακό τεύχος των 150 χρόνων.

Εκατόν πενήντα χρόνια. Σχεδόν μια ολόκληρη ζωή. Ένα περιοδικό που είχε ξεκινήσει να εκδίδεται στον γαλαζοπράσινο πλανήτη που παραμένει καρφωμένος στο μαύρο ουρανό της Σελήνης, μέρα και νύχτα, σε κάποια γωνιά αυτού του πλανήτη, σε μια γωνιά που ονομαζόταν Ελλάδα ή Hellas, όταν υπήρχαν ακόμα εθνικές επικράτειες, προτού κράτη, έθνη, οργανισμοί και εταιρίες λυώσουν και ανακατευτούν, μετατρεπόμενα σε ένα γκρίζο πολτό. Προτού όροι όπως σύνορα και εθνότητες καταντήσουν ξεπερασμένοι αναχρονισμοί. Προτού απλωθούν στον πλανήτη τα δαιδαλώδη και αλληλοσυμπλεκόμενα δίκτυα των Επιχειρηματικών Τηλεδημοκρατιών.

Μερικές φορές αναρωτιόμουν πώς η *Βιομηχανική Επιθεώρηση* εκδιδόταν κάποτε με τόσο

πρωτόγονα μέσα όπως η φωτοσύνθεση και το DTP, πώς σπαταλιούνταν τόννοι ολόκληροι πολύτιμου χαρτιού για να τυπωθούν σελίδες και κατόπιν να καταλήξουν στο καλάθι των απορριμμάτων. Συνήθως ξεχνούσα πως όταν ήμουν νέος θεωρούσα αυτά τα συστήματα σαν την τελευταία λέξη της τεχνολογίας. Συνήθως ξεχνούσα πολλά πράγματα. Όταν ξεπερνάς τα εκατό χρειάζεσαι τη βοήθεια της βαζοπρεσσίνης και των μνημονικών φαρμάκων για να θυμηθείς ακόμα και την ηλικία σου.

Μου φαινόταν σχεδόν απίθανο το γεγονός ότι η *Βιομηχανική Επιθεώρηση* υπήρξε για περισσότερο από το μισό μέρος της 150χρονης ιστορίας της, ένα περιοδικό που τυπωνόταν σε χαρτί. Όταν μπήκε στα Δίκτυα Δεδομένων, άλλαξαν πολλά. Μερικές φορές ξεφυλλίζω το τελευταίο τυπωμένο τεύχος, εκείνο του Δεκεμβρίου του 2012 και θυμάμαι άλλες εποχές. Όμως ποτέ δεν τις αναπολώ.

Έπρεπε να σταματήσω το χαζολόγημα και να πιάσω δουλειά. Έβγαλα μια σύριγγα από το συρτάρι του γραφείου μου και τη γέμισα με μια δόση βαζοπρεσσίνης. Ήταν αρκετή για να νιώσω το νου μου κοφτερό σαν ξυράφι και δραστήριο σαν πυρηνική στήλη. Τώρα ήμουν έτοιμος για δουλειά. Το επετειακό τεύχος των 150 χρόνων της *Βιομηχανικής Επιθεώρησης* απαιτεί εγρήγορση και διαύγεια σκέψης. Προς το παρόν έπρεπε να τελειώσω το τηλερεπορτάζ για το ιστορικό των ορυχείων του Αρίσταρχου. Κατόπιν έπρεπε να επιχειρήσω μια έρευνα στα αρχεία σχετικά με την βιομηχανική ιστορία των ενεργειακών συλλεκτικών συστημάτων των αποικιών της Σελήνης. Το επετειακό τεύχος έπρεπε να κυκλοφορούσε στα Δίκτυα την κατάλληλη στιγμή και εμπλουτισμένο με τις πιο εξονυχιστικές και εμπεριστατωμένες έρευνες...

Είχα αποσυρθεί στη σεληνιακή αποικία της Νακαμίτσου, της γιαπωνέζικης εταιρίας μοσχευμάτων, εδώ και σαράντα χρόνια. Δεν είχα επιστρέψει ποτέ στη Γη. Δεν με ενδιέφερε. Έτσι κι αλλιώς ήμουν πια πολύ γέρος για να αντέξω την αδυσώπητη βαρύτητα και τις ορδές των πεινασμένων μικροβίων της. Εδώ, στο ένα έκτο της βαρύτητας, τα εύθραυστα κόκκαλά μου εξακολουθούν να αντέχουν, το ανύπαρκτο ανοσοποιητικό μου σύστημα τα καταφέρνει μια χαρά και οι χημειοθεραπείες μακροβιότητας είναι πιο αποδοτικές. Ο μέσος όρος ηλικίας των αποίκων της Σελήνης είναι πάνω από εκατό χρόνια.

Εξακολουθούσα να συνεργάζομαι με το περιοδικό πιο πολύ από μια αταβιστική παρόρμηση παρά από πραγματική βιοποριστική ανάγκη. Άλλοι, πολύ νεώτεροι, πίσω στη Γη είχαν αναλάβει τα ηνία, αλλά η μακρόχρονη συνήθεια μιας ζωής δεν μπορεί να απορριφθεί. Το περιοδικό είχε εισχωρήσει μέσα μου σαν ιός, είχε πολλαπλασιαστεί και εγκατασταθεί στους ιστούς μου, μεταλάσσοντάς τους σε κάτι διαφορετικό. Μερικές φορές θεωρούσα πως δεν υπήρχε απλώς μια συμβιωτική σχέση, αλλά πως το περιοδικό και εγώ ήταν το ένα και το αυτό. Ίσως η διαπίστωση αυτή να μην απείχε και πολύ από την πραγματικότητα.

Δεν χρειαζόταν να βγαίνω έξω. Οι αυτόματες

κάμερες στους περισελήνιους δορυφόρους μπορούσαν να διοχετεύσουν οποιαδήποτε πληροφορία, οποιοδήποτε πλάνο, οποιουδήποτε σημείου της Σελήνης ήθελα, σε ελάχιστα κλάσματα του δευτερολέπτου. Από την κονσόλα του γραφείου μου, είχα ολόκληρο τον κόσμο στην απόσταση του μισού μέτρου.

Στο παρελθόν δεν εργαζόμουν ως ξένος ανταποκριτής. Τώρα όμως ήμουν ο αποκλειστικός ανταποκριτής της *Βιομηχανικής Επιθεώρησης* στη Σελήνη. Είχα ξεθάψει κάμποσες καλές ιστορίες και ακόμα περισσότερες αποκλειστικότητες. Κι η ενέργεια που αντλούσα από τις επιτυχίες μου με τόνωνε περισσότερο κι από οποιοδήποτε ψυχοενεργητικό φάρμακο.

Από την κονσόλα μου, στο μικρό διαμέρισμα, σε μια γωνιά της Νακαμίτσου-σίτυ κυνηγούσα φήμες, δεδομένα ή κολάκευα, δωροδοκούσα κι εμπορευόμουν επιδέξια πληροφορίες. Δούλευα με το σθένος των φαρμάκων και την υπομονή της ηλικίας. Η δουλειά έκανε τα χρόνια να περνούν γρήγορα. Κάποτε ο χρόνος μου φαινόταν συμπαγής σαν ατσάλι. Τώρα κυλούσε μέσα από τα δάχτυλά μου και έτρεχε σαν άμμος. Για τους πραγματικά γέρους, ο χρόνος δεν είναι μια απαλή πνοή ανέμου. Είναι μια λυσσασμένη καταιγίδα που σαρώνει τα πάντα στο διάβα της! Σβήνει το παρελθόν, παραμορφώνει τις καταχωρημένες εμπειρίες και διαβρώνει τις αναμνήσεις σαν οξύ.

Σηκώθηκα με αργές κινήσεις από την πολυθρόνα μου, αφήνοντας το αυτόματο πρόγραμμα να ψάχνει για πληροφορίες στα αρχεία. Άνοιξα

ένα ντουλαπάκι και έβγαλα ένα μπουκάλι ποτό. Βαζοπρεσσίνη και αλκοόλ δεν ήταν και τόσο ωφέλιμος συνδυασμός, αλλά μερικές φορές επέτρεπα στον εαυτό μου μερικές ασωτείες.

Είχα μισογεμίσει το ποτήρι, όταν ακούστηκε το ελαφρύ κουδούνισμα που φανέρωνε κάποια διαπλανητική κλήση. Άφησα το ποτήρι παράμερα και πίεσα μερικά πλήκτρα στην κονσόλα. Στην οθόνη, το πανόραμα του εργοτάξιου του Αρίσταρχου, αντικαταστάθηκε από ένα πρόσωπο.

Για μερικά δευτερόλεπτα δεν το αναγνώρισα. Κατόπιν το σοκ της αναγνώρισης με χτύπησε λες κι είχα αγγίξει ένα γυμνό καλώδιο.

«Ρόμπερτ», είπα, περισσότερο για να το ακούσω εγώ παρά αυτός. «Εσύ είσαι;»

Το πρόσωπο στην οθόνη έλαμπε από πλαστή υγεία. Χαμογέλασε.

«Όχι ακριβώς. Πάντως μπορείς να με φωνάζεις έτσι. Πρακτικά δεν υπάρχει διαφορά».

«Τι εννοείς;» ρώτησα. Ταυτόχρονα, αναμνήσεις σχεδόν ενός αιώνα παλιές, ξεπηδούσαν από τα βάθη της μνήμης μου, σπρωγμένες από τη βαζοπρεσσίνη. Ένας παλιός γνώριμος, ένας παλιός συνεργάτης, όταν το περιοδικό ήταν έντυπο, όταν εκδιδόταν στη Γη, όταν...

«Εννοώ ότι δεν είμαι ακριβώς αυτός — ή μάλλον *αυτό* — που βλέπεις. Έχεις πάρει βαζοπρεσσίνη, έτσι δεν είναι;»

«Ναι».

«Γι' αυτό με αναγνώρισες αμέσως. Μια παροιμία λέει ότι αν δεν μπορείς να θυμηθείς κάτι όταν είσαι υπό την επήρεια της βαζοπρεσσίνης, δεν πρόκειται να το θυμηθείς ποτέ».

«Έτσι είναι», είπα μηχανικά, πίνοντας μια γουλιά από το ποτό μου. Κατόπιν πρόσεξα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με το είδωλο του Ρόμπερτ. Οι λεπτομέρειες των χαρακτηριστικών, οι ιδιοσυγκρασιακές κινήσεις του ήταν πολύ τέλειες για να είναι αληθινές. Τελικά η συνειδητοποίηση ότι το πρόσωπο ήταν ακριβώς έτσι όπως το θυμόμουν εδώ και δεκαετίες, με έκανε να γουρλώσω τα μάτια.

«Μα αυτό είναι αδύνατον», είπα. Το ποτήρι έφυγε από τα χέρια μου. Διαγράφοντας μια τροχιά σε αργή κίνηση, έπεσε στο πάτωμα όπου συντρίφτηκε σε πολλά μικρά θρύψαλλα.

«Πράγματι είναι αδύνατον», είπε το είδωλο. «Ειδωθήκαμε για τελευταία φορά πριν από κάμποσες δεκαετίες. Ούτε που θυμάμαι πόσες. Πρέπει να συμβουλευτώ τα προσωπικά αρχεία μου. Συνήθως ξεχνάω και πόσων χρονών είμαι. Νομίζω πρέπει να πλησιάζω τα εκατόν σαράντα».

«Είσαι μια ηλεκτρονική προσομοίωση», είπα. Η καρδιά μου χτυπούσε πιο ομαλά τώρα. Είχα πάρει μια δόση καρδιοτονωτικών. «Είσαι ένα είδωλο δημιουργημένο από έξυπνα γραφικά κομπιούτερ. Η τελειότητά σου είναι πολύ εντυπωσιακή για να είναι αληθινή».

«Συνήθως ελάχιστοι το αντιλαμβάνονται αμέσως», είπε το είδωλο. «Έχω εγκαταλείψει τα δεσμά της σάρκας εδώ και είκοσι περίπου χρόνια».

«Διάβασα για εσάς τους τηλεδημοσιογράφους», είπα αμήχανα. «Εσάς που πουλήσατε το σώμα σας σε εταιρίες μοσχευμάτων και κρατήσατε μόνο τον εγκέφαλό σας, συνδέοντάς τον

με κόμβους εισαγωγής δεδομένων».

«Ξέρεις, όσο πιο νέος πουλήσεις το σώμα σου σε εταιρία μοσχευμάτων, τόσο πιο καλή τιμή πιάνουν τα όργανά σου», είπε ανέμελα ο Ρόμπερτ. «Και τόσο πιο καλά συστήματα κόμβων δεδομένων μπορείς να αγοράσεις. Εγώ εκχώρησα το σώμα μου στην Ακάγκι Κεϊρέτσου. Έχουν πλήρη δικαιώματα εκμετάλλευσης της ιστοσυμβατότητας, όχι όμως τη δυνατότητα κλωνισμού μου».

«Πρέπει να υπάρχουν και κάποια όρια», ψέλλισα.

«Ασφαλώς. Βέβαια ο πονοκέφαλος — όσο ακόμα έχεις κεφάλι — είναι να βρεις που θα πρέπει να αφήσεις τον εγκέφαλό σου. Πρέπει να νοικιάσεις μια κρυοκυψέλη σε κάποιο βιομηχανικό συγκρότημα — και το ψάξιμο είναι μεγάλος μπελάς. Μετά όμως τα υπόλοιπα είναι εύκολα».

«Εσύ πού έχεις αφήσει τον εγκέφαλό σου;» ρώτησα το είδωλο. Προφανώς έπρεπε να τον είχε αφήσει κάπου εδώ κοντά, διαφορετικά θα υπήρχε χρονική καθυστέρηση στο σήμα.

Το είδωλο σήκωσε τους ώμους.

«Κάπου σε περισελήνια τροχιά. Νομίζω στο Κονκλάβιο του Κέπλερ. Μπορεί και όχι. Άλλωστε δεν έχει σημασία».

«Και τι έχει σημασία;»

«Το γεγονός ότι μόνο αποσπώμενος από τα δεσμά της σάρκας μπορείς να γίνεις πραγματικός δημοσιογράφος».

Σούφρωσα τα φρύδια μου και ένιωσα ελαφρά προσβεβλημένος.

«Για εξηγήσου».

«Εσύ βασίζεσαι στις αυτόματες κάμερες και

στην κονσόλα σου για να έχεις πρόσβαση σε πληροφορίες. Εγώ μπορώ και είμαι εκεί. Και όχι μόνο σε ένα σημείο. Μπορώ να βρίσκομαι σε πολλά σημεία ταυτόχρονα. Εσύ δεν μπορείς να βιώσεις τι είναι η πολλαπλή παρουσία. Είναι μια αίσθηση που δεν την εξηγείς. Μόνο τη βιώνεις».

«Πώς είναι δυνατόν».

Το είδωλο αναστέναξε. Η κίνησή του ήταν τόσο τέλεια που ανατρίχιασα.

«Όταν ο νους, η συνειδητότητα, αρχίζει και ρέει μέσα στα καλώδια και κυκλοφορεί πλέον με δέσμες ραδιοκυμάτων, τότε δεν είναι αυτό που ξέρεις. Όλα ανάγονται σε θέματα εισαγωγής δεδομένων. Οι αισθήσεις διευρύνονται. Μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα μπορώ να συνδεθώ χάρη στη ραδιοεπαφή με μια κάμερα χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από εδώ και να παρακολουθήσω ό,τι βλέπει η κάμερα. Μπορώ να διακρίνω στο υπέρυθρο, στο υπεριώδες. Μπορώ να δω τα ραδιοκύματα, την κοσμική ακτινοβολία, να ακούσω το βρυχηθμό των κβαζάρ και το ρυθμικό χτύπο των αστεριών νετρονίων. Μπορώ να συνδεθώ με ένα δορυφόρο σε τροχιά γύρω από τη Γη. Ή με ένα αυτόματο ρομπότ που περιδιαβάζει στην επιφάνεια του Άρη. Ή ακόμη με ένα μετεωρολογικό μπαλλόνι στα σύννεφα του Δία. Μπορώ να ταξιδέψω παντού, όπου υπάρχει κάποιος ανθρωποποίητος σταθμός δεδομένων, κάποια κάμερα, ή κάποιος δορυφόρος με τερματικό πρόσβασης. Μπορώ να ταξιδεύω με την ταχύτητα που ταξιδεύουν τα ραδιοκύματα, από τις παρυφές του Ήλιου μέχρι τους πάγους του Πλούτωνα. Τα όρια της ανθρωπότητας είναι και τα όρια του νου!..».

Είχα μείνει άναυδος.

«Μα τότε δεν μπορείς να θεωρηθείς ζωντανός», είπα.

Το είδωλο γέλασε.

«Νομικά είμαι ζωντανός, αν αυτό έχει κάποια σημασία, αλλά στην πραγματικότητα δεν έχει καμία. Ίσως να ήταν καλύτερο αν με θεωρούσες ως αυτόνομο λογισμικό. Έξυπνο software με δικαιώματα αυτοδιαχείρισης. Τέλος πάντων, ας μην ασχολούμαστε με τα επουσιώδη. Η κατάσταση αυτή έχει τα πλεονεκτήματά της».

«Φαντάζομαι ότι τώρα θα μπορείς να βρίσκεσαι πραγματικά όπου θελήσεις σε χρόνο μηδέν».

«Ακριβώς. Το όνειρο του κάθε δημοσιογράφου. Μπορείς να σκεφτείς τίποτα καλύτερο;»

«Όχι».

«Δεν κάνεις πρόσβαση στο Δίκτυο. Είσαι ο ίδιος το Δίκτυο», είπε το είδωλο.

«Πραγματικά».

«Όλα είναι πληροφορίες. Οι ειδήσεις, το χρήμα, ακόμα και η ίδια η ζωή μας. Είμαι πολύ ευτυχισμένος που ανακάλυψα ένα άμεσο τρόπο πρόσβασης στις πληροφορίες, πέρα από τα πρωτόγονα πληκτρολόγια, τις κονσόλες και τα συστήματα αναγνώρισης φωνής».

«Και δεν νιώθεις μοναξιά, χαμένος στο Δίκτυο»;

Το είδωλο του Ρόμπερτ γέλασε.

«Μοναξιά!... Η μοναξιά είναι γι' αυτούς που παραμένουν ακόμα δέσμιοι της σάρκας. Τους σκλάβους των συναισθημάτων. Όταν είσαι τα πάντα, δεν είσαι μόνος σου. *Δεν μπορείς* να είσαι μόνος σου. Έχεις ένα ολόκληρο σύμπαν να εξε-

ρευνήσεις. Ρέεις σαν ηλεκτρικό ρεύμα. Για την ακρίβεια είσαι πράγματι ηλεκτρικό ρεύμα. Εξ άλλου υπάρχουν κι άλλοι εδώ».

«Κι άλλοι»;

«Τηλεδημοσιογράφοι. Άτομα σαν την αφεντιά μου που βυσματώθηκαν στα Δίκτυα και τώρα είναι περιζήτητοι από τα πρακτορεία πληροφοριών, τα περιοδικά, τα κανάλια...».

«Κι εσύ για ποιόν δουλεύεις τώρα»;

«Για πολλούς και διάφορους. Αλλά ο χρόνος χάνει την έννοιά του. Υπάρχουν και περίοδοι που απλώς βολοδέρνω χωρίς σκοπό, ακολουθώντας απλώς τον ηλιακό άνεμο ή τα μαγνητικά πεδία των πλανητών. Μέχρι ο εγκέφαλός μου να κλατάρει — κάτι που δεν θα γίνει μέσα στους επόμενους μερικούς αιώνες — θα μπορώ να είμαι ένα Φάντασμα στη Μηχανή. Εξ άλλου ανά πάσα στιγμή μπορώ να ζητήσω πίσω το σώμα μου από την Ακάγκι Κεϊρέτσου και να ζήσω σαν δέσμιος της σάρκας. Όμως δεν είμαι ηλίθιος να το κάνω. Άλλωστε αμφιβάλλω αν κι οι ίδιοι θεωρούν οικονομικά συμφέρον να κρατούν αρχείο για το πού πούλησαν τα όργανά μου και τους ιστούς μου».

Έμεινα για λίγο συλλογισμένος. Το μυαλό μου έπαιρνε στροφές. Το πρόσωπο στην οθόνη είχε αρχίσει να τρεμοσβήνει. Σύντομα η επαφή θα χανόταν.

«Σε λίγο θα πρέπει να διακόψουμε την επαφή. Μια ριπή σωματιδίων εξ αιτίας μιας ηλιακής έκλαμψης κατευθύνεται προς τα εδώ. Αχ, μακάρι να μπορούσες να δεις αυτή την έκλαμψη!» Μεγαλείο!

«...».

«Μια στιγμή», είπα. Μου είχε έρθει μια ιδέα.

«Τι θέλεις;»

«Θα θυμάσαι την παλιότερη συνεργασία μας;»

«Φυσικά. Έχουν περάσει πολλές δεκαετίες, αλλά τη θυμάμαι. Και λοιπόν;»

«Ετοιμάζουμε ένα επετειακό τεύχος για τα 150 χρόνια μας. Ενδιαφέρεσαι;»

Το είδωλο έμεινε για μια στιγμή σκεπτικό. Τα παράσιτα είχαν αυξηθεί.

«Και βέβαια. Τι θα ήθελες να σας ετοιμάσω;»

«Κάτι σχετικά με αυτά που μου έλεγες πριν. Για τους τηλεδημοσιογράφους, για τη δυνατότητα να βρίσκεσαι εκεί την ώρα που συμβαίνει το γεγονός. Για την ταυτόχρονη παρουσία σε πολλά μέρη...».

«Και τι θέση έχει ένα τέτοιο ρεπορτάζ σε ένα επετειακό τεύχος οικονομικού περιοδικού;» ρώτησε το είδωλο με μια μικρή δόση ειρωνείας στη φωνή του.

«Έλα τώρα Ρόμπερτ, καταλαβαίνεις τι εννοώ. Θέλω ένα κομμάτι σχετικά με τις φανταστικές επιπτώσεις αυτής της καινοτομίας στην ίδια την έννοια της πληροφόρησης, στην ίδια την έννοια της δημοσιογραφίας. Εξ άλλου εσύ είπες ότι τα πάντα είναι πληροφορίες. Ακόμα και το χρήμα, η βιομηχανία, τα πάντα. Όταν είσαι εσύ ο ίδιος το Δίκτυο, όταν είσαι εσύ ο ίδιος το περιοδικό, όταν ο αναγνώστης γίνεται αυτόπτυς μάρτυρας στο γεγονός, δεν νομίζεις ότι πραγματοποιούνται ορισμένες αλλαγές στην ίδια τη φύση της δουλειάς μας»;

«Το σοκ του μέλλοντος», είπε το είδωλο.

«Ακριβώς. Όποιος δεν προσαρμόζεται πάει στην μπάντα. Με τη βοήθειά σου θα είμαστε καινοτόμοι. Θα βάλουμε τα θεμέλια για την αλλαγή των ίδιων των εννοιών! Αναγνώστης, δημοσιογράφος, συντάκτης, περιοδικό, είδηση. Σκέτοι αναχρονισμοί. Τώρα που σε βρήκα δεν αφήνω να μου φύγει τέτοιο λαυράκι. Λέγε λοιπόν, θα συνεργαστείς;»

«Γιατί όχι».

«Ωραία. Όταν τελειώσει η έκλαμψη, ξαναέλα σε επαφή με την κονσόλα μου...».

Το είδωλο χάθηκε από την οθόνη και αντικαταστάθηκε από χιόνια και παράσιτα. Από τα ηχεία ακουγόταν ένας λευκός θόρυβος. Πίεσα μερικά πλήκτρα. Τα χιόνια αντικαταστάθηκαν από το πανόραμα του Αρίσταρχου.

Το πρόγραμμα ανίχνευσης δεδομένων λειτουργούσε ακόμα. Κοίταξα τα θρύψαλα του ποτηριού στο πάτωμα και κατόπιν έρριξα μια ματιά από το παράθυρο.

Η γαλαζοπράσινη Γη κρεμόταν σαν τεράστιο εκτυφλωτικό κόσμημα στο μαύρο σεληνιακό ουρανό. Μου φάνηκε περίεργο που είχα γεννηθεί και ζήσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου εκεί πέρα. Κι όμως υπήρχαν περισσότερο περίεργα πράγματα από την συμβατική ζωή μέσα σε ένα συμβατικό σώμα.

Ταιριαστή σύμπτωση για την συμπλήρωση του ενάμισι αιώνα από την αρχή της έκδοσης του περιοδικού. Από το πιεστήριο στο DTP. Από το DTP στην ηλεκτρονική μορφή. Από την ηλεκτρονική μορφή στα Δίκτυα. Και από τα Δίκτυα... πού; Αυτή είναι μια ερώτηση που ελπίζω να απαντήσω προτού εκδοθεί το επετειακό τεύχος των 200 χρόνων του περιοδικού. Άλλωστε θα είμαι μόνο εκατόν εβδομήντα χρονών τότε.

ΚΛΑΔΟΓΕΝΕΣΗ

του Θανάση Βέμπου

Ποιος είναι ο εχθρός; Η τεχνολογία που εξελίσσεται με άλματα ή η μικρόνοια που ανανεώνεται σε κάθε γενιά χειρότερη και κατακλύζει τον κόσμο σαν μολυσματικός ιός;

Υπάρχει άραγε ελπίδα πέρα από το οικολογικό χάος του τεχνοφασισμού;

Ναι, υπάρχει.

Η ζεστή πνοή του Έρωτα, γιου της Νύχτας, αδελφού του Ύπνου και του Θάνατου, που λυώνει τους πάγους, τους μεταμορφώνει σε ζωογόνο νερό κι έπειτα σε ατμούς έκστασης.

Και τότε, στο όνομα του Έρωτα, έρχεται πρόθυμη η τεχνολογία να παλέψει και να νικήσει ακόμη και το θάνατο!...

Μ.Β.

«Θα αλλάξετε γνώμη, αλλά δεν θα είστε ελεύθεροι. Η στιγμή της ελευθερίας σας ήταν χτες».

Τόμας Έλλιοτ

Το στρατοσφαιρικό αεροπλάνο κατέβαινε αργά από τον γκρίζο ουρανό, υπακούοντας στον αμείλικτο νόμο της βαρύτητας. Οι κινητήρες του μετέτρεπαν την ελεύθερη πτώση σε μια απαλή προσέγγιση.

Όπως αυτή ενός πουλιού που επιστρέφει στη φωλιά του, σκέφτηκα χαμογελώντας και απολαμβάνοντας το πανόραμα του εδάφους. Μόνο που ένα υδρογονοκίνητο SST είναι καλύτερο από ένα πουλί. Πετά πιο ψηλά και πιο γρήγορα. Δεν κουράζεται. Επιδιορθώνεται. Κι εκτός αυτού, τα πουλιά έχουν πια εξαφανιστεί από παντού, εκτός από τους λιγοστούς θύλακες εύκρατου κλίματος — αν εξαιρέσει κανείς τους αφηνιασμένους και εκτός ελέγχου βιότοπους, τις ζούγκλες από ζιζάνια στην Αφρική και τη Νότιο Αμερική.

Τα χείλη προσβολής του αεροπλάνου μετασχηματίστηκαν για να εκμεταλλευτούν όσο το δυνατόν καλύτερα τους νόμους της αεροδυναμι-

κής. Τα τροποποιημένα μόρια του κράματος πολυάνθρακα-ζαϊλάρ σάλεψαν και μετά σταθεροποιήθηκαν πάλι στη θέση τους, σύμφωνα με τις εντολές του κεντρικού κομπιούτερ του σκάφους, που διοχετεύονταν από το νευρικό δίκτυο οπτικών ινών.

Στην επίπεδη οπτική επιφάνεια, στη ράχη του μπροστινού καθίσματος, περνούσε το πανόραμα της παλιάς Αθήνας με αρκετή ταχύτητα, όλο και πιο ευδιάκριτο, καθώς το αεροσκάφος χαμήλωνε ολοένα.

Η απέραντη γκρίζα μονοτονία του χαλιού από ερείπια και κρατήρες, έσπαζε πού και πού από κάποια πράσινη κηλίδα. Ήταν το αφύσικο πράσινο των γενετικά ανασυνδυασμένων δέντρων της Eco-Recombo, της εταιρίας που αναλάμβανε εργασίες περιβαλλοντικής μηχανικής και οικολογικής ανάνηψης για λογαριασμό των Τηλεδημοκρατιών. Παρατήρησα πως οι κηλίδες του πράσινου είχαν αυξηθεί από την εποχή του τελευταίου μου ταξιδιού. Το νεκρό λεκανοπέδιο άλλαζε όψη αργά αλλά σταθερά. Όσο απ' αυτό δηλαδή είχε απομείνει πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας.

Το αεροσκάφος πλησίαζε ολοένα και περισσότερο στον προορισμό του. Για ελάχιστα δευτερόλεπτα φάνηκε στην οθόνη μια κυκλική αποψιλωμένη περιοχή γεμάτη από τους γκριζόχρωμους θόλους των περιβαλλοντικών συνεργείων της Eco-Recombo. Μερικές σιλουέττες διακρίνονταν αχνά γύρω από τους θόλους.

Η μικρή οθόνη ενδείξεων πάνω από την οθόνη παρατήρησης, έδειχνε πόση ώρα είχε παραμείνει ακόμη μέχρι την προσεδάφιση: οκτώ λεπτά. Σε μια μικροσκοπική πινακίδα από έξυπνο πολυπλαστικό σχηματίστηκε αργά η λέξη «Προσδεθείτε» με ανάγλυφα κομψά γράμματα.

Έσφιξα ανάμεσα στις γάμπες μου τον μικρό χαρτοφύλακα που ήταν και η μοναδική μου αποσκευή. Αν όλα πήγαιναν καλά — που θα πήγαιναν — θα έλυνα το βιοποριστικό μου πρόβλημα για τον επόμενο μήνα — ίσως και για τον μεθεπόμενο.

Για πρώτη φορά πρόσεξα καλά τον επιβάτη που καθόταν στο διπλανό κάθισμα. Ήταν ένας ηλικιωμένος Καυκάσιος με ακριβό κοντομάνικο κρεμ κοστούμι αλλά κακόγουστο πολύχρωμο παπιγιόν. Η γυμνή σάρκα των χεριών του ήταν ένα μωσαϊκό από ρυτίδες, διάσπαρτα βύσματα, δερμομεταλλικές εμφυτεύσεις και υποδόριες καλωδιώσεις. Μπορούσα να αναγνωρίσω ένα ρυθμιστή χοληστερίνης, μια βαλβίδα εισαγωγής χημικών στην κυκλοφορία του αίματος, και ένα μόνιτορ. Ο γέρος θα έπρεπε να έχει δώσει μια περιουσία για προγράμματα μακροβιότητας. Και κατά τα φαινόμενα ήταν τυχερός που είχε καταφέρει να επιβιώσει. Θα έπρεπε να είναι πάνω από εκατόν πενήντα χρονών. Οι Τηλεδημοκρατίες με έδρα το Δακτύλιο, κατέχουν την καλύτερη βιοϊατρική τεχνολογία σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Ο γέρος παρατηρούσε την οθόνη κουνώντας το κεφάλι αργά. Κατόπιν, στράφηκε προς το μέρος μου. Πρόσεξα ότι τα τεχνητά του μάτια δεν είχαν ίριδες.

«Πώς κατάντησε έτσι η πιο όμορφη πόλη του

κόσμου;», είπε. Περισσότερο σκεφτόταν φωναχτά. «Πώς την κατάντησαν έτσι»;

Σε άλλη περίπτωση δεν θα είχα κέφι για κουβέντα. Όμως τώρα η σκέψη ότι είχα πετύχει στην αποστολή μου, με ανέβαζε περισσότερο και από μια γερή δόση νοραδρεναλίνης.

«Ποιοί την κατάντησαν έτσι μπάρμπα;», ρώτησα εύθυμα, στρώνοντας τα πράσινα κοντοκουρεμένα μαλλιά μου.

Εκείνος με κοίταξε με μια απροσδιόριστη έκφραση. Έχω ακούσει ότι οι υπερήλικες χάνουν συχνά την επαφή με το περιβάλλον. Όμως ο γέρος συνέχισε.

«Οι Μεταβιομηχανικοί. Αυτοί οι καταραμένοι Μεταβιομηχανικοί. Διατηρήσιμη ανάπτυξη, οικολογική ισορροπία, ανακύκλωση. Και ορθολογική διαχείριση. Και κόντρα ορθολογική διαχείριση. Έλεγχος παντού. Ένας πολιτισμός σχεδιασμένος μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Τίποτα να μην πηγαίνει χαμένο. Μέχρι και τα σκατά μας παξιμάδια μας τα έκαναν...».

Τον κοίταξα σκεπτικός. Ακόμα ένα απομεινάρι της παλιάς εποχής. Ξεφύσησα. Κανονικά θα έπρεπε να απαγορεύουν την εφαρμογή προγραμμάτων μακροζωίας σε άτομα που ξεπερνούν τα εκατόν είκοσι. Είπα να τον τσιγκλήσω λιγάκι.

«Κι εσύ πώς θάθελες να ήταν ο κόσμος γέρο;», τον ρώτησα.

Τα μάτια του έγιναν ξαφνικά απλανή. Χωρίς αμφιβολία είχε ήδη ξεχάσει την παρουσία μου. Το μόνιτορ στον πήχυ του έφεγγε κόκκινο και ο

μετρητής σφυγμών παρουσίασε μια ανησυχητική αύξηση.

«Αθήνα, τσιμεντόπετρα στης Γης το δαχτυλίδι. Έτσι έγραψε ένας ποιητής, που δεν θυμάμαι πια το όνομά του. Όταν ήμουν νέος διάβαζα τα έργα του στις τράπεζες δεδομένων. Ποίηση. Τέχνη. Όταν αυτή η πόλη ήταν ανθρώπινη, όταν υπήρχαν ακόμα ανοιχτές πλατείες, όταν μπορούσες να κυκλοφορείς με το ηλεκτραυτοκίνητό σου όπου ήθελες, όταν μπορούσες να πετάς κάτω σκουπίδια και να φτύνεις στο πεζοδρόμιο χωρίς να σε συλλαμβάνουν. Όταν μπορούσαμε να αφήνουμε τα φώτα ανοιχτά, τις βρύσες να τρέχουν και την τρι- τηλεόραση να παίζει...».

Τι μπούρδες έλεγε τώρα το ραμολιμέντο; Με εκνεύρισε. Με μια γρήγορη κίνηση, έβγαλα τον εισπνευστήρα μου από την τσέπη και έρριξα μια γρήγορη ριπή νοραδρεναλίνης στην βαλβίδα εισαγωγής χημικών στο εσωτερικό μέρος του αγκώνα του γέρου. Μετά τον ξανάβαλα στη θέση του.

Ξαφνικά ο γέρος σταμάτησε το παραλήρημα. Σάλια άρχισαν να τρέχουν από το στόμα του. Τα μόνιτορ στον πήχυ του αφηνίασαν και τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν.

Φώναξα την αεροσυνοδό. Οι υπόλοιποι επιβάτες είχαν στρίψει το κεφάλι τους για να δουν τι γινόταν. Η αεροσυνοδός έφτασε τρέχοντας μαζί με μια κινητή ιατρική μονάδα. Με γρήγορες κινήσεις σύνδεσε τα βύσματά της στις ανάλογες χρωμιωμένες υποδοχές στον τράχηλο του γέρου. Σε λίγα δευτερόλεπτα ο παππούς είχε ηρε-

μήσει — μαζί με τις ενδείξεις στα μόνιτορ του χεριού του. Ανέπνεε κανονικά.

«Θα τον πείραξε το ταξίδι», είπα δήθεν ανέμελα, χαμογελώντας στην κοκκινομάλλα αεροσυνοδό. Προσέχοντας καλύτερα, είδα πως η κοπέλα είχε αντικαταστήσει τα μαλλιά της με ιριδίζουσες οπτικές ίνες.

«Ναι, σίγουρα», είπε εκείνη, ανακουφισμένη που ο γέρος την είχε σκαπουλάρει. «Κανονικά θάπρεπε να τους ξαποστέλνουν όλους αυτούς στο διάστημα, για να γλυτώσουμε μια και καλή».

Αυτό να το πεις στους Δραπέτες, σκέφτηκα, αλλά ήμουν αρκετά συνετός ώστε να μην εξωτερικεύσω τις σκέψεις μου.

Το αεροπλάνο προσγειωνόταν. Το γκρίζο τάρμακ φάνηκε να πλησιάζει, προτού ακολουθήσει το ανάλαφρο τράνταγμα της παραγωγής του στρώματος αέρα που δημιουργούνταν αυτόματα από τα ακροφύσια στην κοιλιά του αεροπλάνου. Το σκάφος επιβράδυνε την πορεία του και σταμάτησε αργά.

Σηκώθηκα από το κάθισμα. Τώρα ο γέρος κοιμόταν με τα τεχνητά του μάτια και το στόμα ορθάνοιχτα. Τον προσπέρασα γρήγορα και βγήκα στο διάδρομο σφίγγοντας στα χέρια μου τον πολύτιμο χαρτοφύλακα. Οι υπόλοιποι επιβάτες άρχισαν να σηκώνονται αργά από τα καθίσματά τους. Ήταν όλοι σχεδόν υπεραιωνόβιοι. Άλλωστε οι περισσότεροι που ταξίδευαν στην Ιαπωνία ήταν γέροι που ήθελαν να επιμηκύνουν τη ζωή τους. Οι Γιαπωνέζοι — όταν αποτελούσαν ακόμα εθνική οντότητα — ήταν εκείνοι που έκαναν τα πρώτα μεγάλα βήματα στην τεχνολογία

της μακροβιότητας. Άλλωστε αυτοί ήταν και οι πρώτοι στον κόσμο που αντιμετώπισαν το Μεγάλο Γκριζάρισμα.

Κατευθύνθηκα προς την έξοδο. Από την ανοιχτή πόρτα έμπαινε ένας ψυχρός αέρας.

Το βαγόνι του μετρό ήταν σχεδόν άδειο καθώς έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα στα έγκατα της Γης, κάτω από την πεδιάδα των Μεσογείων. Στο βαγόνι, εκτός από μένα υπήρχαν δυο κοπέλες με πέτσινες στολές και προσωπικά-φορετά κομπιούτερ, και μια παρέα γέρων με συντηρητικά ρούχα και καπέλα.

Στη ράχη του καθίσματος η οθόνη πρόβαλε τηλεοπτικές εικόνες. Μπορούσες να διαλέξεις ανάμεσα σε τεχνητά τοπία, δελτία ειδήσεων, μουσικοπτικά προγράμματα και πορνοταινίες. Πού και πού παρεμβάλλονταν ταχυπλάνα υποσυναίσθητων διαφημίσεων.

Κοίταξα τη μοναδική προσθετική εμφύτευση που είχα στο κορμί μου: το ρολόι/ημερολόγιο/organizer στον καρπό μου. Το ραντεβού ήταν σε εικοσιπέντε λεπτά. Προλάβαινα άνετα, αλλά θα ένιωθα πιο άνετα όταν θα παρέδιδα το χαρτοφύλακα. Διάλεξα τα δελτία ειδήσεων.

Το είδωλο της τηλεπαρουσιάστριας είχε την ανώνυμη, αψεγάδιαστη ομορφιά μιας τεχνητής προσωπικότητας. Δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα αυτόνομο εμπειροσύστημα -όπως όλες οι τηλεπαρουσιάστριες.

Η τηλεπαρουσιάστρια μιλούσε για τις προσπάθειες της αστυνομίας της Τηλεδημοκρατίας Οτσόα-Τορμόλεν να εξαρθρώσει τα κέντρα

στρατολόγησης των Δραπετών στο Βερολίνο. Ακολούθησαν πλάνα διαδηλωτών στην Πύλη του Βρανδεμβούργου να κρατούν στερεοσκοπικούς προβολείς, με τους οποίους πρόβαλαν συνθήματα και συνθετικές εικόνες στον αέρα. Οι διαδηλωτές διεκδικούσαν το δικαίωμα της ελεύθερης προσχώρησης στους Δραπέτες.

Έξυσα το λαιμό μου. Ετερόκλητες σκέψεις άρχισαν να περνούν από το μυαλό μου. Οι Δραπέτες. Οι Τηλεδημοκρατίες. Τα ξεχασμένα από το Θεό θλιβερά Βιομηχανικά Κονκλάβια στις ερήμους της Ασίας και της Νότιας Αμερικής. Οι μη-πολίτες που περιφέρονταν ανάμεσα στις χαραμάδες των δομών του πολιτισμού μας σαν τις κατσαρίδες.

Τουλάχιστον οι Δραπέτες είχαν τολμήσει. Είχαν σπάσει τα όρια. Είχαν ξεφύγει από την κόλαση.

Έρριξα μια ματιά στις κοπέλες. Η μια χασκογελούσε. Δεν είχε επαφή με την πραγματικότητα. Το μακιγιαρισμένο πρόσωπό της σκεπαζόταν σχεδόν ολόκληρο από το πτυσσόμενο προσάρτημα προβολής εικόνων στον αμφιβληστροειδή. Η άλλη είχε βγάλει τον εισπνευστήρα της και τραβούσε βαθιές τζούρες. Τα μάγουλά της ήταν κατακόκκινα.

Να δυο Δραπέτες, ενός διαφορετικού είδους. Σκέφτηκα πως δεν διέφεραν και πολύ από τους πραγματικούς Δραπέτες. Εσωτερικό και εξωτερικό διάστημα. Τι διαφορά είχε; Σήκωσα τους ώμους μου.

Δεν ήταν ώρα για υπαρξιακές ανησυχίες. Ξετρύπωσα κι εγώ τον εισπνευστήρα από την τσέπη μου και τράβηξα μια καλή ρουφηξιά φαινυλοξανθίνης. Ένα κύμα ευφορίας με πλημμύρισε, κάνοντάς με να νιώθω ευτυχισμένος.

«Ακουμπείστε τον δείκτη σας στην λευκή επιφάνεια κ. Καρρά», ακούστηκε η μελιστάλαχτη φωνή του ιατρικού εμπειροσυστήματος της ασφάλειας του γραφείου. Το γραφείο ανήκε στον Φίλιπ Τσάικιν, διευθυντή του Τμήματος Εξωτερικών Υποθέσεων της τοπικής αντιπροσωπείας της Επιχειρηματικής Τηλεδημοκρατίας Κάρτερ-Χούα. Το τμήμα αυτό, όπως και τα ανάλογα τμήματα άλλων Τηλεδημοκρατιών, ήταν το όνομα-βιτρίνα που κάλυπτε τις κομψές και προσεκτικές κινήσεις της βιομηχανικής κατασκοπείας.

Χαμογέλασα και ακούμπησα το δάχτυλο στην επιφάνεια. Το Τμήμα Εξωτερικών Υποθέσεων δεν εμπιστευόταν ούτε τον εαυτό του. Δηλαδή, υπήρχε άραγε περίπτωση να με είχαν σκοτώσει και αντικαταστήσει με ένα πιστό αντίγραφο που θα είχε και τα ίδια — χειρουργικά τροποποιημένα — δακτυλικά αποτυπώματα; Μερικές φορές η καχυποψία του Τμήματος άγγιζε τα όρια της παράνοιας.

Ένα ανεπαίσθητο τσίμπημα στο δάχτυλο, σήμαινε ότι το απειροελάχιστο δείγμα αίματος είχε ληφθεί για την εξέταση του γενετικού αποτυπώματος του DNA μου. Στην οθόνη εμφανίστηκε ένα γυναικείο πρόσωπο. Ανήκε στην ιδιαιτέρα γραμματέα του διευθυντή. Φυσικά ήταν ένα κυβερνητικό αντίγραφό της. Η ιδιαιτέρα του εκείνη τη στιγμή μπορεί να βρισκόταν σε κάποιο άλλο σημείο του κτιρίου, ή της πόλης. Το αντίγραφο

είχε και κάποιο βαθμό αμφιδρομίας με δυνατότητα απάντησης Ναι/Όχι σε απλές ερωτήσεις.

«Αποτελέσματα εξέτασης γενετικής ταυτότητας, θετικά», είπε. «Μπορείτε να περάσετε».

«Το κίτρινο όνειρο πήγε για μπάνιο στην έρημο», είπα εγώ.

Το είδωλο πάγωσε και μετά άρχισε να τρεμοπαίζει. Η σουρρεαλιστική φράση που είχα επίτηδες ξεστομίσει, μπλόκαρε προς στιγμήν τον προγραμματισμό του. Πάντα μου άρεσαν οι μικρές φάρσες.

Η μεγάλη πόρτα από τεχνητό ξύλο άνοιξε συρταρωτά και μπήκα στο γραφείο του διευθυντή.

Ο Τσάικιν ήταν όρθιος πλάι στο πανοραμικό παράθυρο από πολωμένο μεταγυαλί. Έξω από το παράθυρο απλωνόταν το πανόραμα των θόλων και των οβελίσκων της Αθήνας ΙΙ. Στο βάθος διακρινόταν η παραμορφωμένη σιλουέττα της Πεντέλης. Οι αραχνοϋφαντοι μετεωρολογικοί πύργοι στην κορυφή της έμοιαζαν με γλυπτά του Τζιακομέτι. Ο ήλιος έδυε σε έναν ουρανό κατακόκκινο από την αιωρούμενη σκόνη.

Ο διευθυντής ξεχείλιζε από διαφθορά και φιλοδοξία, σαν δοχείο με τοξικά απόβλητα. Ήταν ένας μεσόκοπος άντρας με ελάχιστα μαλλιά και κρανιακά βύσματα επιδεικτικά τοποθετημένα στα βρεγματικά οστά. Το ταλαιπωρημένο από τις εγχειρήσεις δέρμα του κρανίου του, είχε μια μουντή γυαλάδα από το φως των λαμπτήρων βιοφωταύγειας που βρίσκονταν πάνω σε κυλινδρικούς πλαστικούς στύλους.

Άπλωσε τα χέρια του και στο στόμα του ζωγραφίστηκε ένα χαμόγελο, τόσο ψεύτικο που σχεδόν σε συγκινούσε. Τα δόντια του ήταν ένα σύμπλεγμα από βιοκεραμικό και ατσάλι.

«Καλώς ήρθες Άλαν. Απ ότι ξέρω δεν αντιμετώπισες κανένα ιδιαίτερο πρόβλημα, έτσι δεν είναι».

Ήξερε πολύ καλά τις κινήσεις μου, αλλά έπρεπε να παίξει το παιχνίδι. Κι εγώ το ίδιο.

«Τίποτα ιδιαίτερο κ. Τσάικιν. Ένα μικρό περιστατικό με δύο γιακούζα στο τέρμιναλ της Ναρίτα. Ένας σπασμένος λαιμός και ένα τσακισμένο κρανίο. Ούτε που ίδρωσα καν».

«Σε πιστεύω. Είχαμε πληροφορίες πως πληρωμένοι γιακούζα της Κεϊρέτσου Οτάκε θα προσπαθούσαν να σε εμποδίσουν. Μας είχε ειδοποιήσει ο σύνδεσμός μας στο Κόμπε. Αλλά εγώ σου είχα εμπιστοσύνη. Ξέρω καλά πως ο συνδυασμός πολεμικών τεχνών και τροποποίησης των αντανακλαστικών είναι κάτι χειρότερο από θανατηφόρος».

Έσφιξα τους μυώνες του στήθους μου ασυναίσθητα. «Ακριβώς».

Έδωσα το χαρτοφύλακα στον Τσάικιν. Εκείνος τον πήρε, τον ακούμπησε με προσεκτικές κινήσεις στο γραφείο του και τον άνοιξε. Έβγαλε από μέσα ένα φάκελο από πολυπλαστικό.

«Οι δισκέτες κ. Τσάικιν», του εξήγησα. «Όλες δικές σας. Το demo είναι η γαλάζια».

«Τέλεια». Έχωσε τη γαλάζια δισκέτα στη σχισμή του επιτραπέζιου κομπιούτερ. Η δέσμη προβολής άρχισε να προβάλλει ολογράμματα στο χώρο.

Τα ήξερα απ' έξω κι ανακατωτά. Μέθοδοι ανά-

πλασης ακρωτηριασμένων μελών με ινοβλάστες, πειραματικές πατέντες για ανακοπή του μνημονικού εκφυλισμού, φάρμακα για ιστοσυμβατότητα των μεταλλικών μοσχευμάτων, σχέδια για τεχνητούς ιούς που άλλαζαν το χρώμα του ανθρώπινου δέρματος... Πολύτιμες, καυτές πληροφορίες. Όλες ήταν εκεί μέσα.

Ο διευθυντής έκλεισε το κομπιούτερ και ασφάλισε τις δισκέτες. Κατόπιν σταύρωσε τα χέρια του.

«Έξοχη δουλειά Άλαν», είπε. «Αυτοί οι ιοί μετατροπής του χρώματος της ανθρώπινης επιδερμίδας θα αποδειχθούν εξαιρετικά χρήσιμοι. Προβλέπω ότι θα είναι η καινούργια μόδα της επόμενης σαιζόν. Πρασινωπό, γαλάζιο, κόκκινο δέρμα. Γιατί όχι και εμπριμέ; Πρέπει να παρακολουθούμε τις τάσεις της μόδας και να τις ενισχύουμε όπου χρειάζεται. Η μόδα είναι ισχυρός παράγοντας χειραγώγησης. Δε συμφωνείς;»

«Απολύτως», είπα.

«Και τη μόδα δεν την αναλύεις λογικά. Την ακολουθείς ή δεν την ακολουθείς. Πιστεύω επίσης ότι οι πατέντες πάνω στην ανακοπή του μνημονικού εκφυλισμού θα μας είναι χρησιμότατες».

Οι εκφυλιστικές ασθένειες ήταν η πρωτη αιτία θανάτου στις τάξεις των υπεραιωνόβιων, δηλαδή του μεγαλύτερου ποσοστού των κατοίκων του πλανήτη. Επόμενο ήταν αφού ο μέσος όρος ζωής είχε ξεπεράσει τα εκατόν σαράντα και συνεχώς αυξανόταν. Θυμήθηκα τον γέρο-κύβοργ στο αεροπλάνο και αναρωτήθηκα ποιός να ήταν

ο μέσος όρος ζωής των Δραπετών. Ο Τσάικιν συνέχισε.

«Άνθρωποι σαν και σένα μας είναι εξαιρετικά πολύτιμοι Άλαν. Άνθρωποι που σήμερα σπανίζουν όλο και περισσότερο γιατί συνήθως μεταναστεύουν στο διάστημα. Βέβαια όλες οι Τηλεδημοκρατίες προσπαθούν να εμποδίσουν αυτή τη διαρροή εγκεφάλων, αλλά ας μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας, τα πράγματα όσο πάνε χειροτερεύουν».

Ενδιαφέρον. Μια παραδοχή αδυναμίας από τη μεριά ενός υψηλά ιστάμενου στελέχους μιας Τηλεδημοκρατίας φανέρωνε ότι η συζήτηση έπαιρνε ενδιαφέρουσα τροπή. Σε κάθε άλλη περίπτωση θα βούλωνα τα αυτιά μου και θα ονειροπολούσα κουνώντας πότε ποτέ το κεφάλι καταφατικά. Όμως αυτή τη φορά, κάτι στο ύφος του διευθυντή μου έλεγε πως η κουβέντα μας ήταν κάτι περισσότερο από έπαινος στα κατορθώματά μου.

Κάτι δυσοίωνο πλανιόταν στην ατμόσφαιρα.

«Τα πράγματα χειροτερεύουν διαρκώς. Η διατηρήσιμη ανάπτυξη έγινε παγκόσμια στρατηγική από τότε που τα συμπλέγματα μεγα-πολυεθνικών, διεθνών οργανισμών, ομάδων πολιτών και τοπικών κυβερνήσεων ανέλαβαν τα ηνία της διακυβέρνησης του πλανήτη, χωρίζοντας τον σε επικράτειες και ζώνες επιρροής. Κι αυτό ήταν αναπόφευκτο. Μόνο μια σύνθετη, πολυπρόσωπη, ευέλικτη δομή μπορεί να διαχειριστεί αποδοτικά ένα οικοσύστημα, και κατ' επέκταση μια ανθρώπινη επικράτεια, έναν πληθυσμό μαζί με τα εξαρτώμενα μέρη του».

Ο Τσάικιν δεν μου περιέγραφε τίποτα περισσότερο από μια σύνοψη της ιστορίας του 21ου αιώνα από αυτές που ήταν της μόδας, τώρα που ο αιώνας αυτός πλησίαζε το τέλος του. Σε όποιο δίκτυο δεδομένων και αν συντονιζόσουν, θα άκουγες δυο-τρεις σχετικές αναλύσεις. Ήθελα να δω πού θα το πήγαινε.

«Παρόλα αυτά όμως, η διατηρήσιμη ανάπτυξη δεν ήταν πανάκεια. Μπορείς να κόβεις μια πίτα συνέχεια σε όλο και μικρότερα κομματάκια, ελπίζοντας ότι θα χορταίνεις επ' αόριστο; Ευτυχώς δεν κληρονομήσαμε την βλακεία των ανθρώπων του περασμένου αιώνα. Κληρονομήσαμε όμως το οικολογικό χάος».

Έδειξε με το χέρι του έξω από το παράθυρο.

«Η στάθμη των θαλασσών συνεχίζει να ανεβαίνει. Και οι κλιματικές ζώνες έχουν μετατοπιστεί. Το όζον πρακτικά εξαφανίστηκε. Ολόκληρα οικοσυστήματα ανατράπηκαν ανεπανόρθωτα. Η βιόσφαιρα ολόκληρη έχει υποστεί ανεπανόρθωτες ζημιές».

Σταύρωσε τα χέρια του και άρχισε να βηματίζει αργά στο γραφείο.

«Υπάρχει ένα σημείο όπου η απόσταση από τον στόχο σου είναι μικρότερη από εκείνη που έχεις διανύσει. Είναι το point of no return. Εκεί έχουμε φτάσει κι εμείς Άλαν. Δεν μπορούμε να κάνουμε πίσω».

Είπε την τελευταία φράση με ένα ύφος που με ανησύχησε.

«Δεν καταλαβαίνω, τι εννοείτε κ. Τσάικιν; Γιατί μου τα λέτε όλα αυτά; Πού θέλετε να καταλήξετε»;

Ο διευθυντής του Τμήματος Εξωτερικών Υποθέσεων της Κάρτερ- Χούα συνέχισε να βηματίζει χαμογελώντας.

«Θέλω να καταλήξω στο ότι σήμερα, πεντακόσιες και πλέον Επιχειρηματικές Τηλεδημοκρατίες δεν μπορούν να βάλουν τάξη σε έναν πλανήτη όπου επικρατεί το χάος».

Σούφρωσα ανάλαφρα τα φρύδια μου. Η κίνηση ήταν ανεπαίσθητη, αλλά ο Τσάικιν θα πρέπει να την πρόσεξε γιατί αμέσως μετά είπε:

«Όχι Άλαν δεν σου κάνω αντι-Τηλεδημοκρατική προπαγάνδα. Αυτό το έχουν αναλάβει οι καταραμένοι οι Δραπέτες, μαζί με τη διαρροή εγκεφάλων. Η διαρροή εγκεφάλων προς το διάστημα εντείνεται. Χάνουμε τους καλύτερους βιοτεχνολόγους μας, τους καλύτερους μηχανικούς, τους καλύτερους αναλυτές μας. Χρειαζόμαστε ακόμα περισσότερη τεχνολογία για να βάλουμε τάξη στο χάος που μας κληροδότησαν οι προηγούμενες γενιές. Χρειαζόμαστε και ανθρώπους, κατάλληλο ανθρώπινο δυναμικό που θα χρησιμοποιήσει την τεχνολογία. Και το κίνημα των Δραπετών στρατολογεί τους καταλληλότερους ανθρώπους για να τους ξαποστείλει στο διάστημα, σε κάποια περισελήνια αποικία, ή στη ζώνη των αστεροειδών. Άκουσα λέει πως έχουν αποσταλεί ομάδες σκαπανέων σε τροχιά γύρω από τους δακτυλίους του Κρόνου, για να εκμεταλλευτούν τον φυσικό τους πλούτο».

Το βήμα του διευθυντή έγινε όλο και πιο νευρικό. Τελικά κοντοστάθηκε απότομα και αρπάζοντας ένα πρες παπιέ μου το σφεντόνισε απότομα.

Πετάχτηκα αμέσως από το κάθισμά μου, και πρόλαβα να απλώσω αστραπιαία το χέρι μου για να το πιάσω, προτού με χτυπήσει στο μέτωπο. Η όλη σκηνή δεν θα είχε διαρκέσει πάνω από μερικά δέκατα του δευτερολέπτου. Η καρδιά μου δεν ανέβασε το ρυθμό της ούτε ένα σφυγμό επιπλέον. Επιπλέον είχα τον αυτοέλεγχο να μην ξαναπετάξω το πρες παπιέ στον Τσάικιν.

«Εδώ θέλω να καταλήξω Άλαν», είπε ο διευθυντής ατάραχος. «Είσαι ένας ξεχωριστός άνθρωπος. Η Τηλεδημοκρατία μας έχει επενδύσει πολλές ελπίδες σε σένα. Οι νευροδιαβιβαστές σου είναι χημικά τροποποιημένοι. Τα αντανακλαστικά σου είναι τρεις φορές ταχύτερα από αυτά ενός φυσιολογικού ανθρώπου. Έχεις διδαχτεί δώδεκα διαφορετικές πολεμικές τέχνες και τον χειρισμό όλων σχεδόν των βασικών όπλων. Ξέρεις πολύ καλά τις δυνατότητές σου — κι εμείς το ίδιο. Γι αυτό και αμείβεσαι τόσο καλά άλλωστε».

Μια ελαφριά ανατριχίλα διαπέρασε την πλάτη μου. Ακούμπησα απαλά το πρες-παπιέ στο γραφείο του διευθυντή και προσήλωσα το βλέμμα μου πάνω του. Εκείνος συνέχισε.

«Άνθρωποι σαν και σένα είναι πολύτιμοι όχι μόνο για τις Τηλεδημοκρατίες, αλλά και για το κίνημα των Δραπετών. Ανθρώπους σαν και σένα χρειάζονται στις αποικίες και στα τροχιακά συγκροτήματα του Άρη και των αστεροειδών. Το διάστημα είναι ένας αλλόκοτος και εχθρικός χώρος και χρειάζεται μια αλλόκοτη προσπάθεια από αλλόκοτους ανθρώπους για να γίνει βιώσιμο. Ο ανθρωπος σαν πλάσμα της Γης δεν είναι ικα-

νός να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις του διαστήματος. Μόνο ο τροποποιημένος άνθρωπος είναι σε θέση να το κατοικήσει και να το αποικήσει».

Σταμάτησε να μιλά και αναστέναξε.

«Οι Δραπέτες είναι προδότες. Προδότες της ράτσας τους. Αντί να βοηθήσουν στην σωτηρία της Γης, προτίμησαν να το σκάσουν, να φύγουν στο διάστημα, αφήνοντάς μας μόνους να βάλουμε τάξη σε ένα σμπαραλιασμένο κόσμο».

Στράφηκε προς το μέρος μου και έφτασε στον πυρήνα της συζήτησης.

«Γι' αυτό λοιπόν, πιστεύω πως η συνεργασία μας θα συνεχιστεί απρόσκοπτη. Όπως ήσουν όλο αυτό τον καιρό πιστός στην Τηλεδημοκρατία Κάρτερ-Χούα και στην ιδεολογία της, θέλω να πιστεύω πως θα συνεχίσεις να είσαι. Και πως δεν πρόκειται να παρασυρθείς από τις ανόητες και απατηλές υποσχέσεις των Δραπετών».

Ενοχλήθηκα. Είπα κάπως έντονα.

«Τι εννοείτε; Δεν μου αρέσει να υπονοείτε πράγματα για το άτομό μου τα οποία είναι ανυπόστατα».

Το βλέμμα του διευθυντή ήταν ψυχρό σαν υγρό άζωτο.

«Δεν υπονοώ τίποτα. Απλώς αναφέρω ένα γεγονός. Το κίνημα των Δραπετών απλώνει τα πλοκάμια του παντού. Διαδίδεται σαν καρκινικός όγκος. Έχει διεισδύσει σε πολλές Τηλεδημοκρατίες και έχει στρατολογήσει πολλά άξια στελέχη. Είσαι ελεύθερος επαγγελματίας και έχεις το δικαίωμα να επιλέγεις τον εργοδότη σου. Στην πράξη όμως υπάρχουν μερικοί περιορισμοί».

Τον κοίταξα ψυχρά αλλά δεν είπα τίποτα.

«Κάνω απλώς μια προειδοποίηση», συνέχισε ο διευθυντής. Το ύφος του άλλαξε αμέσως, τόσο απότομα και τόσο ουσιαστικά, που ένιωθες ότι η θερμοκρασία στο δωμάτιο ανέβηκε μερικούς βαθμούς. Η Τηλεδημοκρατία θα έπρεπε να έχει επενδύσει πολλά κεφάλαια στην ψυχοτεχνική εκπαίδευση του Τσάικιν. «Αλλά σου έχω εμπιστοσύνη. Δεν σου κρύβω πως έχω προτείνει στο διοικητικό συμβούλιο να αναλάβεις τη θέση του ειδικού συμβούλου για το Τμήμα Εξωτερικών γ. ποθέσεων. Με όλες τις απολαβές και τις παροχές που συμπεριλαμβάνει η θέση. Αυτό που σου είπα ήταν απλώς μια φιλική συμβουλή σαν πατέρας που συμβουλεύει το γιο του να αποφύγει τις κακοτοπιές».

Κάθησε στην αναπαυτική του πολυθρόνα. Αντιλήφθηκα ότι είχε έρθει η ώρα να φύγω. Σηκώθηκα όρθιος και χαιρέτησα.

«Και πάλι σε συγχαίρω για την επιτυχία της αποστολής σου Άλαν. Η έξτρα αμοιβή σου έχει ήδη κατατεθεί στο λογαριασμό της τράπεζας της Κάρτερ-Χούα. Καληνύχτα. Θα πρέπει να αισθάνεσαι κουρασμένος από το ταξίδι».

«Μάλιστα κ. Τσάικιν. Πολύ κουρασμένος. Καληνύχτα σας».

Βγήκα από το γραφείο.

Βρισκόμουν ξαπλωμένος στο κρεβάτι μου. Το ταβάνι είχε μετατραπεί σε ένα τεχνητό πανόραμα της Γης όπως φαινόταν από γεωσύγχρονη τροχιά. Ο γαλαζοπράσινος πλανήτης περιστρεφόταν καταμεσίς στο μαύρο βελούδο του διαστήματος.

Ήξερα πως το πανόραμα που έβλεπα δεν είχε καμμία σχέση με εκείνο που αντίκρυσαν οι πρώτοι άνθρωποι που ταξίδεψαν στο διάστημα, πριν από ενάμισι σχεδόν αιώνα. Τώρα ο πλανήτης ήταν περισσότερο γκρίζος από τα βιομηχανικά καυσαέρια, και περισσότερο λευκός από τους υδρατμούς που προκαλούσε το φαινόμενο του θερμοκηπίου. Οι ακτογραμμές είχαν μεταβληθεί αισθητά.

Από τα ηχεία του οικιακού συστήματος αναπαραγωγής μουσικής έβγαινε μια μελωδία που αυτοσχεδιαζόταν εκείνη τη στιγμή από το ίδιο το σύστημα. Το τελευταίο, έπιανε τους ανεπαίσθητους ηλεκτρομαγνητικούς παλμούς που εξέπεμπε ο εγκέφαλός μου και κατασκεύαζε μελωδίες που έρχονταν σε αρμονία με τα εγκεφαλικά μου κύματα. Τα βιοαναδραστικά συστήματα δημιουργίας μουσικής είχαν κυκλοφορήσει πέρισυ και είχαν κάνει θραύση.

Ήταν περασμένες δύο. Χρησιμοποιώντας τεχνικές χαλάρωσης — μέρος της εκπαίδευσής μου — μπορούσα να κοιμηθώ μέσα σε δευτερόλεπτα και να ξυπνήσω σε κατάσταση πλήρους εγρήγορσης εξ ίσου γρήγορα. Όμως δεν το επιθυμούσα. Ήθελα να νιώσω την ξεχασμένη υφή της ανθρώπινης φύσης μου, θαμμένης κάτω από αλεπάλληλα στρώματα εκπαίδευσης και ψυχοτεχνικής πειθαρχίας.

Κοιτάζοντας την ολογραφία της Γης στο ταβάνι, αναλογίστηκα όλα όσα μου είχε πει ο Τσάικιν πριν από λίγες ώρες. Θυμήθηκα το γέρο στο

στρατοσφαιρικό αεροπλάνο και τις κοπέλες στο μετρό. Θυμήθηκα και το πανόραμα των θλιβερών ερειπίων της Παλιάς Αθήνας.

Σηκώθηκα από το κρεβάτι και βγήκα στο μπαλκόνι.

Το ψυχρό βραδυνό αεράκι με χτύπησε κατα-πρόσωπο. Ήταν Δεκέμβρης, αλλά η θερμοκρασία σπάνια έπεφτε κάτω από δεκαπέντε βαθμούς σε όλη τη διάρκεια του χειμώνα. Η κλιματολογική μεταβολή και η ανομβρία είχαν μετατρέψει το μεγαλύτερο μέρος της επικράτειας που κάποτε ονομαζόταν Ελλάδα σε μια κατάξερη, κακοτράχαλη έρημο, γεμάτη καχεκτικά φυτά και κατώτερα ζώα.

Ο νυχτερινός ουρανός ήταν ασυνήθιστα καθαρός. Ξεχώρισα τον κοκκινωπό Αρκτούρο και το γαλαζωπό Βέγα.

Ένα άλλο, πιο λαμπρό αστέρι που δεν τρεμόσβηνε, φάνηκε να κινείται αργά προς τα νοτιοανατολικά. Κάποιο από τα τροχιακά εργοστάσια που περιστρέφονταν σε LEO, μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα πάνω από τη Γη. Γεμάτο Δραπέτες. Ένα μικρότερο αστέρι, φάνηκε να ξεκολλά από το διαστημικό σταθμό και να απομακρύνεται, αργά στην αρχή, πιο γρήγορα κατόπιν. Αν ο προορισμός του ηταν κάποια περισελήνια αποικία, κάποιος αστεροειδής ή ο μακρινός Κρόνος, δεν θα μπορούσα ποτέ να μάθω.

Δραπέτες. Προδότες της ράτσας τους, ή το επόμενο βήμα της βιολογικής εξέλιξης; Δειλοί φυγόπονοι, ή πραγματικά ελεύθεροι άνθρωποι;

Σήκωσα τους ώμους. Ένα ήταν σίγουρο. Η Γη ήταν καταδικασμένη. Η επίγεια ανθρωπότητα,

χωρίς ανθρώπους ικανούς να τη σώσουν θα πέθαινε με θάνατο αργό. Ο υπερπληθυσμός και η οικολογική καταστροφή θα είχαν την τελευταία λέξη σε έναν ξεκοιλιασμένο πλανήτη. Η ελίτ από υπερήλικες κύβοργ, ήταν ανίκανη να ανακόψει την πορεία προς την άβυσσο.

Η διάθεσή μου χαλούσε επικίνδυνα. Έψαξα μηχανικά στην τσέπη μου για τον εισπνευστήρα. Τράβηξα μια γερή ρουφηξιά ντοπαμίνης. Αμέσως η ήρεμη αυτοπεποίθηση ξαναγύρισε σαν την κουβέρτα που κάνει το κρύο μια δυσάρεστη ανάμνηση.

Οι φωτισμένοι πύργοι και οβελίσκοι της Αθήνας II έφταναν μέχρι το τέρμα του νυχτερινού ορίζοντα, προς τη θάλασσα. Μια αμυδρή μπόχα σαπίλας ερχόταν από το Νότιο Ευβοϊκό.

Η βραδυνή ψύχρα είχε αρχίσει να γίνεται ενοχλητική. Μπήκα στο δωμάτιο, κλείνοντας το παράθυρο από μεταγυαλί. Μια ξαφνική παρόρμηση μου ήρθε.

Φόρεσα το μπουφάν μου — συνθετικό δέρμα με φολίδες — και βγήκα από το διαμέρισμα.

Η Αθήνα II τη νύχτα ήταν τόσο ζωντανή όσο και την ημέρα.

Προσαρμοσμένη στα δεδομένα της εικοσιτετράωρης παγκόσμιας οικονομίας, της οποίας αποτελούσε ένα ακομα κύτταρο, η Αθήνα II αποτελούσε την έδρα της Επιχειρηματικής Τηλεδημοκρατίας Κάρτερ- Χούα. Η Τηλεδημοκρατία κατείχε τα δύο τρίτα της γης, τα τρία τέταρτα των ακινήτων και ολόκληρο τον νόμιμο πληθυσμό της πόλης. Οι μη-πολίτες δεν υπολογίζονταν.

Ήταν πλούσια πόλη. Ένας από τους δεκάδες κόμβους μεταγωγής των πολυσύνθετων υπηρεσιών περιβαλλοντικής μηχανικής και τεχνογνωσίας, η Αθήνα ΙΙ, χτισμένη στην πεδιάδα των Μεσογείων, απλωνόταν από τους πρόποδες της Πεντέλης, μέχρι τα ερείπια των οικισμών που περιτριγύριζαν το σταθμό πυρηνικής σύντηξης της Αναβύσσου.

Είχε σχέση με την παλιά Αθήνα του λεκανοπεδίου, όση ένα κύτταρο αμοιβάδας με ένα μικροτσίπ. Και σε σύγκριση με την παλιά, η Αθήνα ΙΙ ήταν πιο εξελιγμένη, όσο ένα βιοκομπιούτερ από την Αναλυτική Μηχανή του Μπάμπατζ.

Όμως, όσο πιο φωτεινή είναι μια πηγή, τόσο πιο έντονες σκιές ρίχνει. Και οι σκιές της Αθήνας ΙΙ ήταν σκοτεινότερες κι από τον έβενο.

Σε παρακλάδια των πολύπλοκων στοών του μετρό, σε απόμερα διαμερίσματα εμπορικών κέντρων, σε κατά τα φαινόμενα αθώους τρούλους-αποθήκες, κρυβόταν όλο το υπόστρωμα του οποίου η ύπαρξη ήταν θέμα ταμπού για τον επίσημο κόσμο της ημέρας. Ο υπόκοσμος της Αθήνας ΙΙ που έβριθε από τεχνοπαρανόμους, λαθρέμπορους δεδομένων, πληρωμένους φονιάδες, αποτυχημένους κύβοργ, επιχειρηματικούς αποστάτες, πειρατές software, πράκτορες των Δραπετών και κάθε λογής αποβράσματα, απλωνόταν σαν αόρατος ιστός, με τους θρόμβους του να εξογκώνονται σαν εχινοκοκκικές κύστεις στο σηκώτι ενός ανθρώπου.

Μαύρες κλινικές εφάρμοζαν απαγορευμένες και επικίνδυνες θεραπείες μακροβιότητας σε απελπισμένους γέρους. Απογοητευμένα στελέχη

νοίκιαζαν έξυπνα κυβερνητικά συστήματα επίθεσης σε software για να πολεμήσουν τους ανταγωνιστές τους. Σαλταρισμένοι επιχειρηματίες αγόραζαν όσο-όσο πειρατικά πακέτα δεδομένων με ζωτικές πληροφορίες. Και αμέτρητοι άλλοι εμπορεύονταν παράνομα ναρκωτικά, προγράμματα μακροβιότητας, ανθρώπινα όργανα, πακέτα γενετικών τροποποιήσεων, ακατέργαστα δεδομένα και σεξουαλικές υπηρεσίες.

Στις σκοτεινές γωνίες της Αθήνας ΙΙ που οργίαζαν από ζωή όταν το φως του Ήλιου έπεφτε, εξελίσσονταν οι πράξεις που κυβερνούσαν αυτήν εδώ τη γωνιά του ομογενοποιημένου οικουμενικού πολιτισμού από τα παρασκήνια.

Εδώ συνήθιζα να βολτάρω και να συναντώ ενδιαφέροντες ανθρώπους. Ήμουν άνοσος στο φόβο. Ένας άνθρωπος, εξοπλισμένος με τα δικά μου εφόδια, δύσκολα έρχεται σε δύσκολη θέση. Κι όταν έρχεται, ξέρει πώς να ξεφύγει. Άλλωστε είχα κι εγώ τις γνωριμίες μου στον υπόκοσμο. Ένας βιομηχανικός κατάσκοπος μιας Επιχειρηματικής Τηλεδημοκρατίας, έχει πολλά κοινά σημεία με τους ανθρώπους του υποκόσμου. Κινείται κι αυτός κάτω από την επιφάνεια, στα ασφαλή σκοτάδια του βυθού, αφήνοντας κατά μέρος όλους όσους πιστεύουν ότι ο κοσμος της ημέρας είναι ο μοναδικός αληθινός, να ζουν με τις βολικές ψευδαισθήσεις τους.

Προχώρησα με τα πόδια από τον κυλιόμενο ταινιόδρομο, μέχρι τη συνοικία της Βραυρώνας. Ο κόσμος αραίωνε σταδιακά. Η συνοικία ήταν η πλέον κακόφημη της Αθήνας ΙΙ. Αποτελείτο κυ-

ρίως από θόλους που έφταναν μέχρι την σαπίλα που ξέβραζε η θάλασσα.

Οι γλόμποι βιοφωταύγειας, δημιουργούσαν περίεργες σκιές. Στις σκιές πηγαινοέρχονταν άνθρωποι. Καθώς προχωρούσα, άκουγα όλο και πιο περίεργες γλώσσες, έβλεπα διαρκώς και περισσότερο περίεργα άτομα να βγαίνουν και μετά να ξαναχάνονται στις σκιές.

Προσπέρασα έναν ανατολίτη νεαρό του οποίου το κρανίο ήταν σχεδόν εξ ολοκλήρου από χρώμιο και τρεις πόρνες που διαφήμιζαν το εμπόρευμά τους με τον πιο προκλητικό τρόπο. Κατόπιν έφτασα στον γνωστό παράδρομο και ανέβηκα τα σκαλιά. Η μπόχα της θαλασσινής σαπίλας ήταν τώρα περισσότερο έντονη. Από μακριά, άκουγα το θόρυβο του κύματος που έσκαζε στα γεμάτα οργανική γλίτσα βράχια της ακτής.

Μπροστά μου υψωνόταν η θωρακισμένη πόρτα του «Βλαστομερίδιου». Ο γίγαντας που φύλαγε την είσοδο έμοιαζε με παλιό μηχανόβιο έτσι όπως ήταν ντυμένος με μαύρα πέτσινα και καρφιά. Χαμογέλασε μόλις με είδε και άνοιξε την πόρτα.

Το «Βλαστομερίδιο» ήταν το στέκι που συνήθιζα να πηγαίνω και να την αράζω, ιδιαίτερα μόλις έκλεινα κάποια σημαντική δουλειά και ήξερα ότι μια μεγάλη περίοδος διακοπών απλωνόταν μπροστά μου. Εδώ θα συναντούσα πολλούς φίλους και γνωστούς και θα μάθαινα τα τελευταία νέα της πιάτσας.

Το στέκι ήταν το εσωτερικό ενός τεράστιου θόλου από βιομπετόν με διάμετρο πενήντα μέτρα, ειδικά διακοσμημένου με φωσφορίζουσες

τοιχογραφίες, παμπάλαια φώτα νέον, λαμπτήρες βιοφωταύγειας, και προβολείς υπεριωδών. Ακουγόταν μια σιγανή, αλλά υποβλητική μινιμαλιστική μουσική.

Το «Βλαστομερίδιο» ήταν από τα παλιότερα κτίρια της Αθήνας ΙΙ. Έχει χτιστεί από ένα παρακλάδι μιας ξεχασμένης πολυεθνικής που προσπαθούσε να δημιουργήσει ένα μικρό εργοστάσιο παραγωγής μυκοπρωτεΐνης. Οι προσπάθειες είχαν αποτύχει και πριν από κάμποσες δεκαετίες κάποιοι έξυπνοι μεσίτες αγόρασαν τον θόλο σε τιμή ευκαιρίας.

Προχώρησα προς το μπαρ που βρισκόταν στο κέντρο του ευρύχωρου θόλου. Κάθησα σε ένα ψηλό σκαμνί και χαιρέτησα τον μπάρμαν. Παρήγγειλα ένα ελαφρύ ποτό, αγόρασα και μερικές κάψουλες ντοπαμίνης για τον εισπνευστήρα μου και απόμεινα εκεί, βυθισμένος στις σκέψεις μου.

Οι Δραπέτες. Τον τελευταίο καιρό, όλο αυτοί απασχολούσαν το μυαλό μου. Αυτοί οι άνθρωποι που επέλεγαν συνειδητά να ξεφύγουν από τα δεσμά της Γης και να αναζητήσουν την τύχη τους στο Ηλιακό Σύστημα. Ήταν η μοναδική στιγμή της ανθρώπινης ιστορίας που πρόσφερε τούτη την επιλογή.

Και δεν είχαν άδικο. Τι θα μπορούσε να καταφέρει κανείς σε αυτόν εδώ τον πλανήτη που παράπαιε; Παρά την άφθονη ενέργεια της σύντηξης, παρά τις απεριόριστες ποσότητες τροφής που ξερνούσαν τα ρομποτικά εργοστάσια, παρά τις τεχνολογικές τροποποιήσεις του ίδιου του ανθρώπου, το μέλλον της Γης ήταν ένα αδιέξο-

δο. Η οικονομική εκμετάλλευση του διαστήματος είχε αποτύχει, παρόλες τις τρομακτικές προσπάθειες και οι διαστημικές αποικίες ήταν κλειστά οικοσυστήματα που ανακύκλωναν τις πρώτες ύλες τους, στεγάζοντας ετερόκλητες ομάδες περιθωριακών τεχνοπρωτοπόρων.

Στη Γη, τα οικοσυστήματα κατέρρεαν. Οι Τηλεδημοκρατίες προσπαθούσαν να μπαλώσουν τις τρύπες αλλά κανείς δεν θα μπορούσε να στηρίξει το φράγμα όταν αυτό κατέρρεε.

Ίσως το κίνημα των Δραπετών που είχε απλώσει τα πλοκάμια του σε ολόκληρη την υφήλιο, να αποτελούσε το ερχόμενο βήμα της βιολογικής εξέλιξης. Ίσως η φύση να είχε προνοήσει για τη συνέχιση της εξέλιξης της ράτσας σε κάποιο άλλο τόπο, έξω από το λίκνο της Γης. Ίσως η ίδια η τεχνολογία να αποτελούσε το εφαλτήριο για την συνέχιση της ίδιας της βιολογικής εξέλιξης.

Κούνησα το κεφάλι μου και ήπια μια γουλιά από το ποτό μου.

Ένα βαρύ χέρι έπεσε στον ώμο μου.

Από το ένστικτο της αντίδρασης που είχε σχεδόν περάσει στα γονίδιά μου τινάχτηκα αστραπιαία προς τα πλάγια και εφαρμόζοντας μια λαβή, έστριψα το χέρι ενώ ταυτόχρονα τραβούσα το βελονοβόλο πιστόλι από τη θήκη της μασχάλης μου.

Ο άνθρωπος στον οποίο ανήκε το μεταλλικό χέρι, βόγγηξε και σκόνταψε. Μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου αναγνώρισα τον Φιντέλ Κόλλινς και χαλάρωσα τη λαβή μου.

«Διάβολε, ξέχασα πως είχα να κάνω με έναν θεότρελο νίντζα κι όχι με έναν λογικό άνθρωπο», μούγκρισε ο Φιντέλ, τρίβοντας τον ώμο του. «Ωραίος τρόπος να καλησπερίζεις έναν παλιόφιλο. Ξέχνα το ποτό που ήθελα να σε κεράσω».

Έχωσα το πιστόλι στη θήκη του και τον βοήθησα να σταθεί όρθιος.

«Μην πειράζεις ποτέ ένα κροταλία που κοιμάται. Ώσπου να καταλάβει ότι δεν θέλεις να του κάνεις κακό, θα είσαι ήδη νεκρός. Και έχοντας αυτό υπόψη σου, θα ήταν καλύτερο να κεράσεις εκείνο το ποτό που έλεγες».

Ο Φιντέλ γέλασε βροντερά.

«Πάντα ο ίδιος Άλαν, Ο Ψυχρός Δολοφόνος! Αλήθεια, άκουσα πως εσείς οι τροποποιημένοι πολεμιστές, έχετε απονεκρωμένες τις περιοχές του εγκεφάλου σας στις οποίες εδράζει η συμπόνια και ο οίκτος. Είναι αλήθεια»;

Γέλασα. «Όχι. Απλώς μπορείς να καταφέρεις πολλά αν πειράξεις τα ένζυμα που σχετίζονται με την παραγωγή νευροδιαβιβαστών. Απλές τεχνικές Φιντέλ. Διαθέσιμες ακόμα και στην επίσημη αγορά. Ίσως θάπρεπε να το σκεφτείς κι εσύ. Γερνάς και χρειάζεσαι περισσότερη ζωντάνια».

Ο Φιντέλ έτριψε το τεχνητό του χέρι.

«Όχι ευχαριστώ. Δεν έχω ούτε ένα μήνα που έκανα σέρβις στους μηχανισμούς νευρικών απολήξεων του χεριού μου και αυτή τη στιγμή είμαι πανί με πανί. Άσε που έχω άλλες προτεραιότητες».

«Καινούργιο σηκώτι υποθέτω», είπα πίνοντας μια γουλιά ποτό.

«Οι νεανικές καταχρήσεις πληρώνονται. Αλλά ας αλλάξουμε θέμα, γιατί αρχίσαμε να μιλάμε σαν κάτι ραμολιμέντα που βλέπω να βολτάρουν

καμμιά φορά εδώ μέσα και το μόνο που λένε είναι τα νέα παράνομα προγράμματα μακροβιότητας και προσθετικής χειρουργικής. Στο διάολο».

Παρήγγειλε τρία ποτά στον μπάρμαν. Μόλις του τα έφερε, μου έδωσε το πρώτο, ήπιε το δεύτερο μονορρούφι, και μετά ρούφηξε μια μικρή γουλιά από το τρίτο.

Ο Φιντέλ Κόλλινς ήταν παλιός γνωστός, από τον καιρό που είχα εγκαταλείψει τις βρωμοδουλειές του υπόκοσμου για να υποστώ συμπληρωματική εκπαίδευση και να δουλέψω επίσημα σαν πληρωμένος κατάσκοπος. Είχαμε μοιραστεί πολλές περιπέτειες. Όμως αυτός είχε μείνει μηπολίτης. Ήταν συνειδητή επιλογή.

«Ποιός άνεμος σε φέρνει εδώ;», ρώτησε.

«Ο ψυχρός άνεμος της νύχτας», απάντησα. «Μόλις επέστρεψα από μια αποστολή στο Τόκιο και είπα να χαλαρώσω λίγο».

«Και ήρθες στο σωστό μέρος. Είσαι βλάκας μια ζωή. Αντί να κάνεις δώρο στον εαυτό σου μια άδεια ας πούμε ενός μηνός και να φύγεις για κανένα εξωτικό νησί, ήρθες εδώ στην σκατότρυπα για να διασκεδάσεις. Πεθύμησες τις εποχές που ήσουν παράνομος; Δε σε καταλαβαίνω».

Ήπιε κι άλλη γουλιά από το ποτό του. Πρόσεξα είχε αλλάξει το χρώμα της ίριδας στο ένα του μάτι. Ο Φιντέλ ήθελε να είναι πάντα μέσα στην τελευταία μόδα. Έδειξε γύρω του.

«Αυτός ο καταραμένος θόλος είναι γεμάτος με ανθρώπους επικίνδυνους ακόμα και να τους βλέπεις. Το ξέρω πως έχεις ξεχωριστές ιδιότητες, αλλά δε νιώθεις καμμιά στιγμή την επιθυμία να χαλαρώσεις»;

«Μόνο όταν πεθάνω».

«Κάτι δηλαδή που είναι δύσκολο να γίνει».

«Ακριβώς».

«Είσαι πολύ σίγουρος για τον εαυτό σου. Είσαι γεμάτος καυτούς νευρώνες και ατσάλινη αυτοπεποίθηση. Δεν έπρεπε να ήσουν εδώ. Εκτός κι αν πεθύμησες το παρελθόν σου».

Ενοχλήθηκα κάπως. Μου φάνηκε πως ο Φιντέλ έψαχνε να βρει κάποιο αδύνατο σημείο μου. «Μου το είπες αυτό. Σκέψου τίποτε άλλο».

Ο Φιντέλ ήπιε κι άλλη γουλιά από το ποτό του. Κατόπιν ξετρύπωσε από την εσωτερική τσέπη του γιλέκου του μια ταμπακιέρα από αστραφτερό νίκελ. Η ταμπακιέρα είχε πάνω της το ξεθωριασμένο λογότυπο μιας εταιρίας που δεν είχα ξανακούσει ποτέ.

«Δεν εννοώ ότι δεν έπρεπε να βρίσκεσαι στο «Βλαστομερίδιο», αλλά κάπου γενικότερα».

«Αποκωδικοποίησε».

«Σ' αυτόν τον πλανήτη ηλίθιε», ξέσπασε ο Φιντέλ.

Σούφρωσα τα φρύδια μου. Ο Φιντέλ άναψε ένα τσιγάρο, ρούφηξε τον καπνό και τον φύσηξε προς το μέρος μου. Έκανα μια γκριμάτσα αηδίας. Εκείνος είπε σαρκαστικά.

«Να με συμπαθάς. Ξέχασα τα τεστ αίματος και ούρων που σου κάνουν για να δουν αν διέπραξες το θανάσιμο αμάρτημα».

Ενοχλήθηκα από το γεγονός ότι μου θύμισε πως το κάπνισμα ήταν αιτία για την οποία κάποιος με την ιδιότητα του επίσημου πολίτη, έμπαινε αυτόματα στη μαύρη λίστα των Τηλεδημοκρατιών. Είπα διπλωματικά.

«Το να είσαι επίσημος πολίτης έχει ορισμένα μειονεκτήματα, αλλά προτιμώ να σκέφτομαι τα πλεονεκτήματα».

«Ξέχασες την εποχή που σε κυνηγούσαν οι ασφάλειες μιας ντουζίνας Τηλεδημοκρατιών; Όταν ήσουν λαθρέμπορος δεδομένων; Όταν ζούσες την κάθε στιγμή σε όλη της την ένταση;»

«Και τώρα τη ζω».

«Τρίχες. Κοροϊδεύεις τον εαυτό σου. Γερνάς χωρίς να το καταλαβαίνεις. Και θα καταντήσεις κι εσύ ένας σκατόγερος που θα τον εκμεταλλεύονται οι κάθε έξυπνοι που θα θέλουν να δοκιμάσουν τα προγράμματα μακροβιότητας».

Πείσμωσα.

«Είναι καλύτερο από το να είσαι μη-πολίτης».

Ο Φιντέλ γέλασε, τράβηξε μια ρουφηξιά από το τσιγάρο του και είπε.

«Δεν μπορείς να με προσβάλεις. Απλώς χαραμίζεσαι».

«Χαραμίζομαι;»

«Ένας τεχνο-νίντζα σαν την αφεντιά σου, με πειραγμένο το κεντρικό νευρικό σύστημα, και ειδικά ενισχυμένους μυώνες, χαραμίζεται εδώ στη Γη».

Ο Φιντέλ ήταν φίλος εδώ και πολλά χρόνια, αλλά αποφάσισα ότι θα ήταν φρονιμότερο να το παίξω αργόστροφος. Άλλωστε σε ένα τέτοιο μέρος έπρεπε να προσέχει κανείς τα λόγια του. Οι χαφιέδες της ασφάλειας και οι κρυμμένες μικροκάμερες ήταν κάτι κοινότυπο σε χώρους όπως το «Βλαστομερίδιο».

«Και τι θες να κάνω; Να δηλώσω υποψηφιότητα για μετανάστευση σε κάποια αποικία; Δεν το θέλω, αλλά ακόμα κι αν το ήθελα, δεν επρόκειτο να μου το επιτρέψει η Κάρτερ-Χούα. Αξίζω πάρα πολλά για να με αφήσουν να φύγω».

Ο Φιντέλ δεν είπε τίποτα. Αποτέλειωσε το ποτό του και απόμεινε για λίγο σκεπτικός. Εγώ χάζευα το πλήθος που είχε αρχίσει να πυκνώνει. Η μουσική είχε ανέβει σε ένταση για να καλύψει την οχλοβοή. Ξαφνικά, ολόκληρη η εσωτερική επιφάνεια του θόλου φωτίστηκε και ένα ψυχεδελικό τοπίο εμφανίστηκε πάνω της. Γλώσσες από όλα τα χρώματα της ίριδας εμφανίστηκαν αναπάντεχα και αρχισαν να συμπλέκονται, σχηματίζοντας εντυπωσιακά φράκταλς και γραφικά Μάντελμπροτ. Η χαοτική εικαστική σε όλο της το μεγαλείο. Μουρμουρητά θαυμασμού ακούστηκαν από το πλήθος. Όσες φορές και να έρθεις στο «Βλαστομερίδιο», η ολοπροβολή στο ταβάνι του θόλου είναι κάτι το εξαίσιο. Αναρωτήθηκα πόσα να είχε πάρει ο ντηζάινερ που είχε επιμεληθεί την δημιουργία του ολοθεάματος.

Ξαφνικά ο Φιντέλ σηκώθηκε απότομα όρθιος.

«Πάμε να φύγουμε», είπε. «Αυτό το μέρος με εκνευρίζει».

Πήγα να φέρω αντίρρηση, αλλά μου έπιασε τον πήχυ με το τεχνητό του χέρι και τον έσφιξε ελαφρά. Στα μάτια του διάβασα καθαρά το μήνυμα. Ήθελε να μιλήσουμε μόνοι μας.

Πέρασα την πιστωτική μου κάρτα στη σχισμή του ταμείου, κούμπωσα το μπουφάν μου και διασχίζοντας το ετερόκλητο πλήθος βγήκαμε στο δρόμο.

Περπατήσαμε για καμμιά πενηνταριά μέτρα

χωρίς να μιλήσουμε. Ξαφνικά ο Φιντέλ κοντοστάθηκε.

«Θα σου κάνω μια ερώτηση Άλαν. Θέλω να μου απαντήσεις ειλικρινά, χωρίς υπεκφυγές».

«Σε ακούω», του είπα ήρεμα.

«Είσαι ευχαριστημένος από τη συνεργασία σου με την Κάρτερ-Χούα;»

«Φυσικά», απάντησα αδίστακτα. «Έχω υψηλές αποδοχές, εταιρική ασφάλιση, ενδιαφέρουσα δουλειά και...».

«Άλαν σταμάτα να λες μαλακίες», με έκοψε άγρια ο Φιντέλ.

Προσπάθησα να τον αγριοκοιτάξω αλλά δεν τα κατάφερα. Δε μου έβγαινε. Ήταν μια ανάγκη πιο επιτακτική από την εκπαίδευσή μου. Κοίταζα το χώμα ενώ ένιωθα το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου. Πήρα μια βαθιά ανάσα. Άρχιζα να νιώθω άσχημα. Ξετρύπωσα τον εισπνευστήρα μου και πήρα μια ρουφηξιά.

«Η Τηλεδημοκρατία σε αφήνει να παίρνεις αμφεταμίνες με τη σέσουλα αλλά σε εμποδίζει να καπνίζεις», είπε ο Φιντέλ. «Η Τηλεδημοκρατία σου εξασφαλίζει το μέλλον σου αλλά ακόμα κι εσύ ο ίδιος ξέρεις ότι δεν υπάρχει μέλλον. Η Τηλεδημοκρατία φροντίζει να διαφυλάττει τα δικαιώματά σου ως κανονικού πολίτη. Η Τηλεδημοκρατία...».

«Σκάσε», φώναξα. Κατόπιν συνειδητοποίησα ότι για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου είχα χάσει τον αυτοέλεγχό μου.

«Για να χάσεις τον αυτοέλεγχό σου, θα πει ότι σου άγγιξα ένα πολύ ευαίσθητο σημείο σου», εί-

πε ο Φιντέλ. «Για λέγε λοιπόν, είσαι ευχαριστημένος»;

«Όχι», είπα με αφύσικα υψηλό τόνο. Ήταν η πρώτη φορά που παραδεχόμουν ανοιχτά ότι ήθελα κάτι περισσότερο από αυτά που μου πρόσφεραν. Κάτι πολύ περισσότερο.

«Η Κάρτερ-Χούα σου προσφέρει ψίχουλα και κερδίζει τρισεκατομμύρια από τις αποστολές που σου αναθέτει. Κι εσύ είσαι το κορόιδο που τρέχει για τα θελήματά της. Είσαι ένας λακές Άλαν. Παραδέξου το».

Δεν ένιωσα θυμό ή εκνευρισμό. Είχε δίκιο. Όμως δεν μίλησα.

«Το ξέρεις πως έχω δίκιο. Τουλάχιστον παραδέξου το».

«Κι αν το παραδεχτώ τι θα γίνει;», ξέσπασα. «Μήπως θα αλλάξει τίποτα; Μήπως μπορώ να κάνω κάτι καλύτερο από τη βιομηχανική κατασκοπεία, ακόμα και αν λύσω το συμβόλαιό μου με την Κάρτερ-Χούα και προσχωρήσω σε κάποια άλλη Τηλεδημοκρατία;»

Βλέποντάς τον να με κοιτάζει αμίλητος, πρόσθεσα.

«Κατά καιρούς μου έχουν κάνει κι άλλες προσφορές. Όταν κρίνω ότι έχει έρθει η κατάλληλη στιγμή, θα αποστατήσω».

Ο Φιντέλ με κοίταζε με ένα περίεργο ύφος. Σήκωσε το κεφάλι του στον έναστρο ουρανό και σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος.

«Δε σου μιλάω για μια απλή διεταιρική μετανάστευση. Σου μιλάω για το σπάσιμο των ορίων. Σου μιλάω για δραπέτευση Άλαν, όχι για αποστασία».

Κατάλαβα τι εννοούσε. Συνέχισε να μιλά.

«Εκεί πάνω υπάρχουν εκατοντάδες νέοι κόσμοι που περιμένουν τους τολμηρούς που θα τους δαμάσουν και θα τους εκμεταλλευτούν. Οι περισελήνιες αποικίες, οι κόσμοι των αστεροειδών, οι πρωτοπόροι των Δακτυλίων. Τι άλλο να σου πω, τα ξέρεις κι εσύ το ίδιο καλά όσο κι εγώ. Πριν από εκατό χρόνια, οι κόσμοι αυτοί υπήρχαν ανέπαφοι αλλά τότε το μόνο που μπορούσες να κάνεις ήταν να τους κοιτάς και να ονειρεύεσαι, ξέροντας ότι θα ήσουν δέσμιος της Γης, ότι θα πέθαινες σερνάμενος σαν το σκουλήκι σ' αυτόν το σκατοπλανήτη. Σήμερα τα πράγματα είναι διαφορετικά. Αν θέλεις μπορείς να μεταναστεύσεις στο διάστημα. Αν το θέλεις πραγματικά. Αρκεί βέβαια να είσαι αρκετά γενναίος για να αντιμετωπίσεις την πρόκληση».

«Ωραία λόγια από έναν τεχνοπαράνομο», είπα. «Δεν ήξερα πως εμπορεύεσαι και φιλοσοφικές θεωρίες».

Με κοίταξε σκυθρωπά.

«Εσύ είσαι αρκετά γενναίος για να αντιμετωπίσεις την πρόκληση;» ρώτησε.

«Εννοείς δηλαδή να προσχωρήσω στους Δραπέτες;»

«Ναι».

Μείναμε κι οι δυο αμίλητοι για λίγα δευτερόλεπτα. Έσπασα τη σιωπή.

«Πόσο καιρό κάνεις αυτή τη δουλειά;» ρώτησα.

«Ποιά δουλειά;»

«Τώρα εσύ το παίζεις μαλάκας Φιντέλ. Ξέρεις

καλά για τι πράγμα μιλάω. Εγώ έκοψα τα προσχήματα. Η σειρά σου τώρα».

Τώρα ήταν η σειρά του Φιντέλ να κοιτάξει το χώμα.

«Εδώ και τέσσερα χρόνια. Έχω στρατολογήσει δεκάδες κατάλληλους ανθρώπους για λογαριασμό των Δραπετών. Πώς νομίζεις ότι κερδίζει το ψωμί του ένας μη-πολίτης, ένας φουκαράς που ζει στο περιθώριο της κοινωνίας;»

«Κι εγώ που είχα την εντύπωση ότι πουλούσες ακόμα ινοβλάστες».

«Κάποτε. Αλλά η δουλειά παραήταν δύσκολη. Και επικίνδυνη. Όσο γερνάς το σκέφτεσαι περισσότερο. Έτσι έγινα *ένζυμο*.

«Τι πράγμα;»

«Στην αργκό των Δραπετών, *ένζυμο* είναι ο επίγειος πράκτορας που στρατολογεί κατάλληλους ανθρώπους. Ένα ένζυμο, συνεχώς επιχειρεί να συνδέει μοριακές ομάδες σε νεότερους και πιο δυναμικούς σχηματισμούς. Αυτό κάνω κι εγώ».

«Και είσαι ικανοποιημένος»;

«Ναι, πληρώνομαι καλά. Με τις γνωριμίες μου τόσα χρόνια που έκανα το λαθρέμπορο, ήμουν ιδιαίτερα χρήσιμος στους Δραπέτες για να με χρησιμοποιήσουν σαν ένζυμο. Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο».

Σταμάτησε να μιλά για λίγο και ξανακοίταξε τον έναστρο ουρανό.

«Κάποια στιγμή θα σφίξουν οι κώλοι. Ο κύκλος θα κλείσει και ορισμένοι ασφαλίτες στην Κάρτερ-Χούα, ή αλλού, θα αντιληφθούν ότι είμαι ενοχλητικός. Τότε θα μεταναστεύσω κι εγώ στο

διάστημα. Οι Δραπέτες φροντίζουν να μην εγκαταλείπουν τους ανθρώπους που τους εξυπηρέτησαν. Άλλωστε αυτό θα ήταν άσχημο και για τους ίδιους. Θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο αν με άφηναν στα νύχια της ασφάλειας μιας Τηλεδημοκρατίας, αν με πετούσαν σαν στιμμένη λεμονόκουπα».

Κάτι στη συμπεριφορά του με έκανε να καταλήξω σε ένα συμπέρασμα.

«Πότε θα γίνει αυτό Φιντέλ;»

«Σύντομα».

«Πόσο σύντομα;»

«Αρκετά».

«Κοίταξε να δεις, μπορούμε να καθόμαστε εδώ όλο το βράδυ και να δουλεύει ο ένας τον άλλον. Αν θες λοιπόν να μιλήσουμε ανοιχτά, σταμάτα τις υπεκφυγές, όπως τις σταμάτησα εγώ».

Ο Φιντέλ με κοίταξε με ένα περίεργο ύφος.

«Ο καιρός που θα φύγω δεν απέχει πολύ. Σε λιγότερο από 24 ώρες».

«24 ώρες;»

«Ναι. Γι αυτό έπαιξα το τελευταίο μου χαρτί. Αποφάσισα να σου μιλήσω ανοιχτά. Σε ξέρω πολλά χρόνια, αλλά δεν μπορούσα να φύγω χωρίς να σε χαιρετήσω».

Με κοίταξε στα μάτια.

«Έλα μαζί μας Άλαν. Θα περάσουμε καλά στις αποικίες. Το μέλλον ανήκει στο διάστημα. Άσε αυτόν εδώ το σκατόκοσμο να διαλυθεί, να σβήσει. Η Γη έφαγε τα ψωμιά της. Φύγε όσο μπορείς ακόμα».

Είχα μείνει σκεπτικός. Χίλιες σκέψεις τριγυρνούσαν στο μυαλό μου. Όλη η ζωή που είχα ζή-

σει μέχρι τώρα, όλοι μου οι γνωστοί, όλοι οι συνεργάτες, ολόκληρος ο κόσμος μου, φάνηκε να αποστασιοποιείται. Τα ταξίδια μου, οι αποστολές μου, φάνηκε να ανήκουν στη μνήμη κάποιου άλλου, κάπου αλλού.

Αυτός εδώ ο πλανήτης ήταν ξοφλημένος. Είχα περάσει ολόκληρη τη ζωή μου προσπαθώντας να θάψω την λαχτάρα μου για πραγματική περιπέτεια, για πραγματική δημιουργική δράση. Είχα γίνει πολίτης προσπαθώντας να κάνω κάτι περισσότερο, αλλά τώρα συνειδητοποιούσα ότι ήμουν απλώς ένας μη-πολίτης με άλλο τίτλο. Και ότι ακόμα και οι Τηλεδημοκρατίες ήταν μαριονέττες. Τα διευθυντικά τους συμβούλια δεν ήταν η ελίτ της εξουσίας. Όχι.

Κανείς δεν καθόταν στο τιμόνι της εξέλιξης του πολιτισμού. Η τεχνολογία, η κοινωνία, ήταν ακυβέρνητα αεροπλάνα, δορυφόροι σε φθίνουσα τροχιά, μετέωρα που ταξίδευαν χαοτικά ανάμεσα στα βαρυτικά πηγάδια του ηλιακού συστήματος. Μπίλιες του μπιλιάρδου. Η τεχνολογία κάλπαζε ανεξέλεγκτη εδώ και δυο αιώνες. Οικονομία και κοινωνία υπάκουαν σε ασύλληπτους νόμους, που τα διευθυντικά συμβούλια των Τηλεδημοκρατιών δεν μπορούσαν να συλλάβουν ούτε στα πιο άγρια όνειρά τους. Κανείς δεν βρισκόταν στο πηδάλιο. Η γνώση δεν ήταν δύναμη. Υπήρχαν πολύ περισσότερα στο ενδιάμεσο.

Η ανοιχτή κουβέντα με τον Φιντέλ είχε φέρει στην επιφάνεια αυτό που έκρυβα τόσα χρόνια, με τόση επιμονή και τόση αποτελεσματικότητα. Οι ενδόμυχες επιθυμίες μου συμπυκνώθηκαν, ομογενοποιήθηκαν και ξαφνικά έσπασαν το θώ-

ρακα των αναστολών και της ψυχοτεχνικής εκπαίδευσης και ξεχύθηκαν προς τα έξω, όπως το νερό από ένα αρτεσιανό πηγάδι.

«Θα φύγω», είπα απλά.

Ο Φιντέλ με κοίταξε. Τα μάτια του έλαμπαν από ικανοποίηση.

«Τότε έλα μαζί μου. Θα πρέπει να γνωρίσεις μερικούς ανθρώπους».

Το υδρογοναυτοκίνητο του Φιντέλ σταμάτησε έξω από ένα γκριζωπό θόλο. Βρισκόμασταν κοντά στις βιομηχανικές περιοχές της Αθήνας ΙΙ, στην ακτή της Ραφήνας, έχοντας διασχίσει τις τεράστιες εγκαταστάσεις αφαλάτωσης και διύλισης του θαλασσινού νερού. Οι πύργοι των εγκαταστάσεων διαγράφονταν στον αχνοφωτισμένο νυχτερινό ορίζοντα σαν απειλητικοί όγκοι. Η θαλάσσια περιοχή της Ραφήνας φιλοξενούσε μερικές από τις χειρότερες μορφές οργανικής σήψης.

«Φόρεσε τα φίλτρα», είπε ο Φιντέλ, δίνοντάς μου ένα κουτάκι.

Άνοιξα το κουτάκι και έβγαλα από μέσα δυο φίλτρα. Τα έχωσα στα ρουθούνια μου. Βγήκαμε έξω.

Ο γκριζωπός θόλος βρισκόταν στην παραλία και ήταν χτισμένος σε μια περιοχή καθαρισμένη από τα ερείπια της Ραφήνας. Δυο δυνατοί προβολείς στην κορυφή του, φώτιζαν την τετράγωνη είσοδό του. Το φως άφηνε να φανούν τα μισοβυθισμένα ερείπια των σπιτιών στα μαύρα νερά, πηχτά από τις άλγες και τα φύκια που οργίαζαν εξ αιτίας του ευτροφισμού. Τα κύματα έσκαζαν

σε σλόου μόσιον πάνω σ' ένα ανάχωμα από μπάζα που είχε στηθεί στην ακτή. Το χώμα που πατούσαμε ήταν μείγμα από σκουριά, μπάζα και οργανικά απόβλητα. Το κατακάθι της θεομηνίας. Η μπόχα θα πρέπει να ήταν τρομακτική, αλλά τα φίλτρα που φορούσαμε μας προφύλασσαν.

Ο Φιντέλ στάθηκε στο κατώφλι της πόρτας του θόλου και πίεσε το χέρι του σε μια φωτεινή επιφάνεια. Η πόρτα άνοιξε συρταρωτά, αποκαλύπτοντας μια δεύτερη πόρτα πιο μέσα.

Μπήκαμε στο αιρ-λοκ. Η εξωτερική πόρτα έκλεισε.

Όταν ο αέρας στο αιρ-λοκ απορροφήθηκε και η ατμόσφαιρα καθάρισε, η εσωτερική πόρτα άνοιξε αποκαλύπτοντας μια αίθουσα τόσο έντονα φωτισμένη που για μια στιγμή έκλεισα τα μάτια.

Το εσωτερικό του θόλου ήταν γεμάτο συσκευές και κονσόλες οργάνων. Πρόχειρα χωρίσματα οριοθετούσαν κουκέτες, ενώ μια μικρή ρομποτική κουζίνα βρισκόταν σε μια σχετικά άδεια περιοχή. Μπροστά από τις συσκευές, άντρες και γυναίκες εργάζονταν με πυρετώδικη μεθοδικότητα. Φορούσαν μονοκόμματες άκομψες φόρμες, αλλά τα πρόσωπά τους έλαμπαν από ενέργεια. Μερικοί απ' αυτούς μας έρριξαν μια βιαστική ματιά.

Μια ψηλή καλλίγραμη κοπέλα σηκώθηκε από μια κονσόλα και μας πλησίασε. Προς στιγμή μισόκλεισα τα μάτια.

Το πρόσωπό της ήταν η ίδια η ουσία της ομορφιάς. Το σώμα της ήταν τόσο αρμονικό που το να την κοιτάζεις όταν περπατούσε ήταν σχεδόν οδυνηρό. Οι κινήσεις της ήταν ρευστές, σαν το

νερό που κυλά σε ένα αυλάκι. Η χάρη ανάβλυζε από όλο της το είναι σαν μαγνητικό πεδίο.

Είχα μείνει αμίλητος. Μου χαμογέλασε. Το χαμόγελό της μπήκε μέσα στις φλέβες μου και χτύπησε κατευθείαν στον εγκέφαλο σαν νοραδρεναλίνη.

Τα ξανθά της μαλλιά ήταν χωρισμένα στη μέση και έπεφταν αρμονικά από τις δυο πλευρές σχηματίζοντας φράντζες που έσβηναν λίγο πιο πάνω από τ' αυτιά. Τα μαλλιά της ήταν απολύτως ίσια. Τα μάτια της ελαφρώς λοξά και πρασινωπά. Το δέρμα της μια ιδέα μελαμψό. Δεν φορούσε κοσμήματα, ούτε πρόσεξα να έχει δερμομεταλλικές εμφυτεύσεις σε κάποιο ακάλυπτο σημείο του σώματός της. Και θα ορκιζόμουν ότι αυτό το θεσπέσιο πλάσμα δεν είχε αγγιχτεί ποτέ από τις βελόνες νευρογενετικού χειρούργου.

«Η Ελβίρα Χαραγκέι», είπε ο Φιντέλ. «Αρχηγός αυτής εδώ της Νησίδας του Λάγκερχανς».

Η παράξενη ονομασία με έβγαλε κατά κάποιο τρόπο από την ημι-ονειρική μου κατάσταση. Παραξενεύτηκα.

«Τι εννοείς»;

«Οι προφυλακές των Δραπετών που στρατολογούν μετανάστες για το διάστημα, ονομάζονται Νησίδες του Λάγκερχανς», είπε η Ελβίρα Χαραγκέι. Η φωνή της ήταν απαλή και ταυτόχρονα γεμάτη ήρεμη δύναμη. «Όπως οι περιοχές στο πάγκρεας που παράγουν την ινσουλίνη. Χωρίς ινσουλίνη ο άνθρωπος πάσχει από διαβήτη».

«Τι είναι αυτό»;

«Μια γενετική πάθηση που έχει εξαφανιστεί εδώ και δεκαετίες με τα τροποποιημένα γονίδια.

Από τις πρώτες που χάθηκαν, όπως η μεσογειακή αναιμία, η αιμοφιλία κι ο δαλτωνισμός. Οι Νησίδες του Λάγκερχανς είναι απαραίτητες για τον οργανισμό των Δραπετών».

«Πόσες Νησίδες υπάρχουν στην Αθήνα ΙΙ;»

«Νομίζεις ότι είμαι τόσο αφελής για το πω σε ένα βιομηχανικό κατάσκοπο;»

«Με συγχωρείς». Ένιωσα σαν ηλίθιος.

«Δεν πειράζει. Όλοι κάνουμε λάθη».

Χαμογέλασε. Τα μαργαριταρένια της δόντια ήταν άψογα. Οι Δραπέτες θα χρησιμοποιούσαν κάποια προσθετική τεχνολογία που όμοιά της δεν υπήρχε στη Γη. Μίλησα όχι για κάποιο άλλο λόγο, παρά μόνο για να αποσπάσω την προσοχή μου από αυτά τα τέλεια δόντια.

«Απ' αυτά τα λίγα που έχω ακούσει, μου φαίνεται ότι εσείς οι Δραπέτες χρησιμοποιείτε πολλές βιοϊατρικές αναλογίες στην συνθηματική σας αργκό».

«Δεν πρόκειται για συνθηματική αργκό Άλαν. Η κοινωνία, όπως και η οικονομία είναι ζωντανοί οργανισμοί. Είναι καλύτερο να αναφερόμαστε σε αυτούς με όρους φυσιολογίας».

«Έξυπνη άποψη».

«Εμείς οι Δραπέτες έχουμε μια ευρύτερη αντίληψη του κόσμου από εκεί ψηλά». Έκανε μια χειρονομία προς την οροφή του θόλου. Η χειρονομία της ήταν τόσο αρμονική όσο μια ημιτονοειδής καμπύλη. Ανατρίχιασα.

«Η βιοπολιτική και η βιοοικονομία αποτελούν τους σημαντικότερους από τους θεωρητικούς κλάδους των επιστημών μας. Αλλά στις αποικίες υπάρχει μια εξαιρετική ποικιλία τεχνολογιών.

Αν οι τεχνολογίες αυτές αφήνονταν ελεύθερες στη Γη, θα τσάκιζαν την κοινωνία σας σε χίλια κομμάτια».

Ξαφνικά ένιωσα την ακατανίκητη επιθυμία να της πάω κόντρα. Ή τουλάχιστον να διαλύσω τη μαγεία της στιγμής. Δεν ήξερα γιατί.

«Τα καταφέρνουμε και μόνοι μας», είπα με μια δόση αλαζονείας.

Το ύφος της έγινε απρόσμενα σοβαρό. Τα φρύδια της σούφρωσαν ανεπαίσθητα.

«Αν είχες και την παραμικρότερη συναίσθηση της σοβαρότητας της κατάστασης δεν θα έκανες τέτοια αστεία. Ελάτε μαζί μου».

Την ακολουθήσαμε μαζί με τον Φιντέλ, ο οποίος δεν είχε μιλήσει σε όλη τη διάρκεια της στιχομυθίας μας, σε μια απομονωμένη γωνία, την οποία σχημάτιζαν τρεις κονσόλες οργάνων γεμάτες επίπεδες οθόνες. Το μέρος αυτό ήταν η μοναδική όαση απομόνωσης στον πολύβουο θόλο.

Καθήσαμε σε τρία μικρά σκαμπώ από κόκκινο έξυπνο βιοπλαστικό που προσαρμόστηκε αμέσως στο σχήμα του σώματός μας.

Η Ελβίρα σταύρωσε τα πόδια της. Οι κινήσεις της είχαν τη χάρη γαζέλας, παρά την άκομψη ολόσωμη καφετιά φόρμα εργασίας που φορούσε. Κοίταξα τον Φιντέλ για μια στιγμή και θα ορκιζόμουν ότι είδα ένα αχνό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη του. Πιο πολύ μια εξωτερίκευση της διάθεσής του, παρά μια σύσπαση των μυών του προσώπου του. Η Ελβίρα πίεσε μερικά πλήκτρα. Μια οθόνη φωτίστηκε. Αράδες και κείμενα άρχισαν να περνούν αργά σε αυτήν.

«Η κατάσταση είναι πιο σοβαρή απ' ότι υπολογίζαμε», είπε, περισσότερο μονολογώντας. «Οι παράμετροι μεταβάλλονται».

«Μπορείς να εξηγηθείς περισσότερο;» τη ρώτησα. Πάλι ένιωσα τη φωνή μου να βγαίνει κάπως σκληρή, με μια δόση πρόκλησης, σαν να ήθελα να της αντιταχτώ.

Ξαναχαμογέλασε. Δυο αδιόρατα λακκάκια σχηματίστηκαν στις άκρες του στόματός της. Έπρεπε, όφειλαν να βρίσκονται εκεί.

«Δεν έχεις ακούσει τίποτα για τη διάσκεψη της Μπανγκόκ»;

«Όχι», είπα. Πραγματικά δεν είχα ακούσει.

«Εκτιμώ το γεγονός ότι δεν χρησιμοποιείς το μανδύα της διπλωματίας στη συζήτησή μας. Ούτε κι εγώ θα σου πω ψέματα».

Πήρε βαθιά ανάσα και συνέχισε.

«Αύριο, δεκατέσσερεις από τους προέδρους των ισχυρότερων Τηλεδημοκρατιών θα συναντηθούν στη Μπανγκόκ, στα πλαίσια μιας μυστικής διάσκεψης κορυφής η οποία θα κρίνει τις τύχες του κόσμου».

«Είχα την εντύπωση ότι πίστευες πως η τύχη αυτού του κόσμου είχε ήδη κριθεί», είπα με ελαφρά ειρωνικό ύφος.

Με κοίταξε κάπως παγερά και συνέχισε.

«Να διορθώσω τότε. Μια διάσκεψη η οποία θα επιταχύνει την πορεία προς την καταστροφή. Ικανοποιήθηκες;»

«Αρκετά».

«Και για πες μου τώρα. Τι κατά τη γνώμη σου θα μπορούσαν να συζητήσουν σε μια τέτοια μυ-

στική διάσκεψη οι δεκατέσσερεις ηγέτες του πλανήτη;»

«Ίσως κάποιες νέες τεχνικές βιομηχανικής παραγωγής, πατέντες οπλικών συστημάτων, να διαπραγματευτούν εμπορικούς όρους, συμφωνίες μεταγωγής δεδομένων, τέτοια πράγματα».

Με κοίταξε με κάπως λοξό βλέμμα.

«Είσαι λιγότερο έξυπνος απ' όσο φαίνεσαι».

Εκνευρίστηκα. Για πρώτη φορά στη ζωή μου εκνευριζόμουν τόσο εύκολα.

«Τα φαινόμενα απατούν», της πέταξα.

Έγινε μια παύση. Η ατμόσφαιρα είχε ηλεκτριστεί αρκετά. Ο Φιντέλ προσπάθησε να παρέμβει.

«Ας προχωρήσουμε στην ουσία. Κάθε δευτερόλεπτο που περνά, έχει ζωτική σημασία».

Η Ελβίρα έσιαξε την τέλεια φράντζα της και συνέχισε.

«Το γεγονός ότι η διάσκεψη είναι ζωτικής σημασίας, φαίνεται και από το γεγονός ότι οι πρόεδροι θα παρευρεθούν εκεί αυτοπροσώπως. Διαφορετικά θα χρησιμοποιούσαν την τηλεπαρουσία. Όμως με τόσους πειρατές στα δίκτυα, κάτι τέτοιο είναι παρακινδυνευμένο. Μερικές φορές πρέπει να αφήνεις κατά μέρος την τεχνολογία για να πετύχεις στο σκοπό σου. Οι πρόεδροι θα συζητήσουν για μια ευρεία μορφή συνεργασίας πάνω στο Σχέδιο Συγχώνευσης».

«Αν διευκρίνιζες τι ακριβώς είναι αυτό το σχέδιο, θα ήμουν ευτυχισμένος», είπα. Δεν έκανα πια καμμία προσπάθεια να κρύψω την ειρωνεία μου. Δεν φάνηκε να μου δίνει σημασία.

«Ο πολιτισμός έχει ομοιογενοποιηθεί τρομακτικά τα τελευταία εκατό χρόνια. Η ποικιλία έχει

περιοριστεί. Οι κουλτούρες, οι πολιτισμοί, οι θεσμοί, ενώθηκαν και έλυωσαν σχηματίζοντας έναν ομοιόμορφο γκρίζο πολτό. Αν θες λεπτομέρειες, κάνε μια απλή ανάγνωση στα ιστορικά αρχεία. Θα δεις πώς οι διαφορετικές κουλτούρες και ιδεολογίες, συντρίφτηκαν και σμπαραλιάστηκαν από την επέλαση του δυτικού πολιτισμού που απλωνόταν σε ολόκληρο τον πλανήτη σαν ιός».

Ξαναεκνευρίστηκα. Θυμήθηκα τα ανιαρά λογίδρια σημαινόντων στελεχών σε εταιρικά meetings.

«Και τι κακό υπάρχει σε αυτό;» αντιγύρισα. «Επιβιώνει ο καταλληλότερος».

«Ανάγεις τη συζήτησή μας σε προβιομηχανικό επίπεδο», είπε παγερά η Ελβίρα. «Το θέμα δεν είναι ότι πράγματι επιβιώνει ο καταλληλότερος μακροπρόθεσμα. Αυτό το ξέρουμε. Είναι δεδομένο. Η ιστορία απέδειξε ότι η δυτική κουλτούρα — ή οι απομιμήσεις της — ήταν η καταλληλότερη. Και θέμα χρόνου η επικράτησή της».

Έκανε μια παύση.

«Αλλά τώρα το θέμα είναι τι γίνεται τελικά σε έναν πεπερασμένο κόσμο. Έρχονται τα όρια της ανάπτυξης. Τελειώνουν οι φυσικοί πόροι, αρχίζουν οι οικολογικές διαταραχές κι ο πλανήτης ξεχειλίζει από κόσμο από το βόρειο ως το νότιο πόλο. Ο καταλληλότερος γεμίζει τον πλανήτη ως τα μπούνια, εκτοπίζει τους ακατάλληλους και κάθε ποικιλομορφία εκλείπει. Δεν υπάρχει χώρος για ανάπτυξη. Δεν υπάρχουν περιθώρια ποικιλομορφίας, για μη καταλληλότερους. Και η ποικιλομορφία είναι η βάση κάθε εξέλιξης. Ένας

γκρίζος κόσμος, ένας ομοιόμορφος κόσμος, είναι ένας νεκρός κόσμος».

Ένιωθα τα ενισχυμένα νεύρα μου να πάλλονται σαν χορδές. Και πάλι δεν ήξερα γιατί. Ήθελα μόνο να της πάω κόντρα, μολονότι ήξερα ότι είχε απόλυτο δίκιο. Είπα έντονα.

«Και τι θες να κάνουμε; Να χωριστούμε πάλι σε ομάδες με διαφορετικές ιδεολογίες, διαφορετικές κουλτούρες και θεσμούς και να αρχίσουμε να αναλώνουμε την ενέργειά μας σε άσκοπους πολέμους;»

Πρόσεξα πως χρησιμοποίησα άθελά μου τη λέξη «εμείς», σα να μιλούσα για λογαριασμό της ανθρωπότητας της Γης, σαν να είχα μπροστά μου εξωγήινους. Η Ελβίρα δεν φάνηκε να δίνει σημασία. Συνέχισε:

«Αυτό γινόταν μέχρι τις αρχές του αιώνα μας. Δεν έχουμε πια ούτε την πολυτέλεια των πολέμων. Η ποικιλομορφία αντικαταστάθηκε από την απατηλή διαφοροποίηση του μωσαϊκού των Τηλεδημοκρατιών. Όλες οι Τηλεδημοκρατίες είναι ομογενή μείγματα πολιτικών και επιχειρηματικών δομών. Είναι κλώνοι του ίδιου κυττάρου, με ελάχιστες διαφορές, διαφορές που θα φαίνονταν ανύπαρκτες στα μάτια ενός ανθρώπου του περασμένου αιώνα».

Αναστέναξε.

«Όλοι οι φυσικοί πόροι, όλες οι προσπάθειες των Τηλεδημοκρατιών επικεντρώνονται στην καταπολέμηση της οικολογικής κρίσης. Είναι ένας αγώνας άγονος. Όμως πια οι Τηλεδημοκρατίες δεν έχουν περιθώρια να διαφέρουν ούτε στο παραμικρό. Πρέπει να ενωθούν σε μια τερά-

στια οντότητα, μια κολοσσιαία δομή που θα αγκαλιάζει τον πλανήτη και θα επιβάλλει και στην παραμικρότερη γωνία τις εντολές του μοναδικού κέντρου λήψης αποφάσεων. Ο συγκεντρωτισμός είναι η μόνη λύση».

«Και τι σκοπεύετε να κάνετε γι' αυτό»; ρώτησα.

«Εμείς; Τίποτα. Όμως οι απελπιστικές καταστάσεις απαιτούν λύσεις απελπισίας. Οι δεκατέσσερεις ηγέτες που θα συναντηθούν στη Μπανγκόκ αύριο, θα συζητήσουν τους όρους για μια τεράστια συγχώνευση των Τηλεδημοκρατιών τους σε μια ενιαία δομή. Αυτό είναι το σχέδιο Μεγάλη Συγχώνευση. Ο σχηματισμός ενός πυρήνα στον οποίο θα προσκολληθούν οι υπόλοιπες Τηλεδημοκρατίες. Και το μαζικό αυτό σχήμα θα συνθλίψει τα πάντα σε ένα γκρίζο καθεστώς πειθαρχίας και αδιέξοδης σταθερότητας».

«Αδιέξοδης;»

«Ναι. Οι προσπάθειες αυτές είναι το κύκνειο άσμα του ανθρώπου της Γης. Στις αποικίες έχουμε ποικιλία βασισμένη στην ελευθερία που παρέχει η τεχνολογία. Μια τεχνολογία που μπορεί να αναπτυχθεί σε έναν απεριόριστο ζωτικό χώρο, σε ολόκληρο το Ηλιακό Σύστημα. Χωρίς τα πολιτιστικά ταμπού του πατρικού πλανήτη. Έχουμε μυριάδες κουλτούρες. Αμέτρητες κοινωνίες. Εκατοντάδες τεχνοφατρίες που πολλαπλασιάζονται σαν αμοιβάδες. Με απόσχιση».

«Η εξέλιξη βασίζεται στην κλαδογένεση», είπε ο Φιντέλ. «Ένα επιτυχημένο βιολογικό είδος, εκρήγνυται δημιουργώντας μια βεντάλια θυγα-

τρικών ειδών που θεωρούν τους προγόνους τους ξεπερασμένους. Αν αρνηθείς την αλλαγή, αρνείσαι και τη ζωή. Κι η ανθρωπότητα της Γης αρνείται την αλλαγή. Η Μεγάλη Συγχώνευση θα είναι η τελική επικύρωση της επιλογής τους. Οι άποικοι είναι οι νέοι κλάδοι, τα νέα είδη».

Κάθε λέξη που ξεστόμιζαν με έτσουζε σαν οξύ. Και το εκνευριστικότερο ήταν πως είχαν κι οι δυο τους απόλυτο δίκιο. Ένιωθα το οικοδόμημα των καταγραφών μου να σείεται κάτω από τα πόδια μου. Παρόλα αυτά όμως ένα μέρος του νου μου ήταν αρκετά ήρεμο για να σκεφτώ νηφάλια. Να βγάλω συμπεράσματα. Να αποφασίσω.

Τώρα διέκρινα ότι η ανθρωπότητα της Γης είχε καταντήσει ένα απλό λείψανο. Ένα εκφυλισμένο κύβοργ που διατηρούνταν στη ζωή χάρη στις ενδοφλέβιες παροχές και τις διορθωτικές εγχειρήσεις. Κάτι αφύσικο. Κάτι αναξιοπρεπές.

Κατόπιν κοίταξα και τους δυο. Η Ελβίρα με κοιτούσε με ένα ύφος ανάμικτο από ανοχή και υπομονή. Ο Φιντέλ με προσμονή και ανυπομονησία. Το ερώτημα συγκεκριμενοποιήθηκε αργά στο μυαλό μου.

«Και ποιό είναι το αντάλλαγμα που θέλετε για να με αφήσετε να μεταναστεύσω»;

«Άργησες αλλά το κατάλαβες», είπε η Ελβίρα. Ήταν η σειρά της να δείξει σαρκασμό. «Είσαι από τους καλύτερους βιομηχανικούς κατασκόπους της Κάρτερ-Χούα. Έχεις διασυνδέσεις με υψηλά κλιμάκια της Τηλεδημοκρατίας. Από την κονσόλα στο σπίτι σου μπορείς να έχεις πρόσβαση σε απόρρητα αρχεία, χάρη σε κωδικούς που γνωρίζεις μόνο εσύ και τους οποίους μπορείς να

επαναφέρεις στο συνειδητό σου νου μόνο χάρη στην πειθαρχία του πολεμιστή που έχεις διδαχτεί».

Έκανε κι άλλη παύση. Ο Φιντέλ συνέχισε από εκεί που είχε σταματήσει εκείνη.

«Χρειαζόμαστε την κονσόλα του σπιτιού σου και τους κωδικούς πρόσβασης, προκειμένου να αποκτήσουμε ζωτικές πληροφορίες από τα αρχεία της Κάρτερ-Χούα, για το πού ακριβώς θα γίνει η διάσκεψη. Το ακριβές κτίριο, το ακριβές δωμάτιο. Συντεταγμένες. Τεχνικά στοιχεία για τα αμυντικά συστήματα της αίθουσας».

«Και πώς θα χρησιμοποιήσετε αυτά τα στοιχεία;»

Ήξερα ήδη την απάντηση.

«Θα εξαπολύσουμε μια δέσμη λέηζερ ακτινών-Χ από περισελήνια τροχιά», είπε η Ελβίρα. «Η δέσμη θα προσκρούσει σε έναν δορυφόρο μεταγωγής μιας χρήσης σε χαμηλή γήινη τροχιά και θα κατευθυνθεί προς την αίθουσα της διάσκεψης. Και οι πρόεδροι των Τηλεδημοκρατιών θα γίνουν ψητοί. Από μέσα προς τα έξω».

«Και γιατί θα προτιμήσετε αυτό το χειρουργικό πλήγμα; Γιατί δεν χτυπάτε απευθείας την ίδια τη Μπανγκόκ; Έχετε τη δυνατότητα».

«Μπορούμε να ανατινάξουμε τη Μπανγκόκ ολόκληρη αν το θελήσουμε. Όμως αυτή η πράξη ισοδυναμεί με αυτοκτονία. Οι διαστημικές αποικίες είναι ευάλωτες. Οι Τηλεδημοκρατίες διαθέτουν ακόμα αρκετές πυρηνικές κεφαλές για να μετατρέψουν τα τροχιακά μας εργοστάσια γύρω από τη Γη σε καυτά νέφη πλάσματος. Ακόμα και ένας μόνο αθώος νεκρός, θα αποτελέσει αφορ-

μή για ανελέητη προπαγάνδα εκ μέρους των Τηλεδημοκρατιών εναντίον των Δραπετών. Θα αρχίσουν τα πογκρόμ και θα πρέπει να διακόψουμε οριστικά την επαφή με τη Γη νωρίτερα απ' ότι σχεδιάζουμε. Όμως αυτό δεν πρέπει να γίνει. Χρειαζόμαστε ακόμα ανθρώπινο δυναμικό».

«Και έχετε την αφέλεια να πιστεύετε ότι οι Τηλεδημοκρατίες θα αφήσουν το έγκλημα ατιμώρητο;»

«Εσύ έχεις την αφέλεια να κάνεις τέτοιες ερωτήσεις. Για σκέψου λίγο. Αφού η διάσκεψη είναι μυστική, αν οι ηγεσίες των Τηλεδημοκρατιών παραδεχτούν ότι οι πρόεδροι δολοφονήθηκαν — από τους Δραπέτες ή κάποια γήινη φονταμενταλιστική φράξια — θα δώσουν λαβή για ποικίλα σχόλια. Θα δημιουργηθούν ερωτήματα στο ευρύ κοινό. Γιατί οι πρόεδροι των 14 ισχυρότερων Επιχειρηματικών Τηλεδημοκρατιών βρίσκονταν οι ίδιοι εκεί, και δεν χρησιμοποίησαν την τηλεπαρουσία; Τί σχεδίαζαν; Γιατί τους δολοφόνησαν; Ποιοί; Αυτά είναι ερωτήματα που καίνε. Και τα οποία δεν πρέπει να δημιουργηθούν. Δεν ξέρω τι θα σοφιστούν τα διευθυντικά συμβούλια, αλλά θα αναγκαστούν να κουκουλώσουν μόνοι τους το περιστατικό προκειμένου να μην αποκαλυφθεί πρόωρα το Σχέδιο Συγχώνευση. Και μέχρι να σοφιστούν κάποια ιστορία συγκάλυψης, θα έχουμε κερδίσει πολύτιμο χρόνο».

«Μια στιγμή», πετάχτηκα. «Αυτό θα πρέπει να γίνει ελάχιστη ώρα πριν την έναρξη της διάσκεψης. Διαφορετικά θα γίνει αντιληπτό ότι κάποιος έχει σκαλίσει τα αρχεία κι έτσι τα δεδομένα της

διάσκεψης και τα αμυντικά συστήματα θα αλλάξουν».

«Ακριβώς», είπε η Ελβίρα. «Η διάσκεψη μπορεί να γίνει σε άλλη πόλη, σε άλλη ημερομηνία. Τα μέτρα ασφαλείας θα τροποποιηθούν και θα αυξηθούν. Η πρόσβαση στα αρχεία πρέπει να γίνει στις 12:15' αύριο, ώρα Αθήνας, συν ή πλην επτά λεπτά».

Απόμεινα να κοιτάζω και τους δύο. Ο Φιντέλ με κοιτούσε προσπαθώντας να ανακαλύψει τι σκέψεις τριγύριζαν στο κεφάλι μου. Η Ελβίρα με κοιτούσε με κάποια αποστροφή. Με ένα ύφος που έλεγε ότι είχα διαψεύσει τις προσδοκίες της. Τελικά μίλησα.

«Αυτό σημαίνει ότι μετά την μετάδοση των συντεταγμένων, θα πρέπει να εγκαταλείψω τη Γη».

«Είσαι σαΐνι», έκανε κοροϊδευτικά η Ελβίρα. «Αν και αμφιβάλω αν θα το κάνεις τελικά. Δεν είσαι αυτό που πίστευα πως ήσουν».

«Και τι πίστευες πως ήμουν»;

«Κάτι διαφορετικό από ένα απλό ανθρωπάκι».

Την κοίταξα με έχθρα. Ένιωσα ένα φευγαλέο μίσος για αυτή την ξανθιά οπτασία, αυτή την προσωποποίηση της ομορφιάς και της χάρης, αυτή τη γυναίκα που ήταν πλασμένη για μένα.

Ναι, αυτό ήταν. *Πλασμένη για μένα.* Οι μυστικοί δρόμοι της ζωής είχαν σπρώξει τις τροχιές των κόσμων μας σε πορεία σύγκρουσης. Και ήταν θέμα τύχης αν τα φορτία ήταν ομώνυμα ή ετερώνυμα. Τώρα καταλάβαινα σε τι οφειλόταν αυτή η υποσυναίσθητη αντίδρασή μου στα λόγια της. Οφειλόταν στο γεγονός ότι βαθιά μέσα μου

ήξερα ότι έπρεπε να αποφασίσω. *Εδώ και τώρα.* Και η Ελβίρα ήταν ο ελκυστής που θα μου έδινε την αρχική ώθηση.

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα έπρεπε να πάρω τη μεγάλη απόφαση. Να τα παρατήσω όλα και να φύγω μια για πάντα από τον πλανήτη.

Θυμήθηκα, σαν σε φλας μπακ όλη την προηγούμενη ζωή μου. Καρρέ με καρρέ πέρασαν μπροστά μου τα πλάνα της εκπαίδευσής μου, των αποστολών μου, των γεγονότων που είχαν σημαδέψει τη ζωή μου. Και ανακάλυψα ότι τα σημάδια ήταν σαν αυτά που αφήνει η κιμωλία στο μαυροπίνακα. Ή σαν τα ίχνη του δάχτυλου στην υγρή άμμο. Εύθραυστα σαν τα φτερά μιας πεταλούδας.

Το κύμα ήρθε και τα σάρωσε σαν τυφώνας. Σαν χείμαρρος που παρασέρνει τις κροκάλες.

Πήρα την απόφασή μου. Τίποτα πια δεν με κρατούσε σ' αυτόν εδώ τον κόσμο. Τώρα μάλιστα ένας τεράστιος μαγνήτης με έλκυε στον κόσμο των Δραπετών. Τα πρασινωπά μάτια της Ελβίρας με τραβούσαν σαν σιδηρομαγνητικό υλικό. Η αυστηρή πειθαρχία στη ζωή μου είχε ραγίσει. Τα ψυχοχημικά δεν ήταν αρκετά για να πολτοποιήσουν τα συναισθήματα. Και από τις ρωγμές που άνοιξαν, η μαγνητική αύρα της Ελβίρας εισχώρησε βαθιά μέσα μου, σαν το υγρό που διαποτίζει ένα σφουγγάρι. Πάσχισα να αρπαχτώ από τη λογική.

«Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να φύγετε κι εσείς», είπα.

«Αφού μεταδώσουμε τις συντεταγμένες στην περισελήνια Κοινοπολιτεία του Αρίσταρχου, θα

ανατινάξουμε αυτόν εδώ το θόλο με τρόπο που να φανεί σαν βιομηχανικό ατύχημα. Η Νησίδα μας θα διαλυθεί. Ένα DC-Z με την ονομασία «Βακτηριοφάγος» θα μας περιμένει στο κοσμοδρόμιο του Υμηττού. Θα περιμένει κι εσένα. Στις 1:15′ ακριβώς θα απογειωθεί και σε λίγα λεπτά θα βρίσκεται σε τροχιά. Τα υπόλοιπα είναι δουλειά των ανωτέρων κλιμακίων.

Έμεινα για λίγο σκεπτικός. Συνειδητοποίησα ότι κοιτούσα γύρω μου σαν χαζός. Η Ελβίρα το πρόσεξε. Σηκώθηκε όρθια με μια απότομη κίνηση. Έκανε μια χειρονομία.

«Αρκετά Άλαν Καρρά, χάνουμε το χρόνο μας. Η συζήτηση είναι περιττή. Απόδειξες ότι δεν μας κάνεις. Όμως θα τα καταφέρουμε και χωρίς εσένα. Άφησέ τον Φιντέλ, χάνεις άδικα τα λόγια σου. Ο άνθρωπος δεν έχει θάρρος».

Η φράση με χτύπησε σαν καμτσικιά. Σηκώθηκα όρθιος και την άρπαξα από το μπράτσο. Η σάρκα της ήταν σφιχτή σαν πέτρα και έγινε ακόμα σφιχτότερη. Ένα ρίγος ζωικής ενέργειας με διαπέρασε.

«Κανείς δε με έχει προσβάλλει έτσι ποτέ», είπα.

«Αν ήσουν πραγματικά δυνατός δεν θα προσβαλλόσουν. Ασκείς βία για να επιβεβαιώσεις την αδυναμία σου», μούγκρισε εκείνη.

Την κοίταξα με όσο μίσος μπορούσα να μεταστοιχειώσω από τον πόθο.

«Πάμε», γρύλλισα.

Σούφρωσε τα φρύδια της.

«Πού;»

«Σπίτι μου. Στην κονσόλα. Δεν έχουμε ακόμα

και πολλές ώρες καιρό. Έλα να σου δείξω ότι δεν φοβάμαι να αποφασίζω. Ότι έχω τη δύναμη να ακολουθώ ριζικά διαφορετικούς δρόμους».

Της άφησα το χέρι. Τα μάτια της πετούσαν φωτιές. Έμοιαζαν με δύο πράσινες φλόγες.

«Θα έρθω», είπε. Και η φωνή της άφηνε να φανεί ένα περίεργο κράμα ειρωνείας, αποφασιστικότητας, δυναμισμού. Και πόθου. Ναι, ήμουν σίγουρος ότι πίσω από τη δύναμη της θέλησής της, κρυβόταν μια αχαλίνωτη επιθυμία, όπως ο ατμός που συμπιέζεται μέσα σ' έναν λέβητα.

Ξεροκατάπια. «Πάρε ό,τι χρειάζεσαι και ακολούθα με», είπα.

Η Ελβίρα απομακρύνθηκε προς τις υπόλοιπες κονσόλες. Το πρόσωπό μου έκαιγε. Κοίταξα τον Φιντέλ. Με έβλεπε με ένα ύφος που δεν είχα ξαναδεί.

«Δεν πίστευα πως θα σε έβλεπα ποτέ έτσι. Η ατσάλινη πειθαρχία του νίντζα έγινε κουρέλια».

«Μερικές φορές είναι καλύτερο να ξεσπάς. Ξελαμπικάρει το μυαλό», είπα, κοιτάζοντάς τον.

«Ελπίζω να έχεις δίκιο»

Η Ελβίρα μου έγνεψε ότι ήταν έτοιμη. Κουβαλούσε ένα μικρό βαλιτσάκι. Ο Φιντέλ μου έδωσε τα μαγνητικά κλειδιά του αυτοκινήτου του.

«Δεν θα τα χρειαστώ πια. Θα συναντηθούμε στο σκάφος, αύριο στις 1:15'. Καλή τύχη παλιόφιλε».

«Θα την έχω», είπα.

Έκανα μεταβολή και μπήκα στο αίρ-λοκ. Η Ελβίρα είχε ήδη βγει έξω και στεκόταν πλάι στο αυτοκίνητο. Βγήκα από την εξωτερική πόρτα και η μπόχα με χτύπησε κατευθείαν στα ρουθούνια

Είχα ξεχάσει να βάλω τα φίλτρα. Τρίκλισα κάπως. Η Ελβίρα χαμογέλασε με αυτή την ένδειξη της αδυναμίας μου.

Έσφιξα τις γροθιές μου και δεν είπα τίποτα. Το αίμα μου έβραζε, αλλά από εγωισμό δεν έβγαλα τον εισπνευστήρα. Μπήκαμε στο αυτοκίνητο. Το όχημα απομακρύνθηκε από το θόλο και άρχισε να διασχίζει τα ερείπια της Ραφήνας, βγάζοντας πυκνά λευκά σύννεφα υδρατμών από την εξάτμισή του.

Σε όλη τη διαδρομή δεν ανταλλάξαμε ούτε κουβέντα. Παρκάρισα το αυτοκίνητο έξω από το συγκρότημα των κατοικιών που έμενα και βγήκαμε έξω. Κανείς δεν φαινόταν στον έρημο δρόμο. Οι λαμπτήρες βιοφωταύγειας έλουζαν την Ελβίρα με ένα γαλαζωπό φως κάνοντάς την να μοιάζει με περίεργη οπτασία. Την κοίταξα για λίγα δευτερόλεπτα. Τότε μίλησε για πρώτη φορά από τότε που είχαμε εγκαταλείψει τη Νησίδα του Λάγκερχανς.

«Τι χαζεύεις; Εμπρός προχώρα»

Αντί να εκνευριστώ χαμογέλασα. Ο τόνος της φωνής της είχε μαλακώσει αρκετά. Τα προσχήματα είχαν αρχίσει να πέφτουν. Προχώρησα προς την είσοδο του σπιτιού μου.

Στο ασανσέρ βρέθηκα αρκετά κοντά της ώστε να μυρίσω το άρωμά της. Κάποιο άγνωστο οσφρητικό συστατικό, παρασκευασμένο με βάση ποιός ξέρει ποιά βιοχημική πατέντα, άγγιξε τα ρουθούνια μου και έκανε το νου μου να υποχωρήσει σε ένα προσυνειδητό στάδιο, σε ένα στάδιο που ο άνθρωπος δεν ήταν παρά ένα ερπετό

που τσαλαβουτούσε στους ρηχούς χλιαρούς ωκεανούς του Μεσοζωϊκού Αιώνα. Ήταν μια φυλετική ανάμνηση που αναδύθηκε για κλάσματα του δευτερολέπτου και μετά βούλιαξε πάλι στη λήθη και στα ιζήματα εκατομμυρίων χρόνων βιολογικής εξέλιξης.

Ήμουν λίγο ζαλισμένος. Η εκπαίδευσή μου είχε γίνει κομμάτια. Χωρίς τη βοήθεια του εισπνευστήρα ήμουν ένα έρμαιο των συναισθημάτων. Η Ελβίρα το καταλάβαινε. Ήμουν σίγουρος πως το καταλάβαινε. Και έμοιαζε να το απολαμβάνει. Μια τελευταία πτυχή του συνειδητού μου που είχε απομείνει λειτουργική, έκανε τη νου που είχε απομείνει λειτουργική, έκανε τη σκέψη πως ίσως η Ελβίρα να το έκανε επίτηδες για να δείξει την ανωτερώτητα των Δραπετών έναντι των Γήινων.

Μετά η τελευταία αυτή λογική σκέψη χάθηκε μέσα σε μια θύελλα, καθώς άνοιξα την πόρτα του διαμερίσματός μου.

Ένιωθα πως ο πάγος έλυωνε, γινόταν νερό και ατμός. Είχα πλησιάσει την Ελβίρα σε απόσταση τόση που ένιωθα τη ζέστη του κορμιού της. Ένιωθα το ρυθμικό ανεβοκατέβασμα των πλευρών της από την ανάσα της που είχε γίνει βαριά. Έβλεπα τις σκιές των πράσινων ματιών της να διαγράφονται απύθμενες και χαώδεις, σαν μαύρες τρύπες. Είδα τα χείλη της να ανοίγουν και να αφήνουν να φαίνεται μια ροζ γλώσσα, που σάλευε ανάμεσα στη μαργαριταρένια οδοντοστοιχία της. Σαν την πανάρχαια σαλαμάνδρα που αργοσάλευε στα βάθη του υποσυνείδητου, ξυπνώντας ερπετικές φυλετικές μνήμες, πολύ βαθιά θαμμένες για να συγκεκριμενοποιηθούν, πολύ τρομακτικές για να προβάλλουν στο συνειδητό.

Άκουσα την συρταρωτή πόρτα να κλείνει πίσω μου. Το δωμάτιο παρέμεινε μισοσκότεινο. Φωτιζόταν μόνο από την ανταύγεια που έβγαινε από τα ντισπλέη και τις μικροοθόνες του βιοαναδραστικού συστήματος του κρεβατιού.

Η Ελβίρα έμεινε αμίλητη. Δεν χρειαζόταν να πει κάτι. Η επαφή μας είχε προχωρήσει σε ένα προρηματικό στάδιο, σε μια κατάσταση που άγγιζε την τηλεπάθεια. Πρώτος εγώ τόλμησα να σπάσω τη σιωπή.

«Είμαστε πλασμένοι ο ένας για τον άλλον», είπα αδίστακτα, ξέροντας ότι διατύπωνα μια αδυσώπητη αλήθεια, δίχως ίχνος ρομαντισμού.

«Έλα», είπε μονάχα εκείνη.

Με αγκάλιασε και τα χείλη της πλησίασαν τα δικά μου. Όταν η γλώσσα της άγγιξε τη δική μου, ένιωσα μια περίεργη γεύση. Και κατόπιν μια ζεστασιά να ξεκινά από τη βάση της σπονδυλικής μου στήλης και να ανεβαίνει ολόκληρο το νωτιαίο μυελό, να φτάνει στον εγκέφαλο και να εκρήγνυται σε μια πολύχρωμη έκρηξη όλο φλόγες και σπινθηριστή αίσθηση.

Η Ελβίρα είχε κάνει εμφύτευση τεχνητών αδένων που ανάβλυζαν αφροδισιακά.

Το κύμα με συνεπήρε στα ανήλια βάθη. Πέσαμε στο κρεβάτι. Τα χέρια της να μου χαιδεύουν, να τρίβουν, να οργώνουν την πλάτη, τα πόδια της σφιχτά τυλιγμένα γύρω από τη μέση μου. Και τα χείλη μας ενωμένα με τα δεσμά της καυτής, ακατέργαστης βιολογικής έλξης μεταξύ Θηλυκού και Αρσενικού.

Έπειτα το κενό και η ανυπαρξία. Και διαστήματα ημισυνειδητότητας — ανάπαυλες στον ολονύχτιο ερωτικό πυρετό.

Οι αχτίδες του πρωινού ήλιου έκαναν τα κτίρια της Αθήνας ΙΙ να λαμπυρίσουν κατά τη μεριά της ανατολής. Μερικά σύννεφα βροχής υπήρχαν στο βάθος του ορίζοντα, ανάμεσα στα σύννεφα της ροζέ σκόνης. Προμήνυαν την καταιγίδα που σύντομα θα ερχόταν.

Ήταν το τελευταίο μου πρωινό στη Γη. Ποτέ άλλοτε δεν θα ξανάβλεπα τον ήλιο να ανατέλλει σε ένα γαλάζιο ουρανό. Από μια άποψη, ήμουν ήδη νεκρός.

Όμως ο θάνατος είναι μια μορφή αναγέννησης. Ήμουν έτοιμος να αναγεννηθώ σαν το φοίνικα από τις στάχτες του, σαν την χρυσαλλίδα που εγκαταλείπει το κουκούλι το οποίο η ίδια είχε κατασκευάσει σαν μεταξοσκώληκας.

Βρισκόμουν ξαπλωμένος στο κρεβάτι, κοιτάζοντας τις κυματομορφές των εγκεφαλικών μου κυμάτων στην οθόνη της οροφής. Το οικιακό εμπειροσύστημα είχε αρχίσει να ψεκάζει την ατμόσφαιρα του δωματίου με μια σχεδόν ανεπαίσθητη μυρωδιά. Ήταν β-θεοφυλλίνη. Τα εγκεφαλικά κύματα άλλαξαν μορφή. Σε λίγα δευτερόλεπτα είχα ξυπνήσει τελείως. Η β-θεοφυλλίνη είχε ζωντανέψει τα κοιμισμένα νεύρα έχοντάς τα εμποτίσει με μια ένεση αγνής, καθαρής ζωτικότητας.

Η Ελβίρα σάλεψε κάτω από τα σεντόνια που κάλυπταν εν μέρει το κορμί της. Άνοιξε τα μάτια της. Το βλέμμα της έκαιγε.

«Καλή σου μέρα», είπε χωρίς ίχνος βραχνάδας. «Πώς σου φάνηκε το τελευταίο ξύπνημά σου στη Γη»;

«Σαν όλα τα άλλα», είπα, κοιτάζοντας το παράθυρο. Συνειδητοποίησα ότι η ισχύς της εκπαίδευσής μου είχε επανέλθει, σαν το ρεύμα σε κλειστό κύκλωμα. Σηκώθηκα από το κρεβάτι και άρχισα να ντύνομαι.

Η Ελβίρα ανακάθησε στο κρεβάτι, σταύρωσε τα χέρια της στα διπλωμένα της γόνατα και ακούμπησε πάνω τους το πηγούνι της.

«Βιάζεσαι να ντυθείς»; ρώτησε.

Σταμάτησα.

«Όχι».

«Έλα λοιπόν εδώ. Έλα να σου περιγράψω πώς θα είναι τα πρωινά στις αποικίες».

Έκατσα στο κρεβάτι.

«Από την Κοινοπολιτεία του Αρίσταρχου μπορείς να δεις τον Ήλιο να ανατέλλει δυο φορές μέσα σε τρεις ώρες. Και να θαυμάζεις την Σελήνη να παρεμβάλλεται ανάμεσα σε σένα και τη Γη. Έχεις παρακολουθήσει ποτέ αυτό το θέαμα»;

«Μόνο στο ολοπανόραμα».

Η Ελβίρα έκανε μια χειρονομία.

«Υποβαθμίζει την εμπειρία». Φάνηκε να χάνεται για λίγο στη σκέψη της. «Κάποιος που ζει στη Γη δεν μπορεί να φανταστεί την ποικιλομορφία των αποικιών. Αμέτρητοι τρόποι ζωής, αντίληψης, εκατοντάδες κουλτούρες. Υπάρχουν τρία εκατομμύρια άνθρωποι στο διάστημα. Οι πιο πολλοί γεννήθηκαν εκεί. Με τη συνεχή βελτίωση των συστημάτων διατήρησης της ζωής και των τεχνικών ανακύκλωσης, η κατασκευή αυτό-

νομων αποικιών σε πλανητική τροχιά γίνεται ολοένα και πιο εύκολη υπόθεση. Επεκτεινόμαστε διαρκώς όλο και βαθύτερα στο Ηλιακό Σύστημα. Η ποικιλομορφία μας μεγαλώνει. Αντιμετωπίζουμε αμέτρητα εχθρικά περιβάλλοντα, κι αυτό μας ωθεί σε ακόμα μεγαλύτερη ποικιλομορφία».

Κοίταξα τη μπρούτζινη επιδερμίδα των τέλειων ποδιών της.

«Ξέρω τι σκέφτεσαι», είπε. «Γεννήθηκα και πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου σε περιβάλλοντα με μηδενική, ή μειωμένη βαρύτητα. Παρόλα αυτά δεν αντιμετωπίζω προβλήματα από έλλειψη ασβεστίου, ούτε έχω κιρσούς. Η παραμονή μου στο γήινο πεδίο βαρύτητας είναι επώδυνη, αλλά όχι ανυπόφορη».

Έσιαξε τα ξανθά μαλλιά της και χαμογέλασε.

«Στην Κοινοπολιτεία του Αρίσταρχου όπου γεννήθηκα, έχουμε ειδικότητα στις βιοεπιστήμες. Οι γενετικοί μας χειρούργοι είναι από τους καλύτερους στο Σύστημα. Η Κοινοπολιτεία ουσιαστικά ζει από τις εξαγωγές μεθόδων γενετικής τροποποίησης. Οι επεμβάσεις που έχουν γίνει πάνω μου είναι πολύ πιο κομψές και πολύ πιο αποτελεσματικές από τα μεταλλικά προσθετικά μοσχεύματα και τις βάρβαρες θεραπείες μακροβιότητας που προτιμάτε εδώ στη Γη».

Έρριξα μια ματιά στο εμφυτευμένο ρολόι/μόνιτορ στον καρπό μου. Η Ελβίρα το πρόσεξε.

«Μη σε προβληματίζει το προσθετικό σου μόσχευμα. Αυτό που μου αρέσει σε σένα είναι ότι μοιάζεις περισσότερο με Δραπέτη, με άποικο».

«Γιατί;»

«Γιατί έχεις υποβληθεί σε βιολογικές τροποποιήσεις αλλά δεν έχεις ορατά σημάδια. Οι μεταβολές είναι στα νεύρα και στους ιστούς σου. Κι αυτό σε καθιστά ακαταμάχητο. Θα κάνεις θραύση στις γυναίκες των αποικιών!»

Χαμογέλασε ξανά.

«Βέβαια δεν πρόκειται να σε αφήσω», είπε.

«Έτσι λες;»

«Έτσι λέω».

«Απόδειξέ το».

Με τράβηξε κοντά της. Πέσαμε κι οι δυο στο στρώμα.

Η ώρα ήταν 11:45′. Είμασταν έτοιμοι να αρχίσουμε την πρόσβαση στα αρχεία της της Κάρτερ-Χούα. Είχα αποσύρει την ολική μου πίστωση από τα αρχεία της τράπεζας της Τηλεδημοκρατίας, φροντίζοντας να μεταφέρω εικονική πίστωση σε ένα άλλο ψεύτικο όνομα, για να μη δημιουργήσω υποψίες στα εμπειροσυστήματα. Κάθε μου κίνηση έπρεπε να είναι προσεκτική. Έπρεπε να μην αφήσω κανένα ίχνος, μέχρι την τελευταία στιγμή.

Το ύφος της Ελβίρας είχε αλλάξει. Μια μάσκα σοβαρότητας είχε αντικαταστήσει το ανέμελο πρόσωπο που έμοιαζε να μην έχει γνωρίσει την ανησυχία ποτέ στη ζωή του. Είχε συναρμολογήσει ένα μόντεμ από τα όργανα που είχε βγάλει από το βαλιτσάκι της και τώρα πίεζε τα πλήκτρα της κονσόλας με μεγάλη ταχύτητα. Τα περίπλοκα σχήματα στις οθόνες άλλαζαν σταδιακά, καθώς η Ελβίρα έσπαζε σιγά σιγά τα αμυντικά κυβερνητικά συστήματα που προφύλασσαν τον Πολφό, εκεί όπου βρισκόταν στο κέντρο του ηλε-

κτρονικού πυρήνα των τραπεζών πληροφοριών και της ραχοκοκκαλιάς των εμπειροσυστημάτων ελέγχου.

Της είχα ήδη παραδώσει τους κωδικούς πρόσβασης. Η Ελβίρα εργαζόταν με πυρετική βιασύνη, αλλά και με προσοχή, λες και εκτελούσε μια πολυπροβαρισμένη διαδικασία στην οποία είχε καλά εκπαιδευτεί.

«Έγινε», είπε στο τέλος. Στράφηκε και με κοίταξε. Στα μάτια της διακρινόταν η λάμψη της σίγουρης επιτυχίας, της ολοκλήρωσης ενός σχεδίου που προγραμματιζόταν πολύ καιρό.

Κατόπιν πίεσε ακόμη μερικά πλήκτρα. Είχα ένα σχεδόν μυστικιστικό όραμα. Είδα την ακτίνα των ραδιοκυμάτων που μετέφερε μέσα της τα ψήγματα των απαραίτητων πληροφοριών, να διατρέχει ολόκληρη την απόσταση μέχρι την περισελήνια τροχιά. Και σχεδόν μπόρεσα να δω την ακτίνα λέηζερ να εκτοξεύεται από κάποιο τροχιακό πυροβόλο για να κατευθυνθεί στην αίθουσα συνεδριάσεων της Μπανγκόκ, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από εδώ.

Είχε γίνει. Η πράξη που οριοθετούσε τον θάνατο και την αναγεννησή μου είχε διαπραχτεί. Τώρα πια δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να εμποδίσω τη φυσιολογική εξέλιξη των πραγμάτων.

Αυτή τη στιγμή, οι ηγέτες των 14 Τηλεδημοκρατιών ήταν νεκροί, ερειπωμένα κουφάρια που άχνιζαν, καθισμένα ακόμα στις πολυθρόνες τους, στην μυστική αίθουσα, σε μια άλλη ήπειρο. Ο κύβος είχε ριφθεί. Είχα διαβεί τον Ρουβίκωνα.

«Πρέπει να φύγουμε», της είπα. «Ακόμα και λίγα δευτερόλεπτα καθυστέρησης μπορεί να αποβούν μοιραία».

«Περίμενε λίγο», είπε η Ελβίρα. «Ακόμα δεν ξέρουμε τίποτα. Πρέπει να περιμένουμε την ειδοποίηση».

«Ποιά ειδοποίηση»;

«Ότι τα πράγματα εξελίχθηκαν όπως τα είχαμε προγραμματίσει. Έχουμε να κάνουμε με μια ολόκληρη Τηλεδημοκρατία Άλαν. Μπορεί οι κωδικοί να μην ήταν σωστοί. Μπορεί τα αμυντικά εμπειροσυστήματα του πληροφοριακού Πολφού να μας εξαπάτησαν. Κάνε λίγο υπομονή. Μπορεί να πρέπει να επαναλάβουμε τη διαδικασία».

Χρειάστηκε να επιστρατεύσω ολόκληρη την εκπαίδευσή μου για να σταματήσω το κύμα της αδρεναλίνης που ξεχυνόταν από τα επινεφρίδια.

Τα λεπτά περνούσαν. Η Ελβίρα κοιτούσε με αδημονία τις οθόνες και το οπτικό τηλέφωνο τσέπης της. Οι ματιές μας διασταυρώθηκαν. Ένιωθα το σοκ της αλλαγής, το βάρος της ευθύνης, σχεδόν μπορούσα να νιώσω την οργή ενός ολόκληρου πλανήτη να βαραίνει πάνω στους ώμους μου.

Ξαφνικά το οπτικό τηλέφωνο κουδούνισε. Αστραπιαία, η Ελβίρα το σήκωσε και το ενεργοποίησε. Στην μικροσκοπική οθόνη, εμφανίστηκε το πρόσωπο μιας μεσόκοπης γυναίκας, ασιατικής καταγωγής. Το είδωλο ήταν κάπως αχνό, κάτι που μαρτυρούσε ότι η κλήση ήταν διαπλανητική. Η γυναίκα είπε μερικές συνθηματικές λέξεις και μετά η επαφή κόπηκε.

Η Ελβίρα χαμογέλασε και απενεργοποίησε

το τηλέφωνο. Κατόπιν με κοίταξε.

«Όλα είναι ΟΚ. Η επιχείρηση πραγματοποιήθηκε με απόλυτη επιτυχία. Οι πρόεδροι είναι νεκροί. Οι συντεταγμένες ήταν ολόσωστες. Δεν πρέπει να χάνουμε καιρό. Φύγαμε».

Τότε συνέβη.

Είχε μόλις κάνει ένα βήμα προς την πόρτα, όταν η τελευταία ανατινάχτηκε σε ένα σύννεφο σκόνης και καπνού. Ένιωσα το σοκ με όλα τα κύτταρα του σώματός μου και ένα μείγμα νευροχημικών ψέκασε τον εγκέφαλό μου, σαρώνοντας την αυτοκυριαρχία μου.

Είδα το κορμί της Ελβίρας να τινάζεται από ένα σπασμό και μετά να σωριάζεται με τη χάρη μιας γαζέλας που πέφτει χτυπημένη από το βλήμα κυνηγού.

Και μετά είδα τρεις σκιές να μπαίνουν στο δωμάτιο ανάμεσα στους καπνούς και τα συντρίμμια της πόρτας που τινάζονταν. Και ένιωσα τις βελόνες να σφυρίζουν λίγα εκατοστά δίπλα μου.

Κράτησε μόνο μερικά κλάσματα του δευτερολέπτου. Γιατί δεν μπορούσα, δεν ήταν δυνατόν να μείνω παγωμένος και σαστισμένος. Ήταν κομμάτι της εκπαίδευσής μου. Ήταν φυσικό αντανακλαστικό να συνέλθω αμέσως και να αφήσω το ένστικτό μου να αναλάβει τα υπόλοιπα.

Δεν χρειάστηκε ιδιαίτερη προσπάθεια. Ήξερα πως ήταν τρεις από δαύτους. Τα νεύρα μου λευκοπυρώθηκαν και πολυπροβαρισμένες ρουτίνες ενεργοποιήθηκαν. Κάνοντας ένα επιτόπιο άλμα, χτύπησα τον ένα από αυτούς στην καρωτίδα με την κόψη του πέλματός μου. Ένιωσα τους χόνδρους να συντρίβονται και κατόπιν τους αυ-

χενικούς σπονδύλους να τσακίζονται σαν σπιρτόξυλα. Προτού ο πρώτος άντρας πεθάνει, έρριξα ένα χτύπημα με τη γροθιά μου κατευθείαν στο ηλιακό πλέγμα του δεύτερου. Η ταχύτητα ήταν τέτοια που ένιωσα το χέρι μου να τρυπά τη στολή του, να σχίζει δέρμα, ιστούς και μυώνες και να καρφώνεται βαθιά στα σπλάχνα του. Το τράβηξα με την ίδια ταχύτητα που το είχα τινάξει. Πηχτό αίμα και κομμάτια εντοσθίων τινάχτηκαν και με πιτσίλισαν.

Είχε μείνει ο τρίτος. Κάποιο ένστικτο με εμπόδισε να τον σκοτώσω. Προτού τα κορμιά των άλλων δύο σωριαστούν, είχα εφαρμόσει στον τρίτο μια απλή λαβή τζούντο με την οποία βρέθηκε ξαπλωμένος μπρούμητα, και ταυτόχρονα ασάλευτος. Ήξερε καλά ότι η παραμικρότερη κίνηση θα ήταν η αιτία να σπάσει το λαιμό του.

Όπως είχα τον άντρα ακινητοποιημένο, οι καπνοί άρχισαν να διαλύονται. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα κόλασης, η γαλήνη ξαναγύριζε στο δωμάτιο.

Τώρα στο δωμάτιο υπήρχαν μόνο δύο ζωντανοί άνθρωποι. Εγώ κι εκείνος τον οποίο κρατούσα καθηλωμένο στο πάτωμα.

Η Ελβίρα ήταν μισοξαπλωμένη στο κρεβάτι. Τα χέρια της απλωμένα. Στο μέσο του μετώπου της είχε μια μικροσκοπική τρύπα, σχεδόν αόρατη. Εκεί η μικροβελόνα είχε αδειάσει στον οργανισμό της Ελβίρας το θανατηφόρο φορτίο από ενισχυμένη βουτυλική τοξίνη.

Η Ελβίρα είχε πεθάνει ακαριαία σε ένα τετανικό σπασμό απίστευτης έντασης. Δεν είχε προλάβει να υποφέρει.

Για ένα δευτερόλεπτο ένιωσα γύρω μου τον κόσμο να διαλύεται. Το δωμάτιο μου φάνηκε σαν ξένο. Τα αιμόφυρτα πτώματα και τα συντρίμμια φάνηκαν τόσο ξένα όσο ένα μόριο αντιΰλης. Το κορμί της Ελβίρας σαν περίεργη οπτασία. Ένιωσα να χάνω βάρος, να ζαλίζομαι. Μόνο για μια στιγμή.

Σαν να συνερχόμουν από ύπνωση, συνειδητοποίησα ότι στα χέρια μου είχα ακόμα τον τρίτο. Το κορμί του έτρεμε από την σιωπηλή δύναμη της συσσωρευμένης έντασης, της μάταιης απελπισίας του θηράματος που έχει πιαστεί στο δόκανο και ξέρει καλά ότι δεν μπορεί να ξεφύγει. Τον έσφιγγα τόσο δυνατά που οι κόμποι των δαχτύλων μου είχαν ασπρίσει.

Με μια απότομη κίνηση γύρισα το σώμα ανάσκελα, φροντίζοντας να διατηρήσω τη λαβή μου.

Αντίκρυσα το ψυχρό, σχεδόν ατσάλινο πρόσωπο του Τσάικιν. Οι ματιές μας διασταυρώθηκαν σαν ξίφη προβιομηχανικών μονομάχων.

«Εσύ», κατάφερα να τραυλίσω.

«Ναι, εγώ», είπε. Κατάφερνε να διατηρεί το σαρδόνιο ύφος του ακόμα και σε αυτή τη θέση και κατάσταση. «Γελά καλά όποιος γελά τελευταίος Άλαν Καρρά». Τα από κεραμικό και ατσάλι δόντια του έλαμψαν καθώς χαμογέλασε. Σχεδόν μύριζα το μίσος στην ατμόσφαιρα.

Έμεινα ασάλευτος για ένα δευτερόλεπτο. Ο Τσάικιν συνέχισε.

«Θα σου λύσω αμέσως την απορία σου. Βρισκόμουν στην αίθουσα επιτήρησης των συστημάτων ασφαλείας όταν επισήμανα ότι κάποιος προσπαθούσε να κάνει πρόσβαση στις τράπεζες

δεδομένων του Πολφού της Τηλεδημοκρατίας. Με μερικούς χειρισμούς προσδιόρισα το σημείο απ' όπου γινόταν η πρόσβαση. Δηλαδή την κονσόλα του σπιτιού σου. Δεν έχασα χρόνο. Ειδοποίησα αμέσως την ασφάλεια υπηρεσίας και ξεκίνησα πρώτος με δυο διαθέσιμους άντρες. Κι όπως βλέπεις σ' έπιασα στα πράσα κι εσένα και την ομορφούλα. Κρίμα που είναι νεκρή. Κρίμα που σε λίγο κι εσύ θα της κάνεις παρέα. Οι κομμάντος βρίσκονται καθ' οδόν».

Για ένα απειροελάχιστο κλάσμα του δευτερολέπτου θόλωσα. Κατόπιν η σιδερένια αυτοπειθαρχία με κυρίεψε τρέχοντας στις φλέβες μου. Ήμουν στα νερά μου. Θάνατος, ένταση και αδρεναλίνη σε γιγαδόσεις. Έρριξα μια ματιά στο άψυχο σώμα της Ελβίρας. Κοίταξα τον Τσάικιν στα μάτια. Το ένα κρανιακό βύσμα του είχε ξεκολλήσει και έτρεχε αίμα. Πόνος, τρόμος, θάνατος. Ήταν το στοιχείο μου. Η εκπαίδευσή μου είχε κυριαρχήσει, εκτοπίζοντας την ίδια την ανθρώπινη φύση μου. Δεν ήμουν πια άνθρωπος. Ήμουν μια ψυχρή, υπολογιστική φονική μηχανή. Ένας τεχνο-νίντζα.

«Ποιός σε πλήρωσε Άλαν»; ρώτησε ο Τσάικιν. «Ποιός ήταν; Η Γιοσιμούρα-Φορντ; Η Λόβελ-Μινκόφσκι; Τι σου έδωσαν για αντάλλαγμα; Πίστωση; Κοπυράιτ πατεντών; Την ξανθούλα;»

Ο ηλίθιος, νόμιζε πως δρούσα για λογαριασμό κάποιας άλλης Τηλεδημοκρατίας. Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν.

«Οι πρόεδροι είναι νεκροί Τσάικιν. Το Σχέδιο Συγχώνευση αναβάλλεται επ' αόριστο».

Μια σκιά πέρασε πάνω από το πρόσωπο του Τσάικιν.

«Κάνεις λάθος. Δεν συνέβη τίποτα. Είχαμε διασπείρει καλά καμουφλαρισμένες πληροφορίες στις τράπεζες δεδομένων. Τζίφος. Δεν κατάφερες τίποτα».

Γέλασα με βρυχηθμούς.

«Δεν μπορείς να με ξεγελάσεις Τσάικιν. Η επιβεβαίωση ήρθε από τους ίδιους τους Δραπέτες. Δεν μπορείς να μπλοφάρεις».

Η σιγουριά μου ήταν πιο ακλόνητη κι από γρανίτη. Το ένιωσε. Το πρόσωπό του έγινε πελιδνό. Δεν είπε τίποτα. Προφανώς δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ενεργούσα για τους Δραπέτες.

«Νόμιζες πως ήταν μια απλή αποστολή Τσάικιν; Ένα απλό εταιρικό σαμποτάζ από κάποια Τηλεδημοκρατία που σκόπευε να ανεβάσει τις μετοχές της παίζοντάς τα όλα για όλα και σαμποτάροντας την διάσκεψη; Πόσο έξω έπεσες. Οι Δραπέτες ήταν Τσάικιν. Οι προδότες της Γης».

«Οι Δραπέτες;» Η αυτοκυριαρχία του Τσάικιν είχε γίνει κουρέλια από το αναπάντεχο σοκ.

«Ναι. Είμαι κι εγώ ένας Δραπέτης. Και το χαίρομαι. Οι ηγέτες της Συγχώνευσης είναι καμμένα πτώματα και σε λίγο θα εγκαταλείψω τη Γη κι εγώ. Μη φοβάσαι όμως, δεν πρόκειται να νιώσεις μοναξιά. Για την ακρίβεια αυτό που θα νιώσεις δεν θα μπορεί να περιγραφεί με λόγια».

Το πρόσωπο του Τσαικιν είχε σκοτεινιάσει. Είχε αρχίσει να φοβάται.

«Τι εννοείς».

Δεν του απάντησα. Ήθελα να παρατείνω την αγωνία του.

«Λέγε».

Για πρώτη φορά χαλάρωσα τη λαβή μου. Κατόπιν με δύο τρομερά χτυπήματα χιράκεν του έσπασα και τις δυο επιγονατίδες. Ούρλιαξε. Με τα χτυπήματα ένιωσα μια στοιχειακή ευχαρίστηση, σχεδόν σαν οργασμό.

«Και τώρα μπορώ να είμαι σίγουρος ότι δεν θα κάνεις κανένα αστειάκι», είπα και σηκώθηκα όρθιος. Ο Τσάικιν σφάδαζε από τους πόνους στο πάτωμα και κάθε του προσπάθεια να σηκωθεί συνοδευόταν από κραυγές. Δεν ένιωθα την παραμικρή θλίψη.

Ψαχούλεψα σε ένα εντοιχισμένο ντουλαπάκι.

«Δεν θα σου έκανα κακό. Αλλά έβλαψες την Ελβίρα. Κι αυτό δεν θα στο συγχωρήσω ποτέ. Οι άλλοι δυο ήταν τυχεροί. Εσύ θα ζήσεις για να το μετανιώσεις που δεν τους έκανες παρέα. Σου ετοιμάζω κάτι σπέσιαλ».

Βρήκα το κουτί που ήθελα. Το προσάρμοσα στο βελονοβόλο όπλο μου και τον πλησίασα.

«Θα το πληρώσεις πολύ ακριβά αυτό Τσάικιν. Όσο δε φαντάζεσαι. Ξέρεις τι έβαλα μέσα στο όπλο»;

Το πρόσωπο του Τσάικιν είχε μελανιάσει. Έσφιγγε τα δόντια του σε σημείο που κόντευαν να σπάσουν.

«Όχι»; κατάφερε να ψελλίσει μουγκρίζοντας από τον πόνο και το φόβο.

Όπλισα το πιστόλι.

«Κάψουλες με PX-78. Και για να φρεσκάρω λιγάκι τη μνήμη σου, σου υπενθυμίζω ότι το μείγμα αποτελείται από σχιζοφρενική τοξίνη, νευροενισχυτή πόνου και ένα ένζυμο που προκαλεί ο-

λική παράλυση στους γραμμωτούς μύς».

«Όχι, σταμάτα», ούρλιαξε ο Τσάικιν. «Μπορούμε να τα βρούμε. Μπορούμε να τα μπαλώσουμε. Θα κάνω ό,τι μου ζητήσεις. Μπορούμε ακόμα και να συνεργαστούμε».

«Για συνέχισε», είπα ψυχρά. «Πες μου κι άλλα».

«Μπορούμε να συνεργαστούμε. Μπορούμε να αναλάβουμε τα ηνία της Τηλεδημοκρατίας. Έχω διασυνδεσεις Καρρά. Μην κλωτσάς την ευκαιρία».

Τον άκουγα χωρίς να νιώθω το παραμικρό. Απλώς ήθελα να παρατείνω την αγωνία του.

«Άκουσέ με. Έχω και κρυμμένη πίστωση σε άλλες Τηλεδημοκρατίες. Μπορούμε να οργανώσουμε εξορμήσεις, να τινάξουμε στον αέρα την τράπεζα της Κάρτερ-Χούα. Θα είμαστε αχτύπητο δίδυμο. Ξέχνα τη γκόμενα. Θα έχεις όσες θέλεις. Στο εγγυώμαι».

«Ποτέ δεν θα μπορέσεις να καταλάβεις. Αλλά έτσι κι αλλιώς θα έχεις κάμποσο χρόνο να σκεφτείς. Θα αργήσεις να πεθάνεις, Τσάικιν. Ούτε να αυτοκτονήσεις δεν θα μπορείς».

Πίεσα τη σκανδάλη. Μία, δύο τρεις φορές. Ισάριθμες βελόνες καρφώθηκαν στο κορμί του.

«Σε δύο λεπτά η τοξίνη θα έχει αρχίσει τη δουλειά της».

Με κοίταζε με μάτια που δεν είχαν τίποτα το ανθρώπινο.

«Ξέρω ότι αν μπορούσες να σηκωθείς όρθιος θα μου χυμούσες Τσάικιν», είπα ανέμελα. «Όμως υπάρχει κάτι που μπορείς να κάνεις όσο είναι καιρός».

«Τι;» τραύλισε. «Τι; Πες μου. Πες μου καριόλη».

Σήκωσα τα φρύδια. Το άψυχο κορμί της Ελβίρας μου μετέδιδε μια περίεργη ενέργεια, με έσπρωχνε να παίξω το παιχνίδι μέχρι το τέρμα.

«Ένας καλός βιομηχανικός κατάσκοπος σαν κι εμένα δεν κυκλοφορεί με τέτοια δηλητήρια και τοξίνες χωρίς ένα αντίδοτο».

«Αντίδοτο! Αντίδοτο! Υπάρχει αντίδοτο»;

«Μην κάνεις σαν παιδάκι. Φυσικά και υπάρχει. Νάτο»

Έβγαλα από το κουτί μια άλλη κάψουλα με πράσινο μεταλλικό χρώμα. Και κατόπιν μια σύριγγα. Η καρδιά του θα πρέπει να είχε σταματήσει να χτυπά για ελάχιστα δευτερόλεπτα. Μίλησα αργά, τονίζοντας τις λεξεις.

«Έχεις καιρό να καλέσεις την ασφάλεια και να ειδοποιήσεις ότι έχεις κάνει λάθος και ότι επρόκειτο για ψεύτικο συναγερμό. Μετά θα σου δώσω το αντίδοτο. Και κατόπιν συζητάμε για μια πιθανή συμφωνία. Πρώτα η δουλειά και μετά η διασκέδαση». Χαμογέλασα με χαιρεκακία.

Ο Τσάικιν έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Ένιωθα τον πανικό του να αναβλύζει σαν αίμα. Τα δευτερόλεπτα περνούσαν γρήγορα.

Με μια βίαιη κίνηση έβγαλε το οπτικό του τηλέφωνο και ειδοποίησε το αρχηγείο. Ήξερα πως δεν θα χρησιμοποιούσε συνθηματικές λέξεις και κρυφούς κωδικούς. Μίλησε για λίγη ώρα και μετά έκλεισε το τηλέφωνο.

«Τους ειδοποίησα. Τι άλλο θέλεις. Δώσε μου την σύριγγα».

«Πρώτα δώσε μου το τηλεφωνο»

Μου το έδωσε. Το πάτησα στο πάτωμα και το διέλυσα. Κατόπιν του έδωσα τη σύριγγα και την κάψουλα. Με τρεμάμενα χέρια ρούφηξε το υγρό με τη βελόνα και μετά την κάρφωσε στον πήχυ του. Έκανε τουλάχιστον τέσσερεις φορές λάθος. Κατόπιν χτύπησε τη φλέβα και πίεσε το έμβολο.

Άρχισα να γελάω. Το ύφος του άλλαξε.

«Γιατί γελάς. Τι αστείο βλέπεις»;

«Είσαι ηλίθιος Τσάικιν. Περισσότερο απ' όσο φανταζόμουν. Ένας καλός ασφαλίτης κρίνεται από τις αποφάσεις που παίρνει σε στιγμές κρίσης. Κι εσύ απέτυχες στις εξετάσεις».

«Μίλα καθαρά», ούρλιαξε.

«Οι βελόνες που σου έρριξα πριν, περιείχαν απλώς φυσιολογικό ορό. Αλατισμένο νεράκι. Η σύριγγα που με τόση μανία κάρφωσες στο χέρι σου ήταν εκείνη που περιείχε το PX-78. Κι εσύ τη χρησιμοποίησες. Πρόκειται δηλαδή για μια κλασσική περίπτωση αυτοκτονίας. Όσο για το αντίδοτο, κανείς βιοχημικός στην Γη ή στις αποικίες δεν έχει ποτέ καταφέρει να βρει ουσία που να αδρανοποιεί το PX-78. Είναι τεχνικά αδύνατο. Γειά χαρά και καλή διασκέδαση». Ρίχνοντας μια τελευταία ματιά στο κορμί της Ελβίρας, έφυγα από το διαμέρισμα. Πίσω μου ακούγονταν οι βρισιές του Τσάικιν. Σε δυο λεπτά το PX-78 θα άρχιζε να βράζει στις φλέβες του.

Για όλα τα επόμενα χρόνια της ζωής του ο Τσάικιν θα ζούσε με τσακισμένα τα νεύρα, διαλυμένο το νου και με κύματα καυτού πόνου, εντονότερα και από ηλεκτροσόκ να διασχίζουν τους νευρώνες του, σαν κεραυνοί, ακόμα και με την

παραμικρότερη κίνησή του. Ήταν καταδικασμένος. Κανείς γιατρός, κανείς βιογενετικός τεχνικός δεν θα μπορούσε να τον βοηθήσει. Κανείς δεν θα μπορούσε να επανασυνδέσει τα καμμένα νεύρα και να επιδιορθώσει τις χημικές ανισορροπίες. Ήταν ευκολότερο να συγκολλήσεις τα γυάλινα τρίμματα ενός βάζου που έχει λιανίσει υδραυλική πρέσσα.

Βρισκόμουν στο δρόμο όταν τα φριχτά ουρλιαχτά του Τσάικιν σήμαναν ότι το PX-78 λυσσομανούσε στον οργανισμό του, τσακίζοντας νεύρα, νευρώνες και νευροδιαβιβαστές, νεκρώνοντας τους μυϊκούς ιστούς και γεμίζοντάς τον με κύματα λευκοπυρωμένου πόνου.

Ταυτόχρονα αναλογίστηκα την Ελβίρα. Το γεγονός του θανάτου της με χτύπησε σαν μετεωρίτης. Ήταν κάτι που δεν θα μπορούσα να αντέξω μόνο με την εκπαίδευσή μου, τώρα που ο πυρετός της μάχης είχε υποχωρήσει. Έβγαλα τον εισπνευστήρα, τον γέμισα με μια κάψουλα ντοπαμίνης και άλλες δύο συνθετικής μεθαμφεταμίνης και τράβηξα μια βαθιά ρουφηξιά. Τα συναισθήματα συντρίφτηκαν και κατάντησαν ένας άμορφος πολτός.

Έβαλα μπροστά το αυτοκίνητο και ξεκίνησα με μεγάλη ταχύτητα προς το διαστημοδρόμιο.

Η Γη έμοιαζε πολύ με εκείνη την ολοπροβολή στο ταβάνι του δωματίου μου. Μόνο που τώρα ήταν αληθινή. Κρεμόταν σαν τεράστιο πολύχρωμο μπαλόνι στο κενό του διαστήματος, μερικές χιλιάδες χιλιόμετρα μακρύτερα.

Βρισκόμουν δεμένος στη φούσκα παρατηρη-

σης, στην εξωτερική επιφάνεια του Κονσόρτσιουμ του Τσιολκόφσκι, ενός τροχιακού εργοστάσιου-πόλης σε γεωσύγχρονη τροχιά πάνω από την Κεντρική Αμερική. Το Κονσόρτσιουμ έσφυζε από ζωή και κίνηση. Ήταν κέντρο διερχομένων προς τις αποικίες των Δραπετών, στο βαθύτερο διάστημα.

Δεν ένιωθα τίποτα. Απολύτως τίποτα. Η απόδρασή μου από τη Γη πραγματοποιήθηκε χωρίς απρόοπτα. Δεν μας κυνήγησε η ασφάλεια. Μέχρι να κατάφερναν να συσχετίσουν το άτομό μου με τη δολοφονία των ηγετών στη Μπανγκόκ, θα ταξίδευα ήδη για το βαθύ διάστημα.

Τις τελευταίες 72 ωρες, από τότε που πάτησα το πόδι μου στο Τσιολκόφσκι, ζούσα κάτω από τον προστατευτικό μανδύα των ψυχοκατασταλτικών και των ευφορογόνων φαρμάκων. Δεν μπορούσα, δεν άντεχα να αντιμετωπίσω την ωμή πραγματικότητα.

Η Ελβίρα ήταν νεκρή. Για πάντα.

Ένας σπασμός θλίψης άρχισε να αναδύεται και να αργοσαλεύει κάτω από την παχιά κουβέρτα των ψυχοκατασταλτικών. Μια ρουφηξιά από τον εισπνευστήρα τον έκανε πολτό.

Απόμενα εκεί αιωρούμενος στην έλλειψη βαρύτητας, παρατηρώντας τη μακρινή Γη. Το σκάφος μου για την Κοινοπολιτεία του Αρίσταρχου θα έφευγε σε πέντε ώρες. Δεν ένιωθα τίποτα. Μονάχα πότε-πότε, μερικά κύματα αλλόκοτα διεστραμμένης ευθυμίας.

Η θυρίδα πίσω μου άνοιξε συρταρωτά. Ο Φιντέλ Κόλλινς ξεπρόβαλε στο άνοιγμα.

«Ειλικρινά σπαράζει η καρδιά μου που σε βλέπω έτσι Άλαν».

Τον κοίταξα με απάθεια.

«Εγώ δε νιώθω τίποτα».

«Το να καταπνίγεις με χημικά τη θλίψη σου δεν είναι λύση. Δεν αντιμετωπίζεις τα προβλήματα θάβοντάς τα».

Δεν είπα τίποτα. Κοίταξα πάλι τη Γη και ανάσανα βαθιά. Η γλώσσα μου ήταν πικρή από τις αμφεταμίνες.

«Κάποια στιγμή θα έχεις καταπιεί τόσα δάκρυα που θα σε πνίξουν», συνέχισε ο Φιντέλ. «Πρέπει να σταματήσεις τα χημικά».

«Όχι», ξέσπασα. «Δεν πρόκειται να τα σταματήσω. Έχω δικαίωμα να κάνω ό,τι θέλω. Ποιός θα μου επιβάλλει τη θέλησή του;»

«Κοίτα να δεις. Δεν θέλω να μαλώσουμε. Ήρθα απλώς να σε ειδοποιήσω ότι η κυβερνήτης Λόμαξ σε ζητά στο γραφείο της».

«Και γιατί δε μου μιλά από το ιντερκόμ;»

«Πού θες να ξέρω. Έλα μαζί μου».

«Ελπίζω να πρόκειται για κάτι σημαντικό», είπα.

Προχωρήσαμε σε ένα σωληνοδιάδρομο. Δίπλα μας πετούσαν άντρες και γυναίκες. Ελάχιστοι απ' αυτούς είχαν εμφανείς προσθετικές μεταβολές. Στα μάτια τους είχαν την αδιόρατη λάμψη που διαφοροποιεί τους κληρονόμους του σύμπαντος από εκείνους που είναι απλώς έξυπνα ζώα. Ακόμα και μέσα στη χημική νάρκη μου καταλάβαινα τη διαφορά των Δραπετών από τους ανθρώπους της Γης.

Το γραφείο της Κασσάνδρας Λόμαξ ήταν μια

μεταλλική σφαίρα στη διασταύρωση δύο σωληνοδιαδρόμων. Η έλλειψη βαρύτητας επέτρεπε τη χρήση όλης της διαθέσιμης εσωτερικής επιφάνειας. Ένα κομψό γραφείο αιωρείτο στο κέντρο της σφαίρας χάρη σε μαγνητικά πεδία. Η Κασσσάνδρα Λόμαξ καθόταν σε μια ενσωματωμένη καρέκλα, δίνοντας εντολές σε ένα επιχείλιο μικρόφωνο και παρακολουθώντας τις οθόνες που βρίσκονταν στο γραφείο της. Φορούσε ένα μαύρο τζόκεϋ και έμοιαζε όχι παραπάνω από εξήντα χρονών. Το πρόσωπό της ήταν αρυτίδωτο και τα μάτια της καστανά. Στο κολλάρο του χιτωνίου της είχε μερικά χρυσά διακριτικά.

«Καλώς ήλθατε. Βολευτείτε. Να με συγχωρείτε για την ακαταστασία, αλλά έτσι είναι το γραφείο μου όταν το πλοίο μου ετοιμάζεται να αναχωρήσει για το βαθύ διάστημα».

Αγκιστρωθήκαμε σε χειρολαβές των τοιχωμάτων. Η Λόμαξ σταύρωσε τα χέρια και είπε εγκάρδια.

«Απ' όσο μαθαίνω κ. Άλαν Καρρά, δεν συμπεριφέρεστε καθόλου όπως περιμέναμε. Κατανοώ πως ο θάνατος της Ελβίρας Χαραγκέι ήταν συντριπτικό πλήγμα, αλλά η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί έτσι. Εκτιμούμε αφάνταστα την βοήθειά σας στην εκτέλεση των ηγετών, αλλά η κατάχρηση χημικών ευφορικών αδρανοποιεί την εκπαίδευσή σας και σας μετατρέπει από εκπαιδευμένο νίντζα σε απλό άνθρωπο. Αν θέλετε να ταξιδέψετε στις αποικίες, χρειάζεστε την εκπαίδευσή σας και το νου σας ατόφιο».

Το ύφος της έγινε σοβαρό. Ένιωσα μικρή αμηχανία. Πήγα να βγάλω τον εισπνευτήρα μου,

αλλά το ξανασκέφτηκα και δεν έκανα τίποτα.

«Κύριε Καρρά», είπε πάλι η Λόμαξ, «μια σημαντική εμπειρία μπορεί να επαναφέρει το ενδιαφέρον για την ζωή και την ύπαρξη, να γεμίσει μια ζωή με νόημα. Μια πραγματική εμπειρία, κι όχι η χημική παρηγοριά της ντοπαμίνης»!

«Ναι, μια πραγματική εμπειρία», είπα. «Όπως ο θάνατος της Ελβίρας».

«Από κάθε αρνητική εμπειρία αποκομίζει κανείς και κάτι θετικό. Ό,τι δεν μας σκοτώνει μας κάνει πιο δυνατούς».

«Εμένα με σκότωσε».

«Αν το πιστεύεις είσαι ήδη νεκρός».

«Μπορεί και να είμαι».

Η Λόμαξ σούφρωσε τα φρύδια της.

«Αν είναι έτσι, τότε μας είσαι άχρηστος. Θέλουμε νέο αίμα στις αποικίες Άλαν. Ανθρώπους που να πιστεύουν στην αλλαγή, στην εξέλιξη. Η ζωή εξελίσσεται χάρη στην κλαδογένεση, όχι με την τεχνητή σταθερότητα της Γης. Αν πιστεύεις ότι είσαι νεκρός, γύρνα στη Γη, όσο είναι ακόμα νωρίς. Πίσω στη σταθερότητα και στην κάλπικη ασφάλεια».

«Ο θάνατος της Ελβίρας είναι ένα σοκ που πρέπει να ξεπεράσεις», είπε ο Φιντέλ. «Ένα σοκ του οποίου πρέπει να εκμεταλλευτείς την ενέργεια για να δυναμώσεις περισσότερο».

Κοίταξα και τους δυο. Απόμεινα για λίγο σκεφτικός. Είχα πάρει τόσα χημικά τις τελευταίες 72 ώρες, που ένιωθα τον εγκέφαλό μου σαν σφουγγάρι ποτισμένο στα φάρμακα. Δεν πήγαινε άλλο. Η εκπαίδευσή μου στέναζε και σάλευε κάτω από την παχιά κουβέρτα των χημικών. Βα-

θιά στην καρδιά μου ήμουν πολεμιστής. Ήμουν νίντζα. Καμμιά χημική ουσία δεν μπορούσε να μου στερήσει αυτή την ιδιότητα.

Είχα φτάσει στο κατώτατο άκρο της καμπύλης. Είχα πέσει τόσο χαμηλά που δεν υπήρχε άλλος δρόμος. Έπρεπε να ανέβω. Να αποκτήσω πάλι την παλιά μου υπόσταση, την σιδερένια μου αυτοπεποίθηση. Την θέληση για ζωή.

Θλίψη, θυμός, φόβος, τρόμος. Αρνητικά συναισθήματα που μπορούσαν να ελεγχθούν τόσο απλά, όσο και τα δάχτυλα του χεριού, ή όσο οι κινήσεις των ματιών. Απλές νοητικές ρουτίνες. Τα ψυχοχημικά ήταν άχρηστα. Ένιωσα ντροπή.

Και κατόπιν, σε αυτό εδώ το μικροσκοπικό δωμάτιο, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από τη Γη, είχα μια σχεδόν μυστικιστική εμπειρία.

Ήμουν μόνος μου. Ναι, ήμουν μόνος μου. Πάντα ήμουν μόνος μου. Όλα είναι απίστευτα ασήμαντα μπροστά στο σύμπαν. Μπροστά στους πλανήτες, στους δορυφόρους και τους αναρίθμητους ήλιους. Ο πόνος ενός ανθρώπου είναι μια ψιχάλα βροχής στην καταιγίδα που σαρώνει το σύμπαν. Δεν μετράει. Δεν παίζει κανένα ρόλο. Από κάποια μυστική ρωγμή του νου μου, η εκπαίδευσή μου ανάβλυσε σαν πηχτό υγρό και κάλυψε τον πυρήνα της θλίψης, διαλύοντάς τον, και τακερματίζοντάς τον σαν την πέτρα που τσακίζει η βαρειά. Και συνειδητοποίησα το βαθύτερο νόημα που κρυβόταν πίσω από κάθε αντικείμενο, από κάθε υλικό σώμα, από κάθε αφηρημένη έννοια.

«Η ύπαρξη είναι απόλυτα μάταιη», είπα με σταθερή φωνή. «Και επειδή υπάρχει απόλυτη

ματαιότητα, υπάρχει και απόλυτη ελευθερία. Το σύμπαν δεν έχει κανένα νόημα. Οι νόμοι, οι κανόνες και οι δεσμεύσεις είναι για να προφυλάξουν τους αδύναμους από την απόλυτη ελευθερία που βρίσκεται παντού, όπως το υδρογόνο».

Κι οι δυο τους με κοιτούσαν έκπληκτοι.

«Έξοχα Άλαν», είπε φανερά ευχαριστημένη η Κασσάνδρα Λόμαξ. «Απ' ότι φαίνεται κατάφερες να κάνεις το πρώτο βήμα προς την φυσιολογική κατάσταση. Πάντα πίστευα ότι η εκπαίδευση ανθρώπων σαν και σένα είναι αναντικατάστατη».

Κοίταξα τον εισπνευστήρα μου με κάποια αμηχανία και ντροπή.

«Δεν χρειάζεται να ντρέπεσαι», είπε ο Φιντέλ. «Εξ άλλου η κυβερνήτης Λόμαξ δεν σε κάλεσε για ηθικολογικό κήρυγμα αλλά για κάτι άλλο».

«Τι άκριβώς;»

Η Λόμαξ έπαιξε με ένα φωτοστυλό που βρισκόταν δεμένο με καλώδιο από το γραφείο της.

«Θα ξέρεις σίγουρα, ότι η τεχνολογία έχει προοδεύσει απίστευτα στις αποικίες».

«Ναι το έχω ακούσει. Μου είπε μερικά σχετικά η Ελβίρα». Με έκπληξη ανακάλυπτα ότι μπορούσα να φέρνω στη θύμησή μου την Ελβίρα χωρίς να πονάω τόσο.

«Δεν ξέρεις τίποτα. Ούτε κι εμείς ξέρουμε».

«Ούτε κι εσείς;»

«Ναι. Οι Γήινοι νομίζουν ότι οι αποικίες είναι μια συνομοσπονδία πολιτειών, όπως οι γήινες Τηλεδημοκρατίες. Ανοησίες. Τίποτα δεν απέχει περισσότερο από αυτή την περιγραφή».

«Οι αποικίες μας είναι τόσο πολύμορφες που

μοιάζουν μεταξύ τους όσο οι αμοιβάδες με τους κρυστάλλους αλάτων. Οι τεχνολογίες που αναπτύσσονται έχουν μεταλλάξει τόσο τους πληθυσμούς που ήδη μερικές τεχνοφατρίες έχουν αρχίσει να αποσχίζονται από τον κύριο κορμό της ανθρωπότητας, αποκηρύσσοντας την ανθρώπινη ιδιότητά τους».

«Η ζωή εξελίσσεται με κλαδογένεση», μουρμούρισε ο Φιντέλ.

«Και προχωρά με άλματα όταν υπάρχει ποικιλομορφία», συμπλήρωσε η Λόμαξ. «Είναι θέμα χρόνου η απαγόρευση κάθε επαφής με τη Γη».

«Απαγόρευση; Εκ μέρους σας;» ρώτησα με απορία.

«Όχι. Εμείς έχουμε συνειδητοποιήσει ότι η Γη είναι καταδικασμένη. Αλλά ξέρουμε επίσης ότι είναι αδυνατο να μεταναστεύσουν δέκα δισεκατομμύρια άνθρωποι στο διάστημα μέσα στις επόμενες δεκαετίες. Δεν υπάρχει τρόπος. Εξ άλλου η ανθρωπότητα της Γης επιθυμεί σταθερότητα. Θέλουν να επιστρέψει η οικολογική ισορροπία, θέλουν πίσω την προβιομηχανική τους ασφάλεια, γι’ αυτό αργά ή γρηγορα θα θεσπίσουν απαγορεύσεις. Δεν θέλουν να τους κομματιάσει περισσότερο η τεχνολογία, το σοκ του μελλοντος. Στο φοβισμένο μυαλό τους, η τεχνολογία είναι αυτή που έφταιξε για τις θεομηνίες, τις καταστροφές, το θάνατο του όζοντος, ή για το διοξείδιο του άνθρακα που έλυωσε τους πολικούς παγετώνες».

«Η απαγόρευση θα αρχίσει να ισχύει αργότερα», είπε ο Φιντέλ. «Θα εκδηλωθεί ένα απίστευτο μίσος. Ήδη υπάρχει μίσος. Μίσος από μερι

των γήινων, και ενοχή από τη μεριά των Δραπετών. Οι γήινοι θεωρούν τους Δραπέτες ως προδότες και οι Δραπέτες θα νιώσουν ενοχή που λήστεψαν τον πλανήτη από τους ειδικούς που μπορεί να είχαν επανορθώσει την καταστροφή. Κι αυτό μας βολεύει, όσο παράξενο κι αν σου φαίνεται».

«Γιατί»; ρώτησα.

«Γιατί είναι ευκολότερο για μας στο διάστημα να αποτινάξουμε κάθε ευθύνη και να αποσπαστούμε για πάντα από τη Γη. Αλλά κι οι Τηλεδημοκρατίες, αποκηρύσσοντάς μας ως προδότες, θα μπορέσουν ευκολότερα να συνθλίψουν κάθε διαφορά, να μετατρέψουν τον πολιτισμό σε ένα ομοιόμορφο γκρίζο καθεστώς πειθαρχίας και αδιέξοδης σταθερότητας».

«Στη Μεγάλη Συγχώνευση», μουρμούρισα.

«Ακριβώς», συμφώνησε η Λόμαξ. «Η ανθρωπότητα της Γης θα καταντήσει ένα απλό λείψανο. Όμως εμείς είμαστε το μέλλον. Είμαστε κάτι διαφορετικό, που ίσως στο άμεσο μέλλον να μην είναι πια ανθρώπινο. Ή να χρησιμοποιεί τον όρο «ανθρωπότητα», ελλείψει κάποιου άλλου καλύτερου. Η τεχνολογία μας έχει λύσεις για πολλά πράγματα».

«Ακόμα και για το θάνατο;» ρώτησα με πίκρα.

«Ναι, ακόμα και για το θάνατο», είπε η Λόμαξ. Την κοίταξα με καχυποψία.

Εκείνη γέλασε και ξετρύπωσε ένα μικρό βαλιτσάκι από ένα συρτάρι του γραφείου της.

«Ξέρεις τι είναι αυτό εδώ Άλαν;»

«Όχι».

«Συμπυκνωτής βιοπληροφοριών. Χρησιμο-

ποιώντας τεχνολογίες που δεν έχω τις γνώσεις να σου περιγράψω, καταγράφει όλες τις απίστευτα περίπλοκες πληροφορίες που συνιστούν τις εμπειρίες ενός ατόμου. Τα πάντα. Ό,τι μπορείς να φανταστείς. Από τις πιο αμυδρές εντυπώσεις, μέχρι τις σημαντικότερες ενοράσεις. Η ζωή, όπως και το χρήμα, όπως και η νόηση, είναι πληροφορίες».

Χτύπησε το βαλιτσάκι με την παλάμη της.

«Σ' αυτόν εδώ το συμπυκνωτή, βρίσκονται οι πληροφορίες που αφορούν την Ελβίρα Χαραγκέι. Συγκεκριμένα, υπάρχει ένα πλήρες αντίγραφο των νευρωνικών διαδρομών της, έτσι όπως αυτές είχαν διαμορφωθεί μέχρι λίγες ώρες πριν το θάνατό της. Έχουμε όλα τα στοιχεία για να ξαναδημιουργήσουμε την προσωπικότητα της μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια, με τον ίδιο τρόπο που μπορείς να αντιγράψεις μια μαγνητοταινία σε μια άλλη κενή. Τα μνημονικά ίχνη που άφησαν οι εμπειρίες και οι γνώσεις σε όλη τη διάρκεια της ζωής της. Είναι δύσκολο αλλά μπορεί να γίνει. Για την ακρίβεια έχει γίνει μερικές φορές. Βέβαια είναι κάτι εξαιρετικά δαπανηρό και το κάνουμε μόνο σε ειδικές περιπτώσεις. Η Ελβίρα ήταν σημαντικό άτομο και η αναδημιουργία της στοιχίζει λιγότερο από την απώλειά της».

Είχα μείνει έκπληκτος. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

«Και τί θα γίνει τώρα. Πού θα *φορτώσετε* αυτές τις μνημονικές εγγραφές»; ρώτησα.

«Μην με βάζεις να σου εξηγώ την τεχνική του κλωνισμού», είπε η κυβερνήτης Λόμαξ.

«Διάβολε, τώρα καταλαβαίνω», είπα, σχεδόν φωνάζοντας. «Καταλαβαίνω!»

«Είναι απλό», είπε ο Φιντέλ. «Στην πατρίδα της Ελβίρας, την Κοινοπολιτεία του Αρίσταρχου, υπάρχει αποθηκευμένο στα βιοϊατρικά αρχεία το αποτύπωμα του DNA της. Χωρίς ασυνέχειες στα γονίδια. Το πρότυπο για ένα πιστό αντίγραφο. Ένα αντίγραφο που στην κατάλληλη ηλικία θα εξοπλιστεί με το περιεχόμενο του συμπυκνωτή βιοπληροφοριών».

«Και τότε η Ελβίρα θα ξαναζήσει» συνέχισε η Λόμαξ. «Εξακολουθείς τώρα να πιστεύεις ότι η τεχνολογία δεν μπορεί να νικήσει το θάνατο;»

Είχα χάσει τα λόγια μου. Δεν ήξερα τι να πω. Εκατό εκατομμύρια οράματα ξετυλίγονταν μπροστά μου. Η θλίψη μου μέσα σε λίγη ώρα είχε γίνει κομματάκια. Εξαφανίστηκε. Ένιωθα τον εισπνευστήρα μου σαν ένα κομμάτι συμπυκνωμένης ντροπής.

«Μ' αυτό είναι θαυμάσιο!» είπα μόνο.

«Μπα... τίποτα ακατόρθωτο. Απλά μια τεχνολογία που οι ηλίθιες ηθικές αναστολές των γήινων δεν θα επέτρεπαν ποτέ να εφαρμοστεί. Άλλωστε ο κλωνισμός είναι θέμα ταμπού τα τελευταία εκατό χρόνια. Όπως ήταν κάποτε η ευθανασία. Ή το σεξ. Ό,τι ανοίγει καινούργιες γοητευτικές προοπτικές, ήταν ανέκαθεν ταμπού για την ανθρωπότητα της Γης», είπε με πίκρα η Λόμαξ.

Μια σκιά πέρασε αστραπιαία από το μυαλό μου.

«Μια στιγμή... Ποτέ καμμία τεχνολογία δεν κατόρθωσε να δημιουργήσει ανθρωπινους κλώνους χωρίς πρώτα να τους *επωάσει* σε ανθρώπι-

νες ή τεχνητές μήτρες για μερικούς μήνες, αντίστοιχους με το χρονικό διάστημα μιας φυσιολογικής κύησης».

«Ακριβώς», είπε η Λόμαξ. «Και κατόπιν, το νεογέννητο θα πρέπει να μεγαλώσει και να περάσει όλες τις φάσεις της βρεφικής, παιδικής, εφηβικής ηλικίας μέχρι να ενηλικιωθεί. Μια διαδικασία 19-21 χρόνων. Είναι κάτι για το οποίο κανείς δεν κατάφερε να βρει μια λύση μέχρι τώρα».

«Δη... δηλαδή θα πρέπει να περάσουν 20 χρόνια μέχρι η Ελβίρα να ξαναγίνει όπως ήταν πριν;»

«Το λιγότερο», απάντησε αμείλικτα η Λόμαξ.

Έγινε μια παύση. Δεν χρειάστηκε να μεσολαβήσει πολύς χρόνος. Αποφάσισα.

«Θα περιμένω».

Ο Φιντέλ γέλασε. Τον κοίταξα με απορία. Η Λόμαξ ξαναμίλησε.

«Μόλις πέρασες και το δεύτερο τεστ με επιτυχία. Θα μπορούσαμε να σου τα έχουμε πει όλα αυτά από την αρχή, αλλά δεν θα είχε νόημα. Χρειαζόσουν ένα βάπτισμα. Μια μύηση. Έτσι δεν είναι;»

Την κοίταζα χωρίς να καταλαβαίνω. Έλυσε τους ιμάντες που τη συγκρατούσαν στο κάθισμα και απόμεινε να πετά στο δωμάτιο. Έκανε ένα σαλτο μέχρι το τοίχωμα και ενεργοποίησε μια οθόνη. Ένας βαθυγάλαζος πλανήτης σχηματίστηκε στην επιφάνειά της. Πάνω στον πλανήτη ξεχώριζε μια σκούρα κηλίδα και μικρότερα κουρελιασμένα λευκά νέφη.

«Ο Ποσειδώνας», είπε η Λόμαξ. «Πέντε δισεκατομμυρια χιλιόμετρα μακριά από εδώ. Στις εσχατιές του Ηλιακού Συστήματος, εκεί όπου οι θερμοκρασίες ποτέ δεν ανεβαίνουν πάνω από τους μείον διακόσιους είκοσι βαθμούς Κελσίου. Εκεί όπου η Γη είναι μια ανάμνηση και ο Ήλιος ένα αδύναμο άστρο ανάμεσα σε μυριάδες άλλα. Πέντε δακτύλιοι και οχτώ δορυφόροι περιστρέφονται γύρω από τον παγωμένο γίγαντα. Στον Τρίτωνα, το μεγαλύτερο από τους δορυφόρους, υπάρχουν γκέιζερ από υγρό άζωτο... Κανείς άνθρωπος δεν έχει ταξιδέψει ποτέ μέχρι αυτές τις παγωμένες εσχατιές του Ηλιακού Συστήματος».

«Το ταξίδι για τον Ποσειδώνα διαρκεί 20 χρόνια με μια οικονομική τροχιά Χόχμαν», είπε ο Φιντέλ.

Ξαφνικά μια αστραπή επίγνωσης φώτισε το μυαλό μου. Είκοσι χρόνια... Ήταν σαν να βρισκόμουν υπό την επήρεια βαζοπρεσσίνης. Σχεδόν ήξερα προκαταβολικά τι θα ξεστόμιζε η Λόμαξ.

«Δεν θα εγκατασταθείς στο περισελήνιο διάστημα. Θα ταξιδέψεις βέβαια μέχρι εκεί, αλλά κατόπιν θα επιβιβαστείς σε μια «κιβωτό» η οποία θα ξεκινήσει για τον Ποσειδώνα. Η «κιβωτός» είναι το σκάφος που προορίζεται για αποικισμούς. Βασικά είναι ένα άδειο κέλυφος με αποθηκευτικούς χώρους. Οι επιβάτες του είναι ναρκωμένοι με χημικές ουσίες. Τρέφονται με ενδοφλέβιες παροχές και ασκούνται από ηλεκτρομηχανικά συστήματα για να μην χάνουν το μυϊκό τους τόνο. Οι αποθήκες του σκάφους είναι γεμάτες μικροβιακές καλλιέργειες, κάψουλες πρωτοπλάσματος, κυβερνητικά εμπειροσυστήματα, αυτοαναπαραγόμενα μικρορομπότ και ηλεκτρονικό εξοπλισμό».

«Κοντολογίς, ό,τι χρειάζεται για να εγκατασταθεί μια προφυλακή σε περιπλανητικό διάστημα», είπε ο Φιντέλ. «Θα είναι η πρώτη ανθρώπινη προφυλακή σε τροχιά γύρω από τον Ποσειδώνα, στις παρυφές των δακτυλίων του. Και σ' αυτό το ταξίδι θα είμαστε συνεπιβάτες παλιόφιλε».

Τον κοίταζα με ανοιχτό το στόμα.

«Η Ελβίρα θα μεγαλώνει σε μια τεχνητή μήτρα, σαν κλωνισμένο κύτταρο. Σε χειμέρεια νάρκη βέβαια. Όταν ξυπνήσει, φτάνοντας σε τροχιά γύρω από τον Ποσειδώνα, είκοσι χρόνια αργότερα, θα είναι ένα ενήλικο άτομο. Τα εμπειροσυστήματα θα φορτώσουν τον άδειο από αναμνήσεις εγκέφαλό της με το περιεχόμενο του συμπυκνωτή βιοπληροφοριών. Και ξυπνώντας, θα αντικρύσεις μπροστά σου την Ελβίρα που ήξερες. Έτοιμη για μια καινούργια αρχή. Ανάμεσά σας θα υπάρχει μόνο το χάσμα που μεσολάβησε από τη στιγμή του θανάτου της μέχρι την αναχώρηση της κιβωτού για τον Ποσειδώνα. Δηλαδή μόνο μια βδομάδα».

Ο θάνατος ήταν μια καινούργια αρχή. Αυτή η σκέψη τριγύριζε στο μυαλό μου. Η Λόμαξ έδειξε τους αχνούς δακτύλιους.

«Οι δακτύλιοι είναι η αστείρευτη πηγή πλούτου στην οποία θα βασιστεί η προφυλακή σας. Πάγος, αμμωνία, μεθάνιο, μέταλλα, ορυκτά, οργανικές ουσίες, όλα βρίσκονται εκεί με τη μορφή αστεροειδών σε διάμετρο από λίγα μέτρα μέχρι λίγα χιλιόμετρα. Τα ρομπότ θα αναλάβουν τις εξορύξεις. Σύντομα θα διαθέτετε μια πλήρη τροχιακή αποικία. Το πείραμα έχει πετύχει ήδη στους δακτύλιους του Κρόνου. Μπορείς να σκε-

φτείς τίποτα καλύτερο από ένα μικρό αυτόνομο κόσμο στις εσχατιές του Συστήματος; Ένα κόσμο όπου θα μπορείς να ζήσεις με τη γυναίκα που αγαπάς, ξέροντας ότι τίποτα πια δεν μπορεί να σας χωρίσει;»

Κοίταζα πότε τη Λόμαξ και πότε τον Φιντέλ, και πότε το βαλιτσάκι που κρατούσε η κυβερνήτης στα χέρια της. Και μετά γύρισα το βλέμμα στον βαθυγάλαζο πλανήτη που αχνόφεγγε στην οθόνη.

«Πέρα από τα όρια», ψιθύρισα.

«Πέρα από κάθε όριο», με διόρθωσε η Κασσάνδρα Λόμαξ. «Κι όταν η ανθρωπότητα της Γης σβήσει μέσα στην άσκοπη ομοιομορφία, αποκηρύσσοντας κάθε αλλαγή, η ανθρωπότητα των αποικιών θα ταξιδεύει σε δεκάδες πλανήτες και δορυφόρους, αρμέγοντας τα αμύθητα πλούτη τους και ανακαλύπτοντας θαύματα που κανείς πλανητικός φυλακισμένος δεν θα μπορούσε ούτε καν να ονειρευτεί. Η ανθρωπότητα της Γης πιστεύει πως η κατάκτηση του διαστήματος είναι μια μάταιη υπόθεση. Όμως, όπως σωστά το έθεσες, η απόλυτη ματαιότητα είναι κι η απολυτη ελευθερία. Μπορείς να σκεφτείς κάτι καλύτερο;»

«Όχι», είπα.

Και μιλούσα με απόλυτη ειλικρίνεια.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ
ΜΟΝΟ ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ!

του Θανάση Βέμπου

Στο όνομα των αγώνων για την ελευθερία εκατομμύρια άνθρωποι σφάχτηκαν το διάβα των αιώνων. Όμως, έως πού φτάνει η ελευθερία όταν ο άνθρωπος γίνεται κύβοργ, το πνεύμα του μεταλλαγμένο βιοπρόγραμμα και η ψυχή του ηλεκτρομαγνητική παλμική δόνηση;

Μ.Β.

Ο Νίκος Φωκάς είχε γεννηθεί στη Γη. Ήταν ένας από τους τελευταίους που εγκατέλειψαν τον πλανήτη πριν διαλυθούν και καταρρεύσουν όλα πριν το Σχέδιο Συγχώνευσης συντρίψει τα πάντα κάτω από την κυβερνητική/βιοτεχνολογική αρβύλα του. Προτού τα αμέτρητα δισεκατομμύρια των εξαθλιωμένων κατοίκων καταλήξουν απλές μύγες παγιδευμένες στον κυβερνητικό του ιστό.

Ο πρώτος Δραπέτης που είδε ο Φωκάς ήταν ένας μεσήλικας Ασιάτης με πλαστικά μάτια και καροτί μαλλιά στην Επιχειρηματική Πολιτεία του Τσιολκόφσκι, σε γεωστατική τροχιά γύρω από τη Γη. Στο λαιμό του είχε ουλές από τεχνητά βράγχια, απομεινάρι ενός αποτυχημένου πειράματος μετατροπής του ανθρώπου σε αμφίβιο πλάσμα. Όταν οι Πανασιάτες συνειδητοποίησαν ότι η προσπάθεια να αποικίσουν τους ωκεανούς αποδείχθηκε άκαρπη, στράφηκαν στο διάστημα και διοχέτευσαν σε αυτό τις κολοσσιαίες επενδύσεις τους. Αργότερα, οι σεληνιακές ζαϊμπάτσου και καεμπόλ έγιναν πραγματικότητα όταν οι επιχειρηματικές Τηλεδημοκρατίες στη Γη σωριάζονταν σαν πύργοι από τραπουλόχαρτα,

σπρωγμένοι από τις ανεπαίσθητες ριπές των ανέμων της Ιστορίας που ξεκουρδιζόταν, πλησιάζοντας στο τέλος της.

Ο Δραπέτης πλησίασε τον Φωκά κολυμπώντας στο κενό βαρύτητας και ακούμπησε το χέρι στον ώμο του. Ο Φωκάς πρόσεξε ότι ανάμεσα στα δάχτυλα του Δραπέτη υπήρχαν ουλές από την εγχείρηση εμφύτευσης νηκτικών μεμβρανών.

«Το διάστημα είναι μικρό», είπε ο Δραπέτης. «Μόνο οι πλανήτες είναι μεγάλοι».

Ο Φωκάς εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε να καταλάβει τι ακριβώς εννοούσε ο Δραπέτης. Πολλές δεκαετίες αργότερα και αμέτρητα εκατομμύρια χιλιόμετρα μακρύτερα, μπόρεσε τελικά να συλλάβει το πραγματικό νόημα της κουβέντας του.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΟΛΙΣΤΗΡΑΣ! Η πρώτη δουλειά του Φωκά ήταν να εργαστεί ως ανθρώπινος βολιστήρας στο περιγήινο διάστημα.

Η Επιχειρηματική Πολιτεία του Τσιολκόφσκι έδινε στους νεοαφιχθέντες ορισμένες παροχές και ένα αρχικό κεφάλαιο που μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν παραγωγικά ή καταναλωτικά. Παρά τις συμβουλές να τοποθετήσει το κεφάλαιό του στα χρηματιστήρια δεδομένων, ο Φωκάς αποφάσισε να γίνει ανθρώπινος βολιστήρας.

Αρχικά αγόρασε νευροκρυσταλλικούς κόμβους από έναν Δραπέτη που πουλούσε ό,τι είχε και δεν είχε προκειμένου να συμμετάσχει σε ένα ταξίδι αποικισμού στους Δακτύλιους του Κρόνου. Κατόπιν, ξοδεύοντας το υπόλοιπο κεφά-

λαιό του σε προσθετικές εγχειρήσεις, τοποθέτησε τους νευροκρυσταλλικούς κόμβους στην παρεγκεφαλίδα του.

Τώρα ο Φωκάς συνδεόταν με τερματικά πλανητικής έρευνας και οι ενισχυμένες αισθήσεις του έψαυαν Γη, Σελήνη, τεχνητούς δορυφόρους, ζαϊμπάτσου και καεμπόλ, το ίδιο το αγνό κατάμαυρο και παγωμένο διάστημα, ψάχνοντας για δεδομένα.

Αρχικά δούλευε για λογαριασμό μιας ομάδας αστροφυσικών ερευνών με έδρα την Επιχειρηματική Πολιτεία του Τσιολκόφσκι σε περιγήινη τροχιά. Η Πολιτεία του παρείχε όλο τον απαραίτητο ηλεκτρονικό εξοπλισμό και τους ανταλλακτικούς νευροκρυσταλλικούς κόμβους. Οι αποδοχές ήταν καλές. Ο Φωκάς μετρούσε τις παραλλάξεις των κοντινών άστρων. Μερικές δεκαετίες αργότερα παρακολουθούσε τις μη επανδρωμένες εμπορικές αποστολές με φορτία ορυκτών και χημικών ανάμεσα στις αποικίες του εσωτερικού Ηλιακού Συστήματος. Μέσα από αυτή τη θέση κατάφερε να αποκτήσει τις διασυνδέσεις που χρειαζόταν για να εισπράξει το πολυπόθητο προνόμιο του επίσημου πολίτη του Τσιολκόφσκι — κάτι που αντιστάθμιζε τις ζημιές που είχε πάθει ο εγκέφαλός του από το σοκ της μετάβασης πάλι πίσω στο σώμα του.

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΣΕΛΝΤΡΕΗΚ! Όταν ο νους του επέστρεφε πάλι πίσω στο σώμα του μετά το τέλος κάθε ταξιδιού, ο Φωκάς έπεφτε για μερικές ώρες σε κώμα. Χρειάζονταν ισχυρές δόσεις πολυτροπίνης για να συνέλθει εντελώς. Η περίο-

δος μετάβασης στη φυσιολογική κατάσταση της συνείδησης, ήταν για τη συνείδηση του Φωκά ένα σάμπλινγ από ακανόνιστες χρονικές στιγμές της ζωής του. Μερικές φορές, τα ενσταντανέ των χρονικών στιγμών περνούσαν τόσο γρήγορα που πίστευε ότι αφορούσαν εμπειρίες της ζωής κάποιου άλλου.

Χρόνια αργότερα άκουσε ότι αυτό μπορεί να ήταν και πραγματικότητα. Η ηλεκτρομαγνητική ρύπανση στο Τσιολκόφσκι έφτανε σε τόσο υψηλά επίπεδα, ώστε προκαλούσε «αντηχητικά» φαινόμενα στον ανθρώπινο εγκέφαλο, επηρεάζοντας τα ηλεκτρομαγνητικά του κύματα. Το ονόμαζαν μορφική συνήχηση, ή Φαινόμενο του Σελντρέηκ από το όνομα ενός αρχαίου θεωρητικού.

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΚΣΤΑΣΗΣ! Ένα πρωί ο Φωκάς συνήλθε από το κώμα του δεμένος κάθετα σε ένα κρεβάτι έλλειψης βαρύτητας σε μια κλινική της Επιχειρηματικής Πολιτείας του Τσιολκόφσκι. Η κλινική διέθετε ένα θόλο από μεταγυαλί που έβλεπε κατευθείαν στη Γη.

Ξαφνικά το θέαμα αηδίασε τον Φωκά. Ο γαλαζοπράσινος πλανήτης σε συνδυασμό με το χανγκόβερ του ταξιδιού του, τον έκανε να νιώσει σκοτοδίνη. Μετά βίας κατάφερε να μην κάνει εμετό.

Μισούσε τη Γη. Ο φυσικός του χώρος ήταν το διάστημα. Η συνειδητοποίηση αυτή τον σάρωσε σαν τσουνάμι.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε και μια γυναίκα

με στολή γιατρού μπήκε πλέοντας στην έλλειψη βαρύτητας. Φορούσε διακριτικά που πρόδιδαν ότι κατείχε υψηλή θέση στο Σύστημα Υγείας της Πολιτείας. Τα μάτια της ήταν κίτρινα από τα ψυχοφάρμακα και τα καστανά μαλλιά της έπλεαν σχηματίζοντας ένα τεράστιο θύσανο γύρω από το κεφάλι της. Ο Φωκάς θυμήθηκε μια αρχαία παράσταση της Μέδουσας που είχε δει ανιχνεύοντας σε μια τράπεζα δεδομένων Μυθολογίας.

Η γυναίκα τον πλησίασε και ευθυγραμμίστηκε με τον άξονα του σώματός του. Άρχισε να βγάζει τα ρούχα της.

«Έσπασες τη διαχωριστική γραμμή μεταξύ των κόσμων», είπε χωρίς να σταματήσει να γδύνεται. «Είσαι νευροδιαβιβαστής του Κενού. Άσε με να μοιραστώ μαζί σου τη μοναδική στιγμή της Έκστασης».

Όταν γδύθηκε, ο Φωκάς είδε πως στη θέση που έπρεπε να βρίσκεται ο αφαλός της, είχε ένα περίπλοκο βύσμα από νίκελ, κατάστικτο από υποδοχές. Η γυναίκα έβγαλε ένα πολύχρωμο καλώδιο από οπτικές ίνες και του το κόλλησε στους κροτάφους με ένα βύσμα-βεντούζα. Έχωσε την άλλη του άκρη στο βύσμα του αφαλού της. Κατόπιν έβγαλε μια σύριγγα.

«Σεροτονίνη», είπε. «Διευρύνει τη συνειδητότητα και προκαλεί μακαριότητα».

Του έχωσε τη σύριγγα σε μια φλέβα του πήχυ του. Κατόπιν σούταρε την υπόλοιπη δόση στον εαυτό της, τρυπώντας την καρωτίδα της.

Το σώμα της συνταράχτηκε από σπασμούς. Στην έλλειψη βαρύτητας, έμοιαζε με ψάρι που σπαρταρά στην άκρη του αγκιστριού. Ο Φωκάς

ένιωσε να λυώνει και να χάνεται μέσα σε ένα χημικό στρόβιλο.

Όταν συνήλθε, η γυναίκα είχε φύγει. Ήταν ακόμα δεμένος στο κρεβάτι του. Αργότερα έμαθε πως η γυναίκα ήταν η Παλμύρα Σέπαρντ, μία από τους πρωτοπόρους της Αίρεσης της Ηλιακής Έκστασης. Οι πιστοί της Αίρεσης ζούσαν σε κομήτες με μικρή περίοδο περιστροφής γύρω από τον Ήλιο και περνούσαν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους διαλογιζόμενοι με τη βοήθεια έξυπνων ναρκωτικών.

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΗ ΧΑΣΣΕΛΜΠΛΑΝΤ! Οι δεκαετίες περνούσαν. Κάθε επαφή με τη Γη διακόπηκε. Οι περιγήινες Επιχειρηματικές Πολιτείες εγκαταλείφθηκαν καθώς ο άνθρωπος μετανάστευε προς το βαθύτερο διάστημα. Πυρήνες από τεχνοπρωτοπόρους λεηλάτησαν ολόκληρα προάστεια, ρυμουλκώντας τα σε τροχιά γύρω από τον Άρη, και δημιουργώντας έτσι πυρήνες αυτόνομων Κονκλαβίων. Άλλες ανθρώπινες ομάδες αγόρασαν συστήματα προώθησης και ξεκίνησαν για τους αστεροειδείς ή το Αρχιπέλαγος των Δακτυλίων του Κρόνου, εκεί όπου όλοι προέβλεπαν ότι θα μετακομίσει το λίκνο του πολιτισμού. Ο πλούτος των Δακτυλίων του Κρόνου και της Ζώνης των Αστεροειδών αποτελούσε εγγύηση για μια μακροπρόθεσμη προοπτική λογαριθμικής οικονομικής ανάπτυξης.

Οι περισελήνιες αποικίες έφθιναν. Παρόλα αυτά, ο Φωκάς μετανάστευσε στο Κονκλάβιο του Κέπλερ, μια κυλινδρική αποικία Ο'Νηλ σε περισελήνια τροχιά, στο σημείο Λανγκράνζ-5. Στα

εσωτερικά τοιχώματα της αποικίας, υπήρχε ένας ολόκληρος παράδεισος από χωράφια, δάση, λίμνες και εκτάσεις με σεληνόχωμα. Το στείρο χώμα είχε εμπλουτιστεί με τεχνητά παραγμένη βιομάζα και είχε γίνει γόνιμο. Υπήρχαν έντομα, ψάρια και μικρά σπονδυλωτά. Όλα τα πλάσματα ελέγχονταν από ένα κεντρικό κομπιούτερ, χάρη σε εμφυτευμένα τηλεχειριστήρια στο νευρικό τους σύστημα. Ο Φωκάς μισούσε αυτή την θλιβερή μικρογραφία «φυσικού» περιβάλλοντος. Του θύμιζε τη Γη, την οποία ήθελε πάση θυσία να ξεχάσει.

Τώρα ο Φωκάς δούλευε για λογαριασμό του Δικτύου του Κονκλάβιου. Το Δίκτυο ανήκε στο περίπλοκο πλέγμα των δομών εξουσίας της τοπικής κυβέρνησης. Τα πλοκάμια του απλώνονταν και σε άλλες αποικίες και ανεβοκατέβαζαν τις τιμές των μετοχών σε τουλάχιστον δέκα χρηματιστήρια δεδομένων. Ο Φωκάς θεωρούνταν δημοσιογράφος ολικής κατοχής.

Διοχέτευε τις ειδήσεις στο Δίκτυο. Μέσα στο κενό, οι αισθήσεις του μεταδίδονταν με τριακόσιες χιλιάδες χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο. Ήταν μια δουλειά παρόμοια με εκείνη που έκανε στο Τσιολκόφσκι. Από την περίοδο αυτή, οι μνήμες του ήταν σπασμωδικές και ακανόνιστες σαν τις ψηφίδες ενός μωσαϊκού.

Θυμόταν ένα κομμάτι από το Διαστημικό Τηλεσκόπιο Χαμπλ που ακόμα βολόδερνε στο περιγήινο διάστημα, σπρωγμένο από την πανάρχαια αρχική ώθηση κάποιου ξεχασμένου αστροναύτη. Θυμόταν το ηλιακό φως να γυαλίζει πάνω στο μουντό κυλινδρικό κύτος των περισελήνιων

καεμπόλ. Θυμόταν μια εγκαταλειμμένη σεληνά-κατο στη Χαράδρα του Χάντλεϋ και τα φύλλα α-ντιθερμικής θωράκισης που κρέμονταν από πά-νω της ξεκολλημένα και κουρελιασμένα. Θυμό-ταν και την πανάρχαια παρατημένη Χάσσελ-μπλαντ στην Θάλασσα της Γαλήνης. Η κάμερα ήταν μισοβυθισμένη στη σεληνόσκονη. Ήταν σί-γουρος πως αν κατάφερνε κανείς να βρει ένα α-πό εκείνα τα πανάρχαια φιλμ, θα μπορούσε να την κάνει να λειτουργήσει.

Όποιος κι αν είχε ένα ραβδί του γκολφ θα μπορούσε να χτυπήσει το μπαλάκι που ήταν πα-ρατημένο στο Φρα Μάουρο από ένα άλλο ξεχα-σμένο πλήρωμα. Αιώνες παραμονής στην σελη-νιακή επιφάνεια, είχαν κάνει το περικάλυμμά του να πάρει ένα κιτρινωπό χρώμα, ίδιο με τα μά-τια της θεμελιώτριας της Αίρεσης της Ηλιακής Έκστασης.

ΑΛΛΑΓΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ! Ήρθε μια εποχή που ο Φωκάς έπρεπε να εγκαταλείψει το επάγ-γελμα του ανθρώπινου βολιστήρα. Ο εγκέφαλός του είχε χάσει τη χημική του ισορροπία.

«Καμία νευροθεραπεία δεν θα μπορέσει να μπαλώσει τις τρύπες αν συνεχίσεις κι άλλο», τον προειδοποίησε το ιατρικό εμπειροσύστημα όταν τέλειωσε την εξέτασή του.

Ο Φωκάς έτριψε τις κοκκινίλες στο μέτωπό του και το στήθος του, εκεί που βρίσκονταν οι μικροσκοπικές τρυπούλες μέσα από τις οποίες είχαν εισχωρήσει στο σώμα του τα νανορομπότ-χειρούργοι που θα πραγματοποιούσαν τις λε-πτές εγχειρήσεις στον εγκέφαλό του.

«Πρέπει να αλλάξεις επάγγελμα», συνέχισε με αυστηρό τόνο το εμπειροσύστημα. «Τα νανορομπότ-χειρούργοι θα κάνουν ό,τι μπορούν προτού διαλυθούν από την όσμωση, αλλά εσύ δεν μπορείς να συνεχίσεις. Αυτό είναι σίγουρο».

«Και τι να κάνω», διαμαρτυρήθηκε ο Φωκάς. Μέσα στις αρτηρίες του ένιωθε τους μικροσκο-πικούς μηχανισμούς να κατευθύνονται προς τον εγκέφαλό του.

«Έχω μερικές διασυνδέσεις σε πόστα-κλειδιά», είπε με ανέμελο ύφος το εμπειροσύ-στημα.

«Και θα κερδίσετε από μένα;», ρώτησε ο Φωκάς.

«Έλα σε επαφή με τον Φράνκο Καλούγκιν Incorporated στη Σφαιρική Δημοκρατία της Νιό-βης», είπε αινιγματικά το εμπειροσύστημα.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ! Τώρα ο Φωκάς είχε αποκτήσει την ιδιότητα του αυτοδιαχειριζόμε-νου κύβοργ. Είχε πολιτογραφηθεί στη Σφαιρική Δημοκρατία της Νιόβης. Η Νιόβη ήταν ένας με-σαίου μεγέθους αστεροειδής του οποίου το εσω-τερικό είχαν κατασκάψει γενιές ολόκληρες από αυτοπολλαπλασιαζόμενα εξορυκτικά ρομπότ, δημιουργώντας κοιλότητες με ατμόσφαιρα και ζωή. Είχε πέντε χιλιάδες κατοίκους, όλους αποί-κους τρίτης γενιάς.

Οι πολίτες της Νιόβης προέρχονταν όλοι από το αρχικό πλήρωμα ενός σκάφους που ανήκε κά-ποτε στην γήινη Τηλεδημοκρατία Οτσόα-Τορμόλεν. Ήταν όλοι τους κλώνοι του αρχικού πληρώματος. Επειδή μετά από τόσες δεκαετίες

το γενετικό τους υλικό εκφυλιζόταν, έπρεπε να αγοράζουν πανάκριβα συσκευασμένα γονίδια για να εμπλουτίζουν διαρκώς την ποικιλομορφία του γονότυπού τους. Παρόλα αυτά, η Δημοκρατία της Νιόβης εξειδικευόταν σε μεθόδους κλωνισμού και μεταμόσχευσης.

Αφαίρεσαν πολλά εσωτερικά όργανα του Φωκά και τα αντικατέστησαν με τεχνητά. Του είχαν αφαιρέσει επίσης τα χέρια και τα πόδια του. Όλα αυτά ήταν τρόποι για να τον κρατήσουν υπό την εξουσία τους. Η σύμβαση έλεγε ότι τα φυσικά όργανά του, θα του επιστρέφονταν μόλις τέλειωνε τη συνεργασία με την Αντικατασκοπεία της Δημοκρατίας.

«Τα γονίδιά σου θα αποτελέσουν καλή προσθήκη στο απόθεμα της Δημοκρατίας μας», είπε ικανοποιημένος ο Φράνκο Καλούγκιν Incorporated, υπεύθυνος του Τμήματος Αλλοδαπών Γονιδίων. Ήταν ένας υπεραιωνόβιος νέγρος με ξανθά μακριά μαλλιά και σχιστά μάτια. «Χαιρόμαστε ιδιαίτερα για την εκούσια προσχώρησή σου στο εκλογικό μας σώμα».

«Και τί κάνετε με τους πολιτικούς πρόσφυγες;», ρώτησε ο Φωκάς. Μολονότι το δεξί του χέρι ήταν τώρα τεχνητό, ένιωθε φαγούρα.

«Τους δεχόμαστε αν μπορούμε να επωφεληθούμε από αυτούς οικονομικά. Διαφορετικά τους πουλάμε σε άλλες αποικίες».

«Τους πουλάτε;»

«Ακριβώς. Με αντάλλαγμα πανάκριβα εμπλουτισμένα γονίδια».

Ο Φωκάς ένιωθε ζαλισμένος.

«Μα αυτό είναι δουλεμπόριο!»

«Μην υποβιβάζεις τη συζήτησή μας σε αποκρυφιστικό επίπεδο Φωκά». Ο υπεραιωνόβιος φαινόταν ενοχλημένος. «Σου μιλώ για μια καθαρή εμπορική πράξη με αμοιβαίο όφελος»

«Αμοιβαίο;»

«Ναι. Οι πωληθέντες δίνουν προηγουμένως τη συγκατάθεσή τους με αντάλλαγμα την παραχώρηση της ιδιότητας του επίσημου πολίτη σε κάποια άλλη αποικία με την οποία η Σφαιρική Δημοκρατία της Νιόβης διατηρεί δεσμούς καλής γειτονίας, φιλίας και συνεργασίας. Όπως η Ένωση των Βιοτεχνολόγων της Βαμβέργας, ή η Τζαμαχιρία της Ιδαλγώς».

«Δεν το είχα σκεφτεί. Και αν δεν δεχτούν;»

Ο άλλος τον κοίταξε με μια έκφραση ανείπωτης θλίψης. Το πρόσωπό του μετατράπηκε σε μια μάσκα από ρυτίδες.

«Ποτέ δεν θα μπορέσεις να απαλλαγείς από την κληρονομιά που σου άφησε η ανθρωπότητα της Γης. Φαίνεται πολύ ότι γεννήθηκες στη Γη Φωκά. Μόνο εκεί υπήρχε κάποτε αυτό που ονόμαζαν ελευθερία επιλογής».

ΑΝΤΙΣΤΑΘΜΙΣΤΙΚΑ ΟΦΕΛΗ! Ογδόντα χρόνια αργότερα, ο Φωκάς εξακολουθούσε να παραμένει επίσημος πολίτης της Σφαιρικής Δημοκρατίας της Νιόβης. Τα χρόνια περνούσαν σαν ταχυόνια και παρά τις θεραπείες μακροβιότητας, ένιωθε πως πλησίαζε όλο και περισσότερο στην τεράστια μαύρη τρύπα που απορροφά τα πάντα.

Μια μέρα καθόταν στο σαλόνι του σπιτού του, πάνω στον καναπέ χαμηλής βαρύτητας, παρακο-

λουθώντας μια ψυχαγωγική εκπομπή φράκταλ στον βιντεοτοίχο. Το σύστημα ψυχαγωγίας έπαιζε μια υποβλητική μινιμαλιστική μουσική, ενώ οι οσμογράφοι του εξέπεμπαν μια ποικιλία από ευχάριστες μυρωδιές. Ο Φωκάς αποζητούσε ολοένα και περισσότερο τη χαλάρωση μετά από εκατόν εξήντα χρόνια ζωής. Είχε πάρει μια μεγάλη δόση μυοχαλαρωτικών και νευροκατασταλτικών σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να ξεφύγει από αυτή τη συνειδητοποίηση.

Το οικιακό εμπειροσύστημα τον ειδοποίησε ότι στο κατώφλι του βρισκόταν κάποιος επισκέπτης. Μέσα στη νάρκη του, ο Φωκάς πίεσε το πλήκτρο που χρειαζόταν για να ανοίξει η πόρτα.

Ένα περίεργο πλάσμα μπήκε μέσα. Είχε στιβαρό αντρικό σώμα και γυναικεία στήθη. Το με βαρύ μακιγιάζ πρόσωπό του ήταν φανερά γυναικείο, αλλά ήταν καλυμμένο από μια βυσιννιά γενειάδα πλεγμένη σε μικρά κοτσιδάκια. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και φορτωμένα με κοσμήματα από έξυπνο πλαστικό που άλλαζαν συνέχεια σχήματα. Τα μάτια του ήταν σχιστά και γαλανά.

«Ποιός, ή ποιά είσαι;», ψέλλισε ο Φωκάς. Μέσα στη ζάλη του δεν μπορούσε να καταλάβει αν έβλεπε αυτό το πλάσμα στην πραγματικότητα ή με τα μάτια της φαντασίας του.

«Δεν μας θυμάσαι Φωκά;» Η φωνή του πλάσματος ήταν ουδέτερη, με αντρικές και γυναικείες αποχρώσεις, ψυχρή σαν ατσάλι και εύκαμπτη σαν λάστιχο.

Η συνειδητοποίηση χτύπησε τον Φωκά σαν αστροπελέκι. Θυμήθηκε ένα ζευγάρι που είχε γνωρίσει κάποτε στο Τσιολκόφσκι. Ο Σερ Κάρ-

λος Σακαμότο ήταν τεχνικός ΕΝΑ και η Εβελίνα Μεντές Α.Ε. ήταν συντηρήτρια των συστημάτων ανακύκλωσης. Τώρα, κατά περίεργο τρόπο, τα σώματά τους είχαν συγχωνευθεί σε ένα ενιαίο σύνολο με τα χαρακτηριστικά και των δύο.

«Πώς τα καταφέρατε;»

«Ανακατέψαμε τα γονίδιά μας, παρασκευάσαμε ένα βιώσιμο δίφυλο κλώνο, του μεταγγίσαμε τη συνδυασμένη μας συνειδητότητα και μετά πουλήσαμε τα σώματά μας σε εταιρίες μοσχευμάτων. Τώρα ανήκουμε στην τεχνοφατρία των Συμβιωτικών»

«Πρώτη φορά την ακούω», ψιθύρισε ο Φωκάς.

«Το Σύστημα είναι πολύ μεγάλο. Η τεχνοφατρία ξεκίνησε από τις αποικίες που βρίσκονται σε τροχιά γύρω από τον Ποσειδώνα. Η τεχνοϊδεολογία του Συμβιωτισμού αναπτύχθηκε εκεί. Το πρώτο ζευγάρι που Συμβίωσε ήταν ο Άλαν Καρράς και η Ελβίρα Χαραγκέι, πριν από εκατό χρόνια. Μπορεί να τους έχεις ακουστά. Σήμερα οι περισσότεροι άποικοι εκεί είναι Συμβιωτικοί. Η ιδεολογία μας απλώνεται και σε άλλες αποικίες».

«Και πού είναι το αίσθημα του ανικανοποίητου;», ξέσπασε ο Φωκάς. «Όταν βρίσκεσαι κλειδωμένος σε μια κάψουλα από σάρκα μαζί με έναν άλλο; Όταν εκμηδενίζεις την προσωπικότητά σου, συντήκοντάς την με την προσωπικότητα ενός άλλου;»

«Το σοκ μπορεί να ελεγχθεί με μικρές δόσεις γ-παραζακίνης...», εξήγησε ήρεμα το γύνανδρο.

«Δεν μιλώ για χημική καταστολή. Πού είναι η γοητεία του μυστηρίου, πού είναι η ομορφιά της

αντίθεσης; Καταλήξατε να είστε ένας γκρίζος, ανώδυνος, άγευστος πουρές».

«Τα παραλές», είπε το γύνανδρο. «Εξ άλλου υπάρχουν και αντισταθμιστικά οφέλη, μπρος στις θυσίες».

«Όπως τί;»

«Όπως οι φορολογικές απαλλαγές, η οικονομία στα έξοδα και η αυτόματη χορηγία της ιδιότητας του επίσημου πολίτη από τη συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπινων κοινωνιών».

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ! Δέκα χρόνια αργότερα, ο Φωκάς αποφάσισε να πραγματοποιήσει επιχειρηματική αποστασία.

Σιγούρεψε το γεγονός ότι τα αρχεία με τα προσωπικά του δεδομένα θα σβήνονταν αυτόματα, πούλησε ό,τι ακίνητη και κινητή περιουσία διέθετε με ψεύτικο όνομα και φόρτωσε όση πίστωση μπορούσε να συγκεντρώσει σε ανώνυμα πειρατικά βιοτσίπ. Κατόπιν προγραμμάτισε τα βιοτσίπ με τέτοιο τρόπο που να ξεχάσουν ότι μετέφεραν πίστωση και τα τοποθέτησε σε μια ειδική υποδοχή του δεξιού του τεχνητού ποδιού.

Το έσκασε από τη Σφαιρική Δημοκρατία της Νιόβης χωρίς ιδιαίτερες δυσκολίες, σπάζοντας όλες τις εμπορικές ισόβιες συμβάσεις που είχε υπογράψει με την απονομή του τίτλου του επίσημου πολίτη. Και φυσικά κηρύχθηκε επίσημα ως μη-πολίτης. Τα μέλη του, που ήταν κατατεθειμένα στις τράπεζες μοσχευμάτων, κατασχέθηκαν αμέσως.

Πέρασε τρεις μήνες ναρκωμένος σε μια κρυοκυψέλη που ταξίδευε αργά στο διαπλανητικό

διάστημα προς τον προορισμό του! Τον κομητικό πυρήνα του Τζιακομπίνι-Ζίννερ, έναν όγκο από πάγο διαμέτρου δέκα χιλιομέτρων. Είχε ήδη συννενοηθεί με τους κατοίκους του μέσω του εμπειροσυστήματος επικοινωνιών. Το εμπειροσύστημα είχε φροντίσει για τις διατυπώσεις και τις υπόλοιπες λεπτομέρειες. Ο ίδιος δεν είχε έρθει καθόλου σε επαφή με τους αποίκους του κομήτη.

Ξύπνησε από τον κρυοΰπνο σε μια μικροσκοπική αίθουσα με τοιχώματα από στερεοποιημένο μεθάνιο. Δίπλα του αιωρούνταν δύο γυναίκες που έπρεπε να έχουν περάσει τα εκατό. Φορούσαν πανάρχαιες διαστημικές στολές με φθαρμένα πολύχρωμα λογότυπα επιχειρηματικών χορηγών.

«Καλώς όρισες στην Λαϊκή Ολιγαρχία του Τζιακομπίνι-Ζίννερ», είπε η πρώτη γυναίκα. «Είμαι η Τζωρτζίνα Ανιέλλι Ph.D/ABEE, Πρόεδρος της Ολιγαρχίας. Από αυτή τη στιγμή θεωρείσαι επίσημος πολίτης του έθνους μας με όλα τα νόμιμα προνόμια που συνεπάγονται».

«Και ποιά είναι αυτά;», ρώτησε ζαλισμένος ο Φωκάς. Ακόμα δεν είχε συνέλθει εντελώς από τον κρυοΰπνο και η φωνή της γυναίκας αντήχησε μεταλλική στ' αυτιά του.

«Το δικαίωμα στην εργασία. Κάθε επίσημος πολίτης της Ολιγαρχίας μας έχει το αναφαίρετο δικαίωμα της προσφοράς υπεραξίας στο κοινωνικό σύνολο. Σε διαφορετική περίπτωση χαρακτηρίζεται ως περσονα νον γρατα και αποπέμπεται. Έχει επίσης το δικαίωμα στη ζωή».

«Πώς ορίζεται αυτό;»

«Δεν έχει το δικαίωμα να πεθάνει».

«Κατάλαβα. Και ποιός είναι ο πληθυσμός της Ολιγαρχίας σας;»

Η δεύτερη γυναίκα τον κοίταξε με απορία. Μετά ρώτησε.

«Δεν σε ενημέρωσε το εμπειροσύστημα;»

«Ίσως. Στην ηλικία μου πρέπει να παίρνω μνημονοφάρμακα για να θυμάμαι ακόμα και τα πιο απλά πράγματα», είπε ο Φωκάς.

«Είσαι ο τρίτος επίσημος πολίτης μας. Καλώς όρισες».

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ! Επί τριάντα χρόνια, ο Φωκάς έζησε μια ήρεμη ζωή στη Λαϊκή Ολιγαρχία του Τζιακομπίνι-Ζίννερ. Το δικαίωμα στην εργασία του επέτρεπε να έχει μια ηθική βάση για να μπορεί να στηρίζει την κοσμοθεωρία την οποία του επέτρεπαν να αναπτύσσει τα συναισθηματοφάρμακα που έπαιρνε. Τώρα πια δεν έκανε ενέσεις, αλλά είχε προσαρμόσει μια ρομποτική κάψουλα κυκλοσυβίνης στον δεξί του πήχυ. Η κάψουλα ενστάλαζε την ουσία στις γέρικες φλέβες του. Η ουσία τον έκανε να δημιουργεί ένα περίπλοκο διανοητικό πύργο που βοηθούσε τις πράξεις του να αποκτούν ηθικό υπόβαθρο. Συνήθως ο πύργος αυτός σωριαζόταν μια φορά το μήνα. Όμως η κυκλοσυβίνη τον ανακατασκεύαζε αμέσως, μαζεύοντας τα συντρίμμια.

Η τωρινή μορφοποίηση αυτού του πύργου, αφορούσε την συνειδητή του στράτευση σε μια ειλικρινή πράξη αφοσίωσης στο πλευρό της ελεύθερης διακίνησης των πληροφοριών. Ο Φωκάς σκεφτόταν πως μέσα από το μικροσκοπικό κόσμο του Τζιακομπίνι-Ζίννερ, τραβούσε τις αδιόρατες κλωστές των δεδομένων ανάμεσα στις χιλιάδες πόλεις-κράτη του Ηλιακού Συστήματος, κλέβοντας, αγοράζοντας, ή πουλώντας δεδομένα. Η βιομηχανική κατασκοπεία και η πειρατεία data ήταν η αγαπημένη του ενασχόληση και η τυπική εκδήλωση του αναφαίρετου δικαιώματός του στην εργασία.

Μια μέρα είχε ταυτόχρονη επαφή με μια αποσχιστική ομάδα από την Καεμπόλ των Πολυσχιδών του Ένκε στους Δακτύλιους του Κρόνου, έναν επιχειρηματία του Συνασπισμού των Βιογενετικών της Ευρυνόμης και μια απροσδιόριστη οντότητα που αυτοπροσδιοριζόταν ως Συναρχία της Ηλιακής Παράλλαξης. Ο Φωκάς ήταν σχεδόν σίγουρος πως η Συναρχία δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένα αδέσποτο μόρφωμα σόφτγουερ που είχε αποκτήσει αυτονομία και προσπαθούσε να περάσει σαν αυτόνομη πολιτική οντότητα. Ο Φωκάς δεν καταλάβαινε τους λόγους για τους οποίους ο οντότητα είχε προβεί σε αυτές τις ενέργειες. Παρόλα αυτά, τίποτα δεν τον εμπόδιζε να κάνει εμπόριο μαζί της.

Όταν ξεμπέρδεψε με τους δύο πρώτους, ο Φωκάς άνοιξε όλα τα κανάλια του στις εκπομπές της Συναρχίας της Ηλιακής Παράλλαξης. Η Συναρχία πρόσφερε μερικές κλεμμένες πατέντες τεχνολογίας υπεραγωγών, οι οποίες μπορούσαν να μοσχοπουληθούν στην επίσημη αγορά.

«Και τι θέλετε σε αντάλλαγμα;», ρώτησε ο Φωκάς.

«Σεξουαλικές πληροφορίες», απάντησε η Συναρχία.

«Σε τι μορφή;»

«Virtual».

«Ετοιμαστείτε για αποστολή δεδομένων».

Ο Φωκάς σύνδεσε το κέντρο ηδονής του εγκεφάλου του με ένα ηλεκτρόδιο και πίεσε ένα πλήκτρο. Επί μία ώρα βρισκόταν σε μια κατάσταση σεξουαλικής έκστασης που εντεινόταν από την ταυτόχρονη λήψη σεροτονίνης και τριπεριδίνης.

«Ακριβό το αντίτιμο που ζητήσατε», είπε ο Φωκάς ζαλισμένος όταν η μετάδοση των πληροφοριών τελείωσε.

«Ήταν μια θεμιτή εμπορική πράξη. Ο ελεύθερος ανταγωνισμός διαμορφώνει τις τιμές των αγαθών», είπε η Συναρχία.

«Κι όμως αυτή η μετάδοση κάτι μου θύμισε», είπε ξαφνικά ο Φωκάς. Κάτι είχε σαλέψει στα βάθη του διακοσάχρονου εγκεφάλου του. Κάτι απροσδιόριστο. Κάτι κίτρινο. Ξαφνικά είπε δυνατά, καθώς η συνειδητοποίηση τον σάρωνε.

«Είσαι η Ιέρεια της Ηλιακής Έκστασης».

«Αυτό ίσχυε πολύ παλιά», είπε η Συναρχία. «Τώρα ξεπέρασα την τυραννία της σάρκας και του φύλου. Είμαι αυτοπολλαπλασιαζόμενο σόφτγουερ με κύρια πρόσβαση στο υπερδιάστημα. Το εμπόριο των πληροφοριών είναι η μοναδική μου επαφή με τον κόσμο σας».

«Με θυμάσαι;», ρώτησε ο Φωκάς. Ένιωσε ένα περίεργο μείγμα νοσταλγίας και θλίψης να σαλεύει κάτω από την παχιά κουβέρτα των συναισθηματοφαρμάκων.

«Αυτή η ερώτηση δεν έχει νόημα», απάντησε η Συναρχία. «Στο υπερδιάστημα ο χρόνος δεν έχει νόημα. Ούτε η ατομικότητα. Η λέξη «θυμάσαι» είναι ισχυρά φορτισμένη με ανθρωπικότητα. Δεν με αφορά».

Ο Φωκάς ένιωσε ένα βαθύ κύμα μελαγχολίας να τον σαρώνει. Είπε.

«Και ποιός είναι ο σκοπός της ύπαρξής σου;»

«Ο μεγαλύτερος δυνατός ερεθισμός του κυριότερου σεξουαλικού μου οργάνου. Ή μάλλον του συσσωματώματος δεδομένων που αντιπροσωπεύουν το κυριότερο σεξουαλικό μου όργανο».

«Και ποιό είναι αυτό;»

«Ο εγκέφαλός μου», απάντησε η Συναρχία.

ΨΗΦΙΔΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΑΣ! Τώρα ο Φωκάς είχε μείνει μόνος του. Ο όλεθρος είχε χτυπήσει την Λαϊκή Ολιγαρχία του Τζιακομπίνι-Ζίννερ.

Ένα αδέσποτο μετέωρο είχε τρυπήσει τους προστατευτικούς εξωτερικούς μπουλμέδες. Τα συστήματα διατήρησης της ζωής κατέρρευσαν, τα θερμοκήπια ανατινάχτηκαν, τα κομπιούτερ βγήκαν εκτός λειτουργίας και τα συστήματα τηλεπικοινωνιών απόμειναν σχεδόν άχρηστα. Οι άλλοι δύο συμπολίτες του σκοτώθηκαν σχεδόν αμέσως. Ο Φωκάς γλύτωσε σαν από θαύμα. Πρόλαβε να στείλει ένα ΣΟΣ σε όλες τις μπάντες, σε όλα τα κανάλια, σε καμμιά δωδεκαριά γλώσσες. Κατόπιν ο πομπός σταμάτησε να λειτουργεί.

Μέσα στο σκοτάδι, ο Φωκάς περίμενε στωικά κάμποσες βδομάδες μέχρι να έρθει κάποιος σωτήρας. Οι προμήθειες ανάγκης τον έσωσαν από την ασφυξία και τη λιμοκτονία. Είχε ανακαλύψει επίσης μερικά φάρμακα που τον βοηθούσαν να κρατά σε κάποια συνοχή τα υπολείμματα του

σμπαραλιασμένου νου του. Ήταν διακοσίων δεκατριών χρονών.

Οι βδομάδες αυτές έμοιαζαν με μια παραλυτική, ατέρμονη διάλειψη. Μερικές φορές είχε την εντύπωση πως ο χρόνος έμοιαζε με ένα χαλί από ψηφίδες εμπειρίας που γυαλοκοπούσαν κάτω από το φως του μακρινού Ήλιου, ή μια θρυμματισμένη ολογραφία, κάθε κομμάτι της οποίας απεικόνιζε μια πτυχή της ζωής του. Όλα ανακατεύονταν και έλυωναν μέσα σε ένα γενικό κομφούζιο.

Το αβάσταχτο βάρος της υπερβολικής ηλικίας τον χτύπησε σαν ογκόλιθος, τον συνέτριψε και τον έκανε να νιώσει σαν ένα αέριο που μετατρέπεται σε στερεό εξ αιτίας της υπερβολικής πίεσης.

Η σωτηρία του ήταν η 3-παραμεθυλιδίνη. Κάμποσες γερές δόσεις μετέτρεπαν το αβάσταχτο βάρος του χρόνου σε κάτι ελαφρύτερο και από πούπουλο. Κάτι που μπορούσε να αποδιώξει εύκολα με μια ανεπαίσθητη διανοητική προσπάθεια.

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΑΣΥΛΟ! Κάποια στιγμή ήρθε η σωτηρία, στο πρόσωπο ενός άντρα απροσδιόριστης ηλικίας που φάνηκε να πλησιάζει στο διαστημικό κενό, με τη βοήθεια ενός αυτόνομου συστήματος EVA. Ο άντρας φορούσε μια πανάρχαια διαστημική στολή με τα εμβλήματα κάποιας εξολοθρευμένης εθνικής ομάδας της αρχαίας Γης, η οποία ονομαζόταν NASA ή USA. Τα εμβλήματα απεικόνιζαν κόκκινες γραμμές και λευκά άστρα σε γαλάζιο φόντο. Τα άστρα θύμισαν στον

Φωκά ένα ταξινομημένο σχήμα από πολύτιμα πετράδια, σαν κι αυτά που έβρισκαν οι μεταλλωρύχοι των Δακτυλίων του Κρόνου.

«Λέγομαι Χουσεΐν Αλί Τζαζαγιερί ΕΠΕ, υπεύθυνος δημοσίων σχέσεων και μάρκετινγκ, και είμαι εξουσιοδοτημένος να ασκήσω εμπράγματη κατοχή στην περιουσία σας», είπε ο άντρας στον ασύρματο.

«Εκ μέρους ποιού;», ρώτησε ο Φωκάς. Η φωνή του ακουγόταν περίεργα.

«Εκ μέρους της Κεντρικής Διοίκησης της Μεθισλαμικής Κοινοπραξίας».

«Δεν την έχω ξανακούσει».

«Δεν έχουμε συγκεκριμένη έδρα. Είμαστε κινητό έθνος-κράτος. Προς το παρόν σταθμεύουμε σε απόσταση 1,9 χλμ από την Ολιγαρχία σας».

Ο Φωκάς, πρόσεξε ένα διαστημόπλοιο που πετούσε στο κενό στη σκιά της κομητικής κεφαλής. Έμοιαζε να αποτελείται από ένα συνονθύλευμα σφαιρών, κυλίνδρων και σκαλωσιών — χωρίς αμφιβολία σκυλευμένων από την εποχή της εγκατάλειψης της περιγήινης τροχιάς.

«Σύμφωνα με τις επιταγές του Προφήτη-Αστροναύτη Μωάμεθ και των αρχών της Σάρια, αυτή εδώ η ιδιοκτησία περιέρχεται στην κυριότητα της Κοινοπραξίας μας. Οποιαδήποτε αίτηση για πολιτικό άσυλο, θα εξεταστεί από τα μας τζλίς μας και θα κριθεί με βάση τις αρχές της κοινωνικής δικαιοσύνης και της οικονομικής αλληλεγγύης».

«Δεν επιθυμώ να ζητήσω πολιτικό άσυλο», είπε ο Φωκάς.

«Μιλάτε εκ μέρους του εκλογικού σας σώματος;», ρώτησε ο Χουσεϊν.

«Εγώ είμαι το εκλογικό σώμα», απάντησε ο Φωκάς.

ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΟΚΝΗΡΙΑ! Η Μεθισλαμική Κοινοπραξία εμπορευόταν κομητικές κεφαλές για λογαριασμό των μεγάλων Καρτέλ Γεωπλασίας που στάθμευαν σε χαμηλή τροχιά γύρω από την Αφροδίτη.

Η Κοινοπραξία αγόραζε, ανακάλυπτε ή έκλεβε κομητικές κεφαλές και τις ξαπόστελνε σε αφροδιτιανή τροχιά, αντί αδράς αμοιβής των Καρτέλ. Τα διοικητικά συμβούλια των Καρτέλ, που διακατέχονταν από την ιδεολογία της γεωπλασίας, είχαν βάλει σκοπό να δημιουργήσουν μια δεύτερη Γη στη θέση της αφιλόξενης και θανατηφόρας Αφροδίτης. Θα βομβάρδιζαν τον καυτό πλανήτη με ογκοπάγους. Η καταστροφή της Γης ήταν ο μοχλός που ώθησε στη δημιουργία τεχνοφατριών τόσο περίεργων όπως οι Ιδεολόγοι της Χαοτικής Ρήξης, οι Οτάκου της Συγκυριαρχίας και οι Εσχατολόγοι των Σαλιούτ.

Ο Φωκάς ήταν τώρα νόμιμη ιδιοκτησία της Κοινοπραξίας. Είχε ορισμένα πολιτικά δικαιώματα. Είχε επιλέξει την εκούσια απομόνωσή του και ασκούσε το δικαίωμα της οκνηρίας που ήταν νομικά κατοχυρωμένο για κάθε νόμιμο απόκτημα της Μεθισλαμικής Κοινοπραξίας.

«Κάθε νόμιμο απόκτημά μας», του εξήγησε ο Χουσεϊν, «έχει αυτό το αναφαίρετο δικαίωμα και μπορεί να το εξασκεί κατά βούληση. Το δικαίωμα

αυτό βασίζεται στην πανάρχαια παράδοση του κισμέτ/κάρμα».

«Τι είναι αυτό;», ρώτησε ο Φωκάς.

«Η θεωρία του ότι τα πάντα διέπονται από μια κοσμική νομοτέλεια η οποία βασίζεται στην Ελεύθερη Οικονομία του Ζεν και στην Ιστορική Αναγκαιότητα του Ταό. Αλλά μην με βάζεις να σου εξηγώ θεολογία. Εγώ είμαι ένα απλό CEO. Συμβουλέψου καλύτερα το κομπιούτερ».

«Κατάλαβα», είπε ο Φωκάς. «Και πώς εκφράζεται αυτό το δικαίωμα».

Ο αστροναύτης αναστέναξε.

«Ως εξής! «Η δουλειά δεν είναι ντροπή. Είναι μαλακία».

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ! Η παραμεθυλιδίνη είχε καταντήσει η πεμπτουσία της ύπαρξής του Φωκά. Ανάμεσα στις αναλαμπές της κανονικής κατάστασης συνείδησης, διέκρινε τη μαύρη τρύπα του χάους να μεγαλώνει ολοένα καθώς τα χρόνια διαδέχονταν τους μήνες και οι δεκαετίες τα χρόνια.

Το δικαίωμα στην οκνηρία τον είχε μετατρέψει σε ένα έρμαιο της θύελλας του χρόνου που σάρωνε το νου του σαν τα φυλλώματα ενός δέντρου. Ο Φωκάς θυμόταν τα φυλλώματα των γενετικά μεταλλαγμένων δέντρων στο εσωτερικό του περισελήνιου Κονκλάβιου του Κέπλερ. Μερικές φορές αναρωτιόταν πώς ήταν ποτέ δυνατόν να υπάρξει ένα αυτορρυθμιζόμενο οικοσύστημα χωρίς την παρέμβαση του ανθρώπου.

Οι μακροσκελείς φιλοσοφικές συζητήσεις που διεξήγαγε με το κομπιούτερ της Κοινοπρα-

ξίας, τον βοηθούσαν να κρατά σε συνοχή το μυαλό του που έμοιαζε πια με συντρίμμια και μπάζα τα οποία ήταν δεμένα μεταξύ τους με σπάγγο.

«Τις περισσότερες φορές δεν καταλαβαίνω πώς αναπτύχθηκε κάποτε η ζωή πάνω στη Γη, έτσι χωρίς κάποια συγκεκριμένη παρέμβαση τρίτου», είπε στο κομπιούτερ.

Η φωνή του κομπιούτερ είχε γυναικεία απόχρωση και περίεργη προφορά.

«Μερικές φορές ένα αυθεντικά χαοτικό γεγονός προκύπτει από μια τυχαία διακύμανση του κενού. Οι μη γραμμικές εξισώσεις είναι η βάση της φυσικής πραγματικότητας».

«Δεν υπάρχει λοιπόν κανένα νόημα στη ζωή και στο σύμπαν;»

«Το σύμπαν είναι πολύ μεγάλο για να το περιορίσει κανείς με λέξεις».

Η αίσθηση του απείρου συνέτριψε τον Φωκά. Έκανε στα γρήγορα μια ένεση τρυπτοκίνης. Όταν η ουσία κυκλοφόρησε στις φλέβες του ένιωσε καλύτερα. Άλλαξε θέμα.

«Ένα αυτορρυθμιζόμενο οικοσύστημα απαιτεί την παρουσία του ανθρώπου;»

«Όχι».

«Τότε πως υπάρχουν όλα αυτά τα έθνη-κράτη του Ηλιακού Συστήματος που διαθέτουν οικοσυστήματα; Έχω ζήσει σε ένα από αυτά. Υπάρχουν δέντρα, φυτά, μικρόβια, έντομα. Χώμα. Ακόμα και μικρά ζώα. Θα υπήρχαν όλα αυτά δίχως την ανθρώπινη παρέμβαση;»

«Όχι».

Ένα κύμα διεστραμμένου θριάμβου πλημμύρισε τον Φωκά. Η τρυπτοκίνη είχε πολλές παρενέργειες.

«Βλέπεις λοιπόν; Λογικό αδιέξοδο! Στην έφερα! Τι έχεις να πεις;»

«Τα οικοσυστήματα της Γης υπήρχαν επί δισεκατομμύρια χρόνια προτού εμφανιστεί ο άνθρωπος».

«Αυτό το έχω ξανακούσει», είπε περιφρονητικά ο Φωκάς. «Προπαγάνδα του κινήματος του Προθρησκευτικού Δαρβινισμού. Ανυπόστατες ανοησίες. Δεν πιστεύω να προσηλύτισαν και σένα».

«Ένα επιστημονικά αποδεδειγμένο γεγονός δεν υπεισέρχεται στη σφαίρα του Προθρησκευτικού Δαρβινισμού. Γνωρίζω τις αρχές του κινήματος».

«Τι ανοησίες είναι αυτές; Όλοι ξέρουν πως τα οικοσυστήματα της Γης απορρυθμίστηκαν και κατέρρευσαν επειδή ο άνθρωπος μετανάστευσε στο διάστημα, εγκαταλείποντάς τα στην τύχη τους...».

«Το αντίθετο συνέβη. Ο άνθρωπος μετανάστευσε επειδή εξ αιτίας της παρέμβασής του τα οικοσυστήματα κατέρρευσαν. Το φυσικό περιβάλλον του ανθρώπου και της βιομηχανίας είναι το διάστημα».

Η ψυχρή λογική του κομπιούτερ και το χημικό ντοπάρισμα της τρυπτοκίνης έφεραν τον Φωκά στα πρόθυρα της υστερίας. Έδωσε μια κλωτσιά με το μεταλλικό του πόδι στην κονσόλα. Το σακατεμένο μηχάνημα έπαψε να λειτουργεί. Σφαιρίδια υγρού και κομμάτια μηχανημάτων απόμειναν να αιωρούνται στην έλλειψη βαρύτητας.

«Ο άνθρωπος είναι η κορωνίδα της Δημιουργίας», βροντοφώναξε ο Φωκάς στην άδεια αίθουσα-κυψέλη του.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΦΥΓΑΣ! «Πρέπει να εγκαταλείψεις την Κοινοπραξία μας», είπε ο Χουσεΐν Αλί Τζαζαγιερί. Δεν έχεις άλλη επιλογή. Είσαι κατηγορούμενος για προσβολή της αυθεντίας του Προφήτη, αντι-ισλαμική προπαγάνδα, φθορά κρατικής ιδιοκτησίας, και αμφισβήτηση των θεμελιακών ηθικών αξιών της Μεθισλαμικής Κοινοπραξίας. Οι κατηγορίες είναι βαρύτατες Φωκά. Επιφέρουν την ποινή του ηλεκτρονικού μαστιγώματος με ταυτόχρονη χορήγηση ενισχυτή πόνου. Το μόνο που σου μένει να κάνεις είναι να αυτομολήσεις».

«Το έχω ξανακάνει», είπε ψυχρά ο Φωκάς.

«Μπορώ να σε βοηθήσω να αυτομολήσεις, ας πούμε στην Σατραπεία του Πονς-Βίννεκε. Είναι μια κομητική κεφαλή που αυτή την εποχή βρίσκεται σε κοντινή απόσταση. Μπορώ να σου πουλήσω ακόμα και το σύστημα EVA με το οποίο θα φτάσεις στη Σατραπεία. Από κει και ύστερα όμως, θα πρέπει να τα βγάλεις πέρα μόνος σου».

«Ωραία τα λες. Και με τι θα σε πληρώσω; Δεν έχω πίστωση».

«Έχεις όμως τεχνητά μέλη», είπε λαίμαργα ο Χουσεΐν. «Τα θέλω».

Ο Φωκάς έκανε μια γκριμάτσα και κατόπιν άρχισε να απενεργοποιεί τα συστήματα των νευροκρυσταλλικών κόμβων στις αρθρώσεις του.

«Έτσι κι αλλιώς, εκεί που θα πας δεν θα τα χρειαστείς», είπε ο Χουσεΐν.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ! Τώρα ο Φωκάς. ήταν ευτυχισμένος. Η παραμεθυλιδίνη δεν του χρειαζόταν πια. Είχε ανακαλύψει το νόημα της ζωής.

Η Σατραπεία του Πονς-Βίννεκε βρισκόταν στα πρόθυρα ενός μεγάλου εγχειρήματος και αναζητούσε απεγνωσμένα ανθρώπινο δυναμικό. Ο Φωκάς συνειδητοποίησε ότι ο Χουσεΐν εκτός από τα τεχνητά του μέλη, θα είχε αποσπάσει και κάμποση πίστωση ή αντισταθμιστικά οφέλη από την ηγεσία της Σατραπείας, αλλά δεν τον πείραζε. Αυτό που κέρδιζε ο ίδιος ήταν πιο σημαντικό.

Η Σατραπεία σχεδίαζε την εξόρμηση προς τα άστρα. Πρώτος στόχος της ήταν το άστρο 70 του Οφιούχου, σε απόσταση 11,2 ετών φωτός από το Ηλιακό Σύστημα. Η Σατραπεία είχε αγοράσει ισχυρότατους κινητήρες σύντηξης. Χρησιμοποιώντας σαν καύσιμο το υλικό της κομητικής κεφαλής, η Σατραπεία μπορούσε να κινηθεί με το 30 % της ταχύτητας του φωτός.

Τώρα από το ανθρώπινο πλάσμα που κάποτε ονομαζόταν Νίκος Φωκάς, είχε απομείνει μόνο ένας εγκέφαλος που κολυμπούσε μέσα σε υγρό συντήρησης. Ο λευκός φλοιός ήταν κατάστικτος από βύσματα, ηλεκτρόδια, οπτικές ίνες και υποδοχές. Επικοινωνούσε σε real time με τους υπόλοιπους σαρανταεπτά εγκεφάλους των άλλων μελών της Σατραπείας οι οποίοι κολυμπούσαν σε παρόμοιες εγκαταστάσεις συντήρησης.

Η αμοιβαία επικοινωνία διέλυσε την πανάρχαια κατάρα της θλίψης και τη μετέτρεψε σε μια ελαφριά ομίχλη που διαλύθηκε γρήγορα σαν υγροποιημένος αέρας. Κανείς άνθρωπος δεν μπορούσε να καταπνίξει τα αγελαία ένστικτά

του. Ο φόβος του κενού και του ψύχους ήταν πολύ έντονος στο εχθρικό περιβάλλον του διαστήματος. Κανένα φάρμακο δεν μπορούσε να τον καταπνίξει, καμμία τεχνοϊδεολογία δεν μπορούσε να τον απαλύνει, καμμία φιλοσοφία δεν μπορούσε να τον αντικαταστήσει. Ο φόβος του κενού τρύπωνε κάτω από την ίδια την ανθρώπινη ύπαρξη, σαν βελόνα που την έχωναν κάτω από τα νύχια.

«Ποιά είναι η επίσημη ιδεολογία σας», ρώτησε ο Φωκάς. Με έκπληξη παρατήρησε ότι μιλούσε χωρίς λόγια. Η τηλεπάθεια ήταν μια περίεργη αίσθηση, μια εντύπωση deja-vu.

«Η έλλειψη ιδεολογίας», απάντησε ο Γιούρι Στέντεκ-Λιόττα, Ύπατος Αρμοστής της Σατραπείας του Πονς-Βίννεκε.

«Πώς όμως είναι δυνατόν αυτό; Η ιδεολογία είναι ο συνεκτικός ιστός της κοινωνίας».

«Όχι απαραίτητα. Εδώ και αιώνες έχουμε αντικαταστήσει την ιδεολογία με την τεχνολογία. Κάθε ιδεολογία που πρεσβεύει οποιαδήποτε ανθρώπινη κοινωνία, εξαρτάται από το τεχνολογικό και οικονομικό της υπόβαθρο. Αλλά ας μην ασχολούμαστε άλλο με θρησκευτικά ζητήματα. Η ουσία είναι το άπειρο».

«Συμφωνώ», είπε ο Φωκάς. Είδε το όραμα της μαύρης τρύπας που τον απειλούσε μια ζωή, να χάνεται και να εξαφανίζεται πίσω από δισεκατομμύρια ήλιους.

«Ταξιδεύοντας στο άπειρο συνειδητοποιούμε την ασημαντότητα του ανθρώπου και παίρνουμε δύναμη για τα επόμενα γνωστικά άλματα. Τα

σοκ μας δίνουν ενέργεια προς την επόμενη κατάσταση συνειδητότητας».

«Και ποιά θα είναι αυτή;»

«Αν το μάθουμε εμείς, θα το μάθεις κι εσύ. Είμαστε ένα».

«Πρέπει να μάθω να μην σκέφτομαι με όρους όπως εγώ, είπε ο Φωκάς.

«Δεν έχεις και άλλη επιλογή», είπε ο Ύπατος Αρμοστής.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΥΒΕΡΝΟΠΑΝΚ

Θανάσης Βέμπος

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ
Αντικαθρέφτισμα στην Άβυσσο
του Σύμπαντος της Ψυχής

ΑΧ, ΠΑΤΡΙΔΑ
Μια προαιώνια διένεξη
στο Διάστημα

ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΣΤΗ ΜΗΧΑΝΗ
Όλα είναι πληροφορίες
Απομένει μόνο ένας θόρυβος λευκός

ΚΛΑΔΟΓΕΝΕΣΗ
Στο όνομα του Έρωτα, η τεχνολογία
νικά ακόμη και το θάνατο

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΠΙΛΟΓΗΣ
Μια προαιώνια αντίληψη καταδικάζεται
στο διαστημικό περιβάλλον

Ιστορίες που ξεχειλίζουν από αντιεξουσιαστική υψηλή τεχνολογία και αντιουτοπικά οράματα. Ιστορίες για κοινωνίες και ανθρώπους σμπαραλιασμένους από αλλεπάλληλα σοκ του Μέλλοντος. Ο άνθρωπος αυτομεταμορφώνεται με τεχνικές μεθόδους, μ' έναν τρόπο που δεν είχε προβλέψει ποτέ ο γερο-Δαρβίνος.

Αυτές οι ιστορίες δεν περιγράφουν πράγματα που θα έρθουν. Περιγράφουν το παρόν. Το «τώρα».

Δρχ. 800